پښتو قصوراني

لیکوال شیخ احمد بن حسین (رح)

ژباړن: جان محمد کاکړ

Download from:aghalibrary.com

بسم الله الرحمن الرحيم

د کتاب پېژندنه

||||||||||||||||||||||||||||||||

کتاب :: پښتو قدوري

ليکوال ::شيخ احمد بن حسين رح

ژباړن :: جان محمد کاکړ

بسم الله الرحمن الرحیم

وماتوفیقی الاباالله ط علیه توکلت والیه انیب

نه دی توقیق زمامگرپه مرسته داللہ پرهمدغه الله می توکل کړیدی اوهم دده ولوری ته رجوع کوم له ډیروخت نه می په زړه کښی آرزودرلوده چه وگرانوپښتنو پلرونو، میندو، ورونو، خویندو، زامنواولوڼو ته داسلام دمقدس اودحضرت سرورکائنات فخرالموجودات محمد رسول الله (ص) د شریعت په دننه کښی څه ناڅه خدمت وکړم مگرله یوی خوادعلم دکمښت له کبله اوله بلی خوادهجرت دژوندکړاوونه د آرزوگانواوامیدونوپه پوره کولوکښی راته لوی خنډ وو، کلونه تیر شوه مگرخنډونه لاپرځای وه، اوس چه دصبراوحوصیلی کاسه ډکه شوه نودلوی اومهربان خدای (ج) څخه می د مرستی په غوښتلو دهمت ملاوتړل چه دقدوری مشهورکتاب په خوږه پښتوژبه ترجمه اوله همدی لاری نه خوږې پښتواوگرانوپښتنوته مصدردخدمت وگرځم ځوهغه ورونه اوخویندی چه دپښتوژبی لیك اولوست کولای شی اوداسلام دمقدس دین اومحمدی (ص) شریعت له حکمونو او رکنونونه بی برخی پاتی دی پوره گټه واخلی. علماصاحبانوډیر کوښښونه کړیدی، هغه وخت چه کامپیوټر نه وواودچاپولوآسانتیا ډیره لږوه دقدوری مشهورکتاب ئې لاپخواپه پښتواودری تحت اللفظ ترجمه کړیدی اولدی لاری نه ئې مسلمه امت ته لوی خدمت کړیدی، الله سبحانه وتعالی دی اجرعظیم ددوی ورپه برخه کړی آمین یارب العلمین .

که په رښتینه ورته ځیرشونودابه ومنوچه ډیرلږلوستونکوله تحت اللفظی ترجمی نه گټه اخستیده اوزیات شمیرلااوس هم بی گټی پاتی دی. دخوښی اوخوشحالۍ نه ډك پیغام خودادی چه شیخ الاسلام الحاج مولاناصاحب محمد عبیدالله ایوبی قندهاری سلیمانخیل دگرانوپښتنو درداحساس کړی اووپښتنوته دخدمت په هکله ئې دقدوری مشهورکتاب د(عروس نوبهار) ترعنوان لاندی په ساده اوآسانه خوږه پښتوترجمه کړیدی، زه دده دترجمه شوی کتاب په خبریدو دومره خوشحاله شوم چه خپل دخوشحالۍ اظهاردقلم په څوکه نشم بیانولای، نوله زړه له کومی ومحترم شیخ الاسلام الحاج مولانامحمدعبیداله ایوبی قندهاری سلیمان خیل ته دده دخدمت په بدل کښی له لوی خدای (ج) له لوی دربارنه اجرعظیم اودکتاب دهرتوری په بدل کښی دجنت ښادی غواړم اوالله (ج) دی ورڅه راضی شی آمین .

دمحترم شیخ الاسلام مولاناصاحب محمدعبیداله ایوبی دپښتو شوی قدوری (عروس نوبهار) لیکونکی گرانه خوږه پښتوډیره ترټلی ده واملا، انشاء اوجمله بندۍ ته یی هیڅ توجه نده کړی چه لوستونکی بیاهم له مشکل سره مخامخ دی لکه څنگه چه ښایی هغسی گټه نشی ورنه اخستلای، نورنه غواړم چه دلیکونکی په باب څه ولیکم، ځکه دنومړی کتاب لوستونکی دصحیح اوغلط ثبوت دکتاب له لوست نه کولای شی، خدای مه کړه چه لیکو نکی زماپه رشتیاویلوراڅه ناراضه شی .

وخت اوزمان تیریږی انسانان، پیریانان، حیوانان اونباتات زیږی بیالوئیږی بیازږیږی اوبیامړه کیږی بعضی لویوالی یازوړوالی ته هم نه رسیږی مړه شی مګرکتاب مرګ نلری ترآبده ژوندی پاته وی، څومره چه کتاب فصیح وی اودملغروپشان پاك اوصفالیکل شویوی نه یواځې په آسانی دافهام اومفهوم وړوی بلکه دراتلونکی دپاره دمثال نمونه هم وی، امیدلرم چه تاسودهمدغه کتاب لوستونکی دحق په ویاړ زمادنظرموافق اوسۍ، نوراشی چه وهدف ته درسیدلوپه هکله خپلی هلی ځلی پری نږدو، خپل وړونه اوخویندی دجهل له توری کندی نه دعلم په رڼاښکلی کړو اوددغه میلی اواسلامی مقدس خدمت دپیاوړتیادپاره دخپلوخادمانو وړونـوملابنـد شو، څـوپـه ګـډه سره پـه ډیره آسانـه اوپسته خوږه پښتو دغه دقدوری کتاب ترجمه او وخپلوګرانوپښتنووړونواوخویندوته ئې دسوغات په توګه وړاندی کړو.

الله وایی ته ئې غـواړه زه بې درکـړم

طـلب وکـړه جهد وکړه بیابې درکـړم

که څه هم زماسره دعلم ذخیره نشته توکل پرعلی الله اودلوی او مهربان خدای (ص) په مرسته اوتوفیق سره دقدوری دمشهورکتاب دپښتوپه ترجمه اولیکنه پیل کوم څولدی لاری نه وګرانوپښتنو او ګرانی خوږې پښتوته خالصانه خدمت وکولای شم.

ولاړشـه وګـرځـه دریـاب نـه ګـوهـر راوړه

مأیوس مشـه د عطاء دریاب ئې لوی دی

مهمه یادونه:

کله چه لومړی ځل پښتوقدوری دکمپیوټرپه ذریعه ولیکل شوه دکتاب دچاپ په هلکه می دکتاب ټول متن دکمپیوټر پر فلاپی ډسکیټ (Computer Floppy Diskette) باندی له ځان سره له آمریکانه په پاکستان کښی کویټې بلوچستان ته یووړ، مخکی دکتاب دچاپ نه می یوځل بیاټول متن ولوست چه دلوست په لړکښی څه ناڅه نیمګړتیاوی دپښتوپه املاء کښی ولیدل شوی، څرنګه چه زما د رصختیـ ورځی لږ وې نودچټکی اصلاح په هکله می داعتما د وړ یوه افغان ورورته وظیفه وسپارل نوموړی په ځلور ورځوکښی املائی اصلاح وکړل، له بده مرغه دنه وخت په لروسره می ونکړای شوای چه یوځل ئې بیاملاحظه کړم، زما آشنا حمداله (صحاف) ته می وویل زما وخت نور پاته ندی زه بیرته آمریکاته روان یم ته دکتاب دچاپولودنده سرته ورسوه خوکله چه کتاب چاپ شی څوجلده آمریکاته راواستوه حمداله خان همداسی وکړل کله چه ماکتاب ولید دکتاب چاپ او صحافت ډیردقدراوستاینی وړ وو زه له حمداله (صحاف) نه خوش شوم او دده دپاره دخدای (ج) له لوی دربارنه رضائت اوبښنه غواړم آمین یارب العلمین

.

کتابونه چه آمریکاته راورسیدل دکتاب په لوست می پیل وکړ ومی موندل چه داعتماد وړ افغان ورور د املائي اصلاح په لړکښی ډیری نوری سهوی کړیوی لکه تکراردجملو، دلغاتوترمابین ډیره فاصله اوداسی نور، زه دغه افغان ته دخدای (ج) له لوی دربارنه دهدایت غوښتنه کوم.

دکتاب داصلاح، دکتاب سره دعلاقمندانودعلاقې، وخوږی پښتو اوگرانوپښتنوته دخدمت او محمدی (ص) امت ته دخدمت په اړوند دقادرمطلق (ج) په مرسته اوتوفیق دکتاب په دوهم چاپ می پیل وکړ، خوسوال می دادی چه ته؛ هو داغه ته ددغه کتاب لوستو نکی یازده کونکی به په پاك زړه اوپاك وجدان څه مرسته وکړې؟ خواست درته کوم چه دکتاب له لوست نه وروسته دامیدپه ډك زړه او د اوښکوپه ډکوسترگو دپرودگارعالم (ج) په لوی دربارکښی دحضرت سرورکائنات فخر المو جودات محمدرسول الله (ص) دمرحومه امت په حق کښی دزړه له کومی دیووالی اوبښنی دعا وکړې ایجاب اوقبول ئې حتمی دی.

یوځل بیایادونه کوم که موکومه سهوه یاغلطی په کتاب کښی لیدلی وی خپله اسلامی دنده پرځای کړې دمحبت نه په ډکه خوله داصلاح په هکله ښوونه راته وکړې

فسهل یاالهی کل صعب بحرمت سیدالابرارسهل

جان محمد(کاکړ) Jaan Mohammad

۲۷۱۲ گورنیاک ډایو Gorniak Dr. 2712

پارلین، نیوجرسی ۰۸۸۵۹. آمریکا Parlin, NJ 08859 USA

ومن الله توفیق

بسم الله الرحمن الرحیم

ټوله ثنااوصفت ثابت دی خدای (ج) ته چه دده پاك ذات ته سیال په دنیااوآخرت کښی نشته اورب د ټولومخلوقاتودی، ثواب د آخرت چه جنتونه اونعمتونه دی خاص دپرهیزگارانودپاره دی، او درودداوسلامتیا(رحمت دخدای) دی وی پررا استول شوی دخدای (ج) چه محمد (ص) دی ، دغه رنگه دی درود او سلامتیا وی پر اهل بیت (د کور پر غړو) ددغه محمد (ص)، داغه رنگه دی درود او سلامتیا وی پر هغه کسانو چه د محمد (ص) سره ئی صحبت کړیوی او درود او سلامتیا دی وی پر ټولو ذکر شوو باندی .

قدوری معتبر کتاب شیخ احمد (رح) د حسین پلار د محمود زوی د جعفر لمسئ د عراق د مملکت د بغداد په ښار کښی د قدوری د کلی اوسیدونکی چه پر هیزگاره، خدای پرسته او لوی عالم وو د خپل کلی په نوم (قدوری) سره مشهور ووتصنیف کړیدی.

پاکي بيــان

دطهارت (اودس) دواجب کيدلودليل قول دالله (ج) دی چه دقرآن شريف د المآئدة دسورت پـه شپـږم آيت کښی فـرمايی :

﴿يآيهاالذين امنوااذاقمتم الی الصلوة فاغسلووجوهکم وايد يکم الىالمرافق وامسحوبرءوسکم وارجلکم الی الکعبين﴾ يعنی ای هغوکسانوچه ايمان موراوړيدی کله چه تاسی هڅه وکړی ولمانځه ته نووينځی مخونه خپل اولاسونه خپل دڅنګولو سره اومسح وکړی پرخپلوسروباندی اوهمدارنګه ووينځی پښی خپلی دبجولکو(پړکيو) سره.

ديادونی وړده چه دمخ دوينځلواندازه دتندی دلوړی برخی څه تر زنی لاندی پوری اوږدوالی اوديوه غوږ دنرمۍ څه دبل غوږ تر نرمۍ پوری ئې پسوردی.

اودس (طهارت) فرض دی ولی مصنف (رح) واجب ذکرکړيدی، که څه هم دفرضومنکرکافراودواجب منکرنه کافرکيږی خودعمل په ميدان کښی دواړه يودی، که څوك عمل دفرض يادواجب ونه کړی نوددوږخ سزابه وينی .

په اوداسه کښی ددرو(۳) اندامونوپريمنځل اودسرمسح کول فرض دی، که څه هم داودس فرضونه څلوردی ولی مصنف (رح) دواړه لاسونه پريوه اندام اودوی پښی پريوه اندام شميرلی دی.

پريمنځل دڅنګلواوبجلکو(پړکيو) زموږدمذهب ددرو (۳) علماوو په نيز داوداسه په فرضوکښی داخل دی يعنی که ونه وينځل شی نواودس نه صحيح کيږی، علماءکرام زموږ دمذهب امام اعظم ابوحنيفه (رح) چه اصل نوم ئې نعمان دی، دوهم دامام صاحب شاګردقاضی القضات اولوی مجتهد ابويوسف (رح)، دريم دامام اعظم ابوحنيفه (رح) بل شاګردچه په مذهب کښی ئې ډيرلوی کتابونه تصنيف کړيدی لکه مبسوط، جامع صغير، جامع کبير، زيادات، هارونيات اوداسی نور، محمد (رح) دشيبانی (رح) زوی دی. امام زفر (رح) په پورته موضوع کښی زموږ ددرو(۳)علماوو دحکم مخالف دی، دده په نيز په اوداسه کښی دڅنګلو او بجلکو پريمنځل فرض نه دی. دسرپه مسح کولوکښی اندازه دنزلی فرض ده چه دغه نزله څلورمه دسرکيږی لکه څنګه چه روايت دی له المغيره بن شعبه (رض) نه چه په تحقيق سره نبی (ص) ديوقوم د حاجت رفع کولوځای ته راغی اوهلته ئې خپل حاجت رفع کړ (بولي ئي وکړی) بيائي اودس تازه کړاومسح ئي پرمبارکه نزله او پرهغوموزوباندی وکړه چه په پښوئي وی.

د اودس سنتونه

ويمنځل ددواړولاسودی مخکی له هغه نه چه په کوم لوښی کښی لاسونه غوټه کړی لکه څنګه چه نبی (ص) فرمايلی دی هرڅوك چه ستاسونه له خوب نه راويښ شی ترڅوچه دری(۳) ځلی ئې خپل لاسونه وينځلی نه وی لاس دی په لوښی کښی نه غوټه کوی ځکه چه دغه انسان خبرنه دی چه دخوب په حال کښی ئې لاس دبدن دکومی حصی سره پروت وو.

بل سنت په شروع کښی داوداسه د بسم الله الرحمن الر حيم ويل دی، بل سنت دمسواك استعمالول دی، بل سنت په خوله اوپه پوزه اوبه لغړول دی، بل سنت دغوړومسح کول دی، بل سنت دږيری خلا لول دی، بل سنت خلالول د لاسونواودپښودګوتو دی، بل سنت دری(۳) ځله وينځل داندامودی.

يادونه : سنت هغه عمل دی چه رسول (ص) هميشه توب پرکړی وی مګريويادوه ځلی ئې پری ايښی هم وی، دسنت کول ثواب دی اوپرنه کولو ئې جزاشته.

داودس مستحبات

داودس په شروع کښی نيت کول مستحب دی، بل مستحب دټول سرمسح کول دی، بل مستحب په ترتيب سره اودس کول دی پس شروع دی کوی په هغه اندام چه خدای پاك ئې په ذکرشروع کړيده او په ښی طرف، يعنی اول دمخ وينځل بيادښی لاس وينځل بيا دکيڼ لاس وينځل بيادسرمسح کول بيا راسته پښه وينځل اوبيا چپه پښه وينځل مستحب دی.

داودس ماتونکو بيان

هرهغه شی چه د انسان د هری يوی لاری څه ددوو لارو راووزی (د مخ يادشالار) لکه باد (ګوز يا پسکی)، بولی، غول وينه، منی، ودی چنجئ، همدارنګه که دبدن دهرځای نه وينه زوی ياژړی اوبه راووزی اودراوتلی ځای نه تجاوزوکړی اوداسی حصی ته ورسيږی چه پرهغه باندی حکم دپاکيدو وی اودس ئې مات شو بل لمانځه ته به اودس نوی کوی، په بل عبارت که دغه وينه يازوی ياژړی اوبه دبدن له هرځای نه راووزی اوله راوتلی ځای نه بلی خواته تيری ونکړی نواودس نه ماتيږی، په ډکه خوله قی وهل هم اودس ماتوی، په خوب سره هم اودس ماتيږی يعنی که چاپريوه شی څنګ اچولی وو يائې شا ويوشی ته تکيه کړيوه اوويده وو که د څنګ يادشاتکيه ورنه ليری شی اودغه شخص غوزارشی نواودس ئې مات دی بل لمانځه ته به اودس نوی کوی، که ويده نه وو محضی ئې

سترگی پټی کړیوی چورت ئې وهی نواودس ئې مات ندی، که دغه شخص په پټوسترګو یاروڼوسترګوله خوب سره عادت درلودی اوویده شوی وو نوبیائې هم اودس مات دی بل لمانځه ته به اودس نوی کوی همدارنګه غلبه پرعقل په سبب دبیهوښۍ اولیونتوب اودس ماتوی یعنی که څوك دنیشی یا کومی ضربی په وجه داسی بیهوښه شی چه دنراوښځی توپیرنشی کولای یالیونی وی دنراوښځی توپیرنشی کولای نوبی اودسه دی داغه رنګه په هرغه لمانځه کښی چه رکوع اوسجده ولری قهقه خندا(په لوړآوازخندا) کول اودس په ماتیږی.

دغسل بـيـان

غسل پردری قسمه دی فرض غسل، واجب غسل او سنت غسل. فرض غسل هم دری(۳) ډوله دی دجنابت غسل، دحیض غسل اودنفاس غسل، په غسل کښی دخولی، پوزی اوټول بدن ویمنځل فرض دی.

یادونه : په غسل کښی ډیراحتاط پکاردی دبدن هرهغه ځای چه بی تکلیفه اوبه وررسیږی وینځل ئې فرض دی لکه دغوږو شپیلۍ دنوغار، دورځواوبریتوپوست، دږری مابین، دښځی دباندی فرج . لازم ندی چه ښځه گوته په فرج دننه کړی، همدارنگه که دښځی سراودلی نه وو نو د ټولو ویښتانو پریمنځل ئې فرض دی که ئې کوڅۍ اودلی وی نودکوڅیودبیخ لندول کفایت کوی ځکه دغسل دپاره دکوڅیوسپړل حرج اوتکلیف دی، کومی ښځی چه دسرټول ویښتان په کنډورولړلی وی اودغسل په وخت کښی محضی اوبه پرتویوی اوبه دویښتانوبیخ ته نه رسیږی غسل ئې صحت نه مومی نوبیا دغسل دصحت دپاره دکوڅیوسپړل فرض دی، دغسل په وخت کښی که دچاغوږوالی په غوږوی یائې گوتمۍ په گوته وی ښورول ئې ضروردی څودغوږوالیوسوری اودگوتمۍ لاندی پوست ته اوبه ورسیږی اوغسل صحت ومومی.

دغسل سنتونه : ددواړولاسونووینځل تربندوپوری، استنجاوهل که څه هم نجاست موجودنه وی، که نجاست موجودوی هغه به له بدن څه لیری کوی، بیادی داسی اودس تازه کړی لکه دلمانځه دپاره چه ئې تازه کوی مگرپښی دی نه وینځی، بیادی دری ځله پرسراوټول بدن باندی اوبه توی کړی دغسل له ځای نه دگوښه شی اوخپلی پښی دی ووینځی، که په غسل کښی دښځی د ویښتانووبیخ ته اوبه رسیدلی نوخپلی کوڅۍ دی نه سپړی .

فرض غسل : له آلت څخه دنریاله فرج څخه دښځی په اثر د شهوت په غورځنگ سره دمنی راوتل که په خوب کښی وی که په ویښه که په بی هوښی سره وی که دهوښ په حال کښی وی که دجماع په ذریعه وی اوکه دغیرجماع، که دتصوریاچرت په ذریعه وی یاپه کوم بله ذریعه وی فرض دی چه غسل به کوی، په بل عبارت سره که یوڅوك درند شی پورته کړی اومنی ورنه راووزی نوغسل پری نشته ځکه چه اثردشهوت نشته، همدارنگه که دنراو ښځی دسنتۍ ځایونه سره یوځای شی اودنردآلت سرترسنت شوی ځای پوری دښځی په آلت کښی پټ شی یادنارینه دخاص اندام سردژوندی بنی آدم که نروی که ښځه دلویو بولوپه ځای کښی ننوزی که منی ورڅه راووزی اوکه راونوزی، که دوی دواړه بالغ وی نوپردواړوغسل فرض دی که یوبالغ وی نوپربالغ باندی غسل فرض اوپرنابالغه غسل فرض نه دی، دغه رنگه دحیض اونفاس ترختمیدلو وروسته هم غسل فرض دی چه دحیض کمه موده دری ورځی اوشپی اوزیاته موده ئې لس ورځی اوشپی ده، که د ښځی نه دوینو تویدل تردرو ورځواوشپوکم وه یاترلسو ورځواوشپو زیاد وه نوداحیض نه دی بلکه استحاضه (مریضی) ده، دحیض په ورځواوشپو کښی ښځی ته حکم دی چه لمونځ به نه کوی، روژه به نه نیسی، قرآئت دقرآن کریم به نه کوی اودمیړه سره به جماع نکوی مگرمستحاضه (مریضی) ښځی ته ددی هرڅه اجازت شته خواودس به تازه کوی.

واجب غسل : کوم کافرچه مسلمان شی اودکفرپه وخت کښی داسی حالت ورباندی راغلی وی لکه پرمسلمان چه غسل فرض کیږی هغه لمبیدلی نه وی یالمبیدلی وی خوپه شرعی طریقه نه وی لمبیدلی نوغسل ورباندی فرض دی .

هغه غسلونه چه رسول الله (ص) سنت ګڼلی دی

دجمعی دورځی غسل دجمعی دلمانځه دپاره، ددوو(۲) اخترو د لمونځونودپاره، دعرفات دورځی غسل چه څوك په عربستان کښی دعرفات پرځمکه وی اودحج اودعمری داحرام دپاره.

دمذی او ودی پرراوتلوغسل نشته بلکه ددواړوپه راوتولوسره اودس ماتیږی، مذی هغه سرښناکه سپینی اونرمی اوبه دی چه دنراوښځی دساعت تیری په وخت کښی دذکرڅخه دنراوله فرج څه دښځی راوزی شهوت نه په مرکیږی اوغسل نه دی پرواجب . ودی هغه خټه اوبه دی چه دنریاښځی نه تربولو وروسته بیله شهوت نه راوزی.

په کومواوبواودس غسل اودجامووینځل روادی

دآسمان په اوبو(دباران په اوبو) دشیلی په اوبو، دچینی په اوبو د څاهانوپه اوبو، دسند په اوبو، دویالې په اوبو .

طهارت (پاکی) په هغه اوبوسره نده رواچه په نښتځلو سره له ونی یامیوی څه راووزی لکه د انګورو یا اناررواو داسی نورومیوڅه چه را ووزی، پرکومواوبوچه بل جنس غلبه وکړی (بل جنس ډیرپه ګډ شی) لکه خاوری، ریګ، شربت، شیدی، دباغلی اوبه، دزردکو اوبه، ښوروا، دګلابواوبه چه اصل اوبه له خپل طبیعت نه واوړی پاکی په روانه ده .

پاکی اوطهارت روادی په هغه اوبوچه یوپاك شی په ګډ شی او یو صفت له صفتوڅه داوبووربدل کړی لکه دسیل اوبه، د ګردماجو اوبه اوهـغه اوبـه چـه زمی، زعفـران اوصابـون په ګـډ شـویوی .

که په ولاړواوبوکښی نجاست ولویږی اوبه که لږوی اوکه ډیری وی اودس یاغسل په کول روانه دی ځکه چه نبی علیه السلام امر کړیدی چه ولاړی اوبه دی له نجاست نه وساتلی شی اوفرمایلی دی چه څوك دی په ولاړواوبوکښی بولی نه کوی، د جنابت غسل دی نه پکښی کوی، همدارنګه رسول الله (ص) فرمایلی دی هرڅوك چه له خوب نه ویښ شی ترڅوچه خپل لاس ئې دری ځلی وینځلی نه وی د اوبوپه لوښی کښی دی نه غوټه کوی ځکه چه دغه شخص خبرنه دی چه زمالاس له بدن نه چیرته ویده وو. که په روانواوبو کښی مرداری (نجاست) ولویږی په هغه سره اودس تازه کول غسل کول اونوره پاکی په رواده ترڅوچه اثردمرداری په دغه اوبوکښی معلوم نشی، خوپه روانواوبوکښی تاثیر د مرداری نه پاتیږی.

د حوض او څاه د اوبو بیان

یودومره لوی حوض چه په یوه څنډه کښی ئې مرداری ولویږی اودمقابلی څنډی اوبه پلاس سره وښورول شی که مرداری ونه ښوریدل نودمرداریٰ په مقابله څنډه کښی اودس اوپاکی رواده ځکه چه معلومه شوه چه دمرداریٰ تاثیرومقابلی څنډی ته نه دی رسیدلی، داغه رنګه مرګ دهرهغه خزنده یاالوتونکی چه وینه نه لری اوپه اوبوکښی ژوندکوی اوبه نه په مرداریږی لکه غوماشه ، مچ، مچیٰ، لړم، چونګښه اوداسی نور، اوهم مرګ دهغه خزند ګانوچه په اوبوکښی ژوندکوی اوبه نه په فاسدیږی لکه ماهی، مار، چونګښه، چونګاښ اوداسی نور.

استعمال شوی اوبه : هغه اوبه چه یوځل استعمال شویوی دوهم ځل دبی اودسیٰ دلیری کولو د پاره ئې استعمال روانه دی مستعمل شوی اوبه هغه دی چه یوځل اودس په تازه شویوی یاغسل په شویوی که څه هم دغه اودس یاغسل ثوابی وی .

دحـیـوان دپـوسـتـکی بیـان

هرهغه پوست که دحلال حیوان وی لکه پسه، غویی، اوښ اوکه د مردارحیوان وی لکه ګیدړه، شغال، لیوه اوداسی نور، چه پوخ شی نوحلال شی اولمونځ پرروادی، ځکه انسانان له دغو پوستکو نه پوستین، پوستینچه، بوټونه، کمربندونه اونورډیرشیان جوړوی که دغه حیوانات مړه شی نو ویښتان، هډوکی، ښکرونه، نوکان اوپلې ئې چه غوړنه وی پاك دی مګردانسان اوخنزیرپرپوست لمونځ روانه دی اودخنزیر(سرکوزی) هیڅ شی حلال ندی نواستفاده هم نه ورڅه کیږی .

دڅـاه داوبـوتـفـصیـل

که په څاه کښی مرداری ولویږی نوضروردی چه ټوله اوبه له څانه راوکښل شی اوڅاه وچ شی چه حلال شی، کله چه نوری اوبه له چینونه وڅاته راشی نومعملومه خبره ده چه پاکی اوحلالی دی. که په څاه کښی موږك یاچوغکه یاوړوکی سورسری چوغکه یا توردلی (کوچنی تورمرغه) یاکربوړی مړشی وروسته دمړه شی له راایستلونه به له شلو(۲۰) نه تردیرش (۳۰) سلوغوپوری اوبه له دغه څاه نه راکاږی، تفاوت په تعدادکښی دسلوغوپه ظرفیت د سلوغوتعلق لری یعنی که سلوغه لویه وی نوحکم دشلو(۲۰) سلوغودی که سلوغه وړه وی نوحکم ددیرش(۳۰) سلوغودی. همدارنګه تفاوت په تعدادکښی دسلوغوحکم دواجب اومستحب هم قبلوی یعنی شل(۲۰) سلوغی اوبه راکښل واجب اونوری لس (۱۰) سلوغی اوبه راکښل ئې مستحب دی.

که هریوله پورته ذکرشوی حیواناتویاالوتونکونه له څاه نه ژوندی راوایستل شی نوڅاه مردارنه دی بلکه حلال دی داوبورااایستلوته ضرورت هم نشته، لیکن که موږك زخمی وونوپه وینوئې ټول څاه مرداریږی، دغه رنګه که موږك دپیشوله ویری نه په ځغاسته وو اوڅاته ولویدی نوواضح خبره ده چه موږك بولی کوی نوبیادڅاه اوبه ټوله مرداری شوی.

که په څاه کښی کوتره مږه شوه یاچرګه مږه شوه یاپیشومږه شوه له څلویښت (۴۰) نه ترشپیته (٦۰) سلوغوپوری دی اوبه راوایستل شی، که په څاه کښی سپی یاخنزیر ولویدی وروسته له هغه نه چه له څاه نه مړیاژوندی راوایستل شوټوله اوبه دی له څاه نه را وایستل شی، که انسان په اوداسه وو په څاه کښی ولویدی او له څاه نه ژوندی راوایستل شونودڅاه اوبه پاکی دی مګرکه بی اودسه وو نو څلو یښت سلوغی اوبه دی له څاه نه راوایستل شی، که دغه انسان جنب وونوبیادی ټوله اوبه له څاه نه را و ایستل شی او څاه دی وچ شی، نورحیوانات لکه پسه، هوسی، شغال، ګیدړه اوداسی نورکه وڅاه ته ولویدل اوله څاه نه ژوندی راوایستل شوه نوحکمونه ئې په لاندی ډول دی:

۱ . که ددغه حیوان پسخورده پاکه وه لکه دانسان نوڅاه پاك دی ۲. که ددغه حیوان پسخورده مرداره وه لکه دشغال، ګیدړی او داسی نورنودڅاه اوبه مرداری دی ټوله اوبه دی راوایستل شی، که پسخور ده دحیوان مکروه وه لکه دپیشونودڅاه اوبه هم مکروه دی مستحب ده چه لس سلوغی اوبه دی له څاه نه راوایستل شی، که پسخورده دحیوان مشکوکه وه لکه دخره نودڅاه اوبه هم په شك کښی دی ټوله اوبه دی راوایستل شی اوڅـاه دی وچ شی .

له څاه نه داوبورااایستل دمیانه سلوغی په شمارسره اعتبارلری یعنی سلوغه به نه غټه وی اونه به وړه وی، که دچټکوالی په خاطرغټه سلوغه استعمال شی نولومړی دی په میانه سلواغه سره اندازه شی چه څومره میانه سلوغی په یوه غټه سلوغه کښی ځائیږی، دمثال په توګه که د دوو(۲) میانه سلوغو اوبه په یوه غټه سلوغه کښی ځای شی نودشل (۲۰) سلوغوپه عوض کښی دی په غټه سلوغه سره لس (۱۰) سلوغې اوبـه راوایستل شی.

که په څاه کښی مړحیوان پیداشو، حیوان دی له څاه نه راوایستل شی اوودی کتل شی که دغه حیوان پړسیدلی ووياشوړیدلی وو نو ټوله اوبه دی له څاه نه راوایستل شی، دلته دلوی او واړه حیوان توپیر نشته خوڅاه دی وچ شی، اوکه وڅاه ته ډیری چینی (چشمی) ورخلاصی وی امکان دوچیدوئې نه در لودی اوډڅاه وچیدل هم واجب وه نوهغه اندازه اوبه دی راوایستل شی چه دمرداریدوپه وخت کښی په څاه کښی موجوده وی چه تعین اواندازه ئې پر دری (۳) ډوله کیدلای شی اول دڅاه اوبه دی په یوه لکړه سره اندازه کړی (ژوروالی داوبودی معلوم کړی) اودڅاه پسوراواوږدوالی دی هم معلوم کړی بیادی په دغه اندازه سره بل ځای نژدی غار کړی له لومړی څاه نه دی اوبه راباسی پدغه غارشوی ځای کښی دی اچوی کله چه دغه غارشوی ځای ډك شونوڅاه پاك شو .

دوهم په یوه لکړه سره دی دڅاه اوبه اندازه کړی (ژوروالی داوبودی معلوم کړی) بیادی چابك لس (۱۰) سلوغی اوبه له څاه نه راوکاږی په همهغه لکړه دی دڅاه اوبه اندازه کړی چه معلومه شی چه په لس (۱۰) سلوغوسره دلکړی په

اندزه څومره كموالى كيږى، لكړه دى دهرلسو(۱۰) سلوغوپه اندازه نښانى كړى كله چه دآخرى نښانى لس سلوغى اوبه راوايستل شوى نوڅاه پاك شو، په بل عبارت سره وروسته دڅاه داوبوله اندازه كولونه په رااايستلو سره داول لس (۱۰) سلوغودلكړى په اندازه نيم گز تفاوت دى نو د لكړى له اولى نښانى نه بيادلكړى ترڅوكى پورى پرهرنيم گز يوه نښانه اوټولى شل (۲۰) نښانى وى نوتعداددسلوغودوه سوه ته رسيږى يعنى چه دوه سوه (۲۰۰) سلوغى اوبه را و ايستل شى د څاه زړى اوبه ټولى ختم شوى او څاه حلال شو. دريم موجودوالى دداسى دووكسانودى چه دنوى اوزړواوبوښه توپيركولاى شى اوبه دى په دوامداره توگه له څاه نه رااايستل كيږى هركله چه دغو دووكسانو وويل چه زړى اوبه خلاصى شوى نوڅاه حلال شو .

له محمدنه چه دحسن(رح) زوى دى روايت دى چه له څانه دى له دوه (۲۰۰) سلوغونه تردرى (۳۰۰) سلوغوپورى اوبه راوايستل شى نوڅاه حلال دى يعنى دوه سوه سلوغى واجب اونورى سل سلوغى مستحب دى، مگرعلماء (رح) وايى چه امام محمد(رح) فيصله پرغالبه څاهانودبغدادكړيده چه د بغداد په څاهانوكښى تردوه سوه سلوغى بالااوبه نه وې، پس په هغوڅاهانوكښى چه اوبه ئې تردرى سوه سلوغى ډيرى وى څوك دى دامام محمد(رح) پرقول فتوى نه وركوى، ولى مقاديرپه عقل نه معلوميږى، شك نشته چه دامام محمد(رح) قول وعواموته ډيره آسانى ده نولدى كبله په خزانة المفتين كښى ذكرشويدى چه فتوى پرقول دامام محمد (رح) ده، دغه رنگه بحررائق اوشرح الوقايه وايى چه په قول ددوو كسانوچه دنوى اوزړواوبوتوپيركولاى شى عمل وكړل شى، په هدايه كښى هم وايى چه دغه مذهب وفقه ته نژدى دى.

كـه پـه څـاه كښى مـړحـيـوان پـيـدا شـو

كه په څاه كښى مړمورك يامړه چركه ياداسى بل حيوان پيدا شو اوڅوك خبرنه ووچه كله دغه حيوان وڅاه ته لويدلى دى اودغه حيوان نه پړ سيدلى وواونه شوړيدلى وو، هغه كسانوچه ددغه څاه په اوبو ئې اودس ياغسل كړيوى په پاكواوبودى خپل اودس يا غسل نوى كړى اوديوى ورځى اويوى شپى لمونځونه دى بيرته را وگرځوى اوهرهغه شى چه ددغه څاه اوبه وررسيدلى وى بيرته په حلالواوبو ومينځى اوڅاه دى پاك كړى، امام اعظم اوبوحنيفه (رح) وايى كه حيوان پړسيدلى وياشوړيدلى وونووروسته له اودس ياغسل نوى كيدونه دى د درو(۳) ورځواودرو(۳) شپولمونځونه را وگرځوى مگرامام ابويوسف (رح) اوامام محمد(رح) وايى كه دغه حيوان پړسيدلى ياشوړيدلى وى يانه وى ترڅوچه ثابته شوى نه وى چه كله دغه حيوان څاه ته لويدلى وودلمونځونوراگرځول نشته

د انسـان او حـیـوان پـسخـورده

پسخورده دانسان اودآس اودهرهغه حیوان چه دغوښوخوړل ئې روا وی پاکه ده، پسخورده دسپی او دخنزیراوڅیرونکوچارپایانو لکه لیوه، زمری، شغال، پړانګ اوداسی نورومرداره ده، پسخورده د پیشو، دکوڅه ګښتی چرګی یاچرګ، دهغه څیرونکومرغانوچه غوښی ئې نه خوړل کیږی لکه ټپوس، کارګه پکه باښه اوداسی نوراودهغه حیوانانواوخزندګانوچه په کوروکښی ژوندکوی لکه موږك او مار مکروه ده، پسخورده دخره اودغاتری مشکوکه (په شك) ده، که څـوك دلمانځه پروخت داودس کولودپاره اوبه پیدا نه کړی دخره یاغاتری په پسخورده اوبودی اودس وکړی بیادی تیمم ووهی او لمونځ دی وکړی، که اول تیمم ووهی بیاپه دغه پس خورده اوبواودس وکړی صحیح دی .

د تیمم بیان او احکام

تیمم دپاکۍ اوطهارت لوی رکن دی چه په آیت اوحدیث سره ثابت دی دقرآن کریم دسورت المـآئدة په شپږم آیت مبارك کښی الله (ج) فرمایی﴿فلم تجدواماًء فتیموا صعیداطیبا﴾ یعنی که مو اوبه پیدانه کړی نوپر پاکه ځمکه تیمم وکړی، رسول الله (ص) فرما یی﴿التیمم طهورالمسلم مالم یجد الماء﴾ یعنی تیمم مسلمان لره پاکی ده ترڅوچه اوبه ئې نه وی پیداکړی، که یوڅوك مسافروو یادښاراوکلی نه دباندی وتلی وو داودس تازه کولودپاره ئې اوبه پیدانه کړی اومسافه په مابین کښی دده او دښار(مسافه په ما بین کښ دده اوداوبو) یو(۱) میل یاتریومیل هم اضافه وه یائې اوبه وموندلی خودغه شخص ناروغه وو ویریدی چه استعمال د اوبوبه ناروغی ورزیاده کړی یاویریدی که دجنابت غسل په اوبو وکړی یخنی به ئې مړکړی یابه ئې ناروغی ورزیاده کړی نوپه پاکه خاوره دی تیمم وکړی، په تیمم کښی نیت فرض دی اوپه اوداسه کښی نیت مستحب دی، په خوله نیت کول داسی دی (نیت کوم له زړه داخلاصه تیمم وهم په پاکه خاوره چه بی اودسی رانه لیری شی اولمونځ راته رواشی) که تیمم دقرآن دتلاوت دپاره وی نو داسی دی ووائی(نیت کوم له زړه داخلاصه تیمم وهم په پاکه خاوره چه بی اودسی رانه لیری شی اوتلاوت دقرآنکریم راته رواشی)، تیمم دوه واری د دواړو لاسونوخپړی اوگوتی پرپاکه خاوره وهل دی چه په اول ځل به په دواړولاسونومخ مسح کوی اوپه دوهم ځل به ښی لاس دکیڼ لاس په خپړه اوگوتو اوکیڼ لاس دښی لاس په خپړه اوگوتوسره مسح کوی خو د دواړولاسوڅنگلی په مسح کښی شامل دی، تیمم که دبې‌اودسۍ دلیری کولودپاره وی اوکه دجنابت دلیری کولودپاره وی فرق ئې نشته ددواړودپاره دغه تیمم دی، په نظردامام اعظم ابوحنیفه (رح) اوامام محمد(رح) تیمم په هرهغه شی سره روادی چه دځمکی له جنس نه وی لکه خاوره، ریگ، ډبره، گچ، اهاك رانجه، زرنیخ او داسی نور، مگر امام ابی یوسف (رح) وایی چه تیمم بیله خاوری اوریگ نه په بل شی روانه دی، همدارنگه امام شافعی(رح) وایی چه یواځی او یواځی په خاوره روا دی ځکه چه الله (ج) فرمایلی دی ﴿صعیدا طیبا﴾ دطیب معنی پـاکه اوامام شافعی(رح) وایی چه د صعید معنی شنه کونکی دوښو نوپرښرنه اوترخه ځمکه تیمم روانه دی.

دتیمم ماتونکی : ټول هغه څه چه اودس په ماتیږی تیمم هم په ماتیږی، برسیره پرهغه که چااوبه ولیدلی اوپراستعمال داوبو ئې قدرت ومونده تیمم ئې مات (ضایع) شو.

هغه څوك چه دلمانځه په اول وخت کښی داودس اوبه نشی موند لای اوامیدکوی چه ترآخروخت پوری به اوبه پیداکړم نومستحب ده چه لمونځ ترآخروخت پوری وځنډوی، که ئې اوبه وموندلی نو اودس دی وکړی اولمونځ دی وکړی که ئې اوبه ونه موندلی نو تیمم دی وکړی، ترڅو چه اوبه ئې نه وی موندلی ټول لمونځونه دی په دغه تیمم وکړی که فرضی وی اوکه نفلی وی، مگرامام شافعی(رح) وایی چه هرفرضی لمونځ ته به علیحده تیمم کوی . تیمم روادی وجوړاوروغ ته که څه هم مقیم اوپه ښارکښی وی، که یوه جنازه دلمانځه دپاره حاضره شی اومتصرف دجنازی بل څوك وی که لمونځ کونکی ویریدی که دجنازی دلمونځ دپاره داودس په کولومشغول شی دجنازی لمونځ ورنه تیریږی نودتیمم کول ورته روادی، همدارنگه که څوك داخترونوولمانځه ته حاضرشوبااودسه وو او ویریدی که په

اودس کولومشغول شی ټول لمونځ ورنه تیر یږی نوتیمم دی وکړی اوپه لمونځ کښی دی شریك شی، هرهغه لمونځ چه عوض نلری اوپرپاته کیدوئې ویره وی تیمم ورته روادی لکه د جنازی اواخترونولمونځ، هرهغه لمونځ چه عوض لری که څه هم قضاء کیږی تیمم ورته روانه دی، همدارنگه که څوك د جمعی لمانځه ته حاضرشواوویریدی که په اودس کولومشغول شی لمونځ ورنه تیریږی، تیمم دی نه کوی خپل اودس دی تازه کړی که ئې دجمعی په لمانځه کښی گډون کولی شوپه لمانځه کښی دی گډون وکړی که ئې گډون نشوای کولای نودماپښین څلوررکعته فرض دی وکړی، همدارنگه که دوخت تنگی وه او د اودس په مشغولادلمانځه وخت تیریدی نوتیمم دی نه کوی بلکه اودس دی وکړی اودلمانځه قضاء دی راوړی .

دامام اوبوحنیفه (رح) اوامام محمد(رح) په نظرمسافرچه په بار کښی ئې اوبه هیری شویوی تیمم ئې وکړاولمونځ ئې په وکړ د لمانځه وخت لانه وو تیرشوی چه اوبه ورپیاد شوی نولمونځ دی نه راگر ځوی مگرامام ابی یوسف (رح) وایی چه لمونځ دی راوگرځوی پرتیمم کونکی غوښتنه داوبونشته ترڅو غالب گمان ئې نه وی چه اوبه وده ته نژدی دی بلکه تیپم دی وکړی اولمونځ دی وکړی که څه هم ورو سته له لمانځه نه په وخت کښی اوبه پیداکړی دلما نځه راگرځیده وربانُدی نشته، داحکم په صحرا کښی دی ولی چه غالبه په صحراکښی اوبه نه وی مگرپه آبادوځایوکښی طلب داوبو واجب دی، که ئې گمان غالب شوچه دلته اوبه شته یعنی په یوه علامه سره لکه شنی ونی نوتیمم ورته روانه دی، تر څوچه طلب د اوبوبه کوی.

پر موزو باندی د مسح بیان

درسول الله (ص) په قول اوفعل (سنت) سره مسح پرموزوباندی روا ده، له هرهغه بی اودسی نه چه اودس کول پرواجب وی یعنی که پرچاغسل واجب وی نومسح پرموزو ورته روانه ده، له حضرت امام حسن بصری (رح) نه روایت دی چه ما اویا (۷۰) کسان اصحا بان (رض) لیدلی دی چه ټولو پرموزو مسح روابلله اوعمل ئې په کوی، حضرت امام اعظم اوبوحنیفه (رح) وایی ماهغه وخت جواز دمسح پرموزوباندی ورکړچه ماته دورځی درڼاپشان حدیث ورسید همدارنگه امام اعظم صاحب (رح) وایی زه ویره دکفرپرهغه چالرم چه پرموزوباندی له مسح نه وی منکروی، دموزواغوستل او مسح پرکول یواځی د اودس دتکمیل نه وروسته شرط نه دی بلکه داودس دتکمیل نه مخکی ئې هم اغوستلای شی اوورپسی دی نوراودس وکړی، داچه قدوری (رح) کامل طهارت لیکلی دی مقصد ئې جنابت دی یعنی که څوك جنوب وو لازم به اول اودس بیا غسل کوی، وروسته دموزواغوستل اومسح کول ورته روادی دمسح شروع له بی اودسی نه وروسته ده، دمسح مدت پرموزو د مقیم دپاره یوه شپه اویوه ورځ ده، که په دغه یوه شپه اویوه ورځ کښی ئې اودس مات شونوداودس نوی کولوسره بیادپښو وینځل نشته بلکه پرموزومسح کول شته، همدارنگه دمسح مدت ومسا فرته وروسته له بی اودسی نه دری ورځی اودری شپی دی، د مسح کولوترتیب دلاس

په لوندوګوتو او ورغوی سره دموزو پر ښکاره حصه له پښی له ګوتونه ولوړخواته ترپنډۍ پوری دلاس کشول دی چه دګوتوخطونه پرموزه ولویږی خودلاس ګوتی به سره موښتی نه وی بلکه خلاصی به وی نوپه دغه ترتیب به دښی پښی موزه په ښی لاس سره اودکیڼی پښی موزه په کیڼ لاس سره مسح کوی، پرموزوباندی مسح کول لږترلږه د لاس په مابینی دروګوتوسره فرض ده یعنی که دغه مسح په دووګوتووشی نو فرض ئې پرینښوده اومسح صحیح نه شوه . هغه بوټ چه دپښی بجلکی پټوی دموزی حکم لری، یعنی غاړه لرونکې بوټ اوموزه یوشان دی، که دیوی پښی موزه ډیره څیری وی چه دپښی دری وړی ګوتی یا د درو وړوګوتوپه اندازه پښه ورڅه معلومیږی نو د دواړوپښوپرموزومسح نه صحیح کیږی، که لږ څیری وی بیا مسح پررواده . لکه څنګه چه مخ کښی هم ذکرشوه پرچاچه غسل واجب وی (جنوب وی) مسح پرموزو ورته روانده، په یوه حدیث شریف کښی چه روایت یی نسائی اوترمذی کړیدی ذکرشویدی چه صفوان دعسال (رض) زوی وایی رسول الله (ص) موږ ته امروکړچه تاسی مسافریاست دری (۳) ورځی اوشپی خپلی موزی مه کاږی بلکه مسح پرکوی، مګرکه څوك جنوب شی هغه به موزی کاږی اول به اودس اوبیابه غسل کوی وروسته به موزی په پښوکوی او مسح به پرکوی .

دمسح ماتیدونکی : هرهغه عمل چه اودس په ماتیږی مسح هم په ماتیږی، برسیره پردغواعمالوکه دمسح مدت پوره شی یا موزه له پښی نه وایستل شی مسح ماتیږی، کله چه مدت دمسح پوره شو او شخص په اوداسه وونوموزی دی له پښووباسی پښی دی ووینځی نوراودس تازه کول نشته بیرته دی موزی واغوندی مسح دی ورباندی وکړی اولمونځ دی اداکړی، که څوك مقیم وو موزی ئې په پښو کړی اومسح ئې پروکړه دمسحمدت یوه ورځ اویوه شپه پوره شوی نه وه په سفر ولاړی نودغه مسح هم مسافرشول مدت ئې دری ورځی اودری شپی دی، امام شافعی (رح) وایی چه دغه مسح مسافر کیدلی نشی بلکه دمقیم مسح دی ختم کړی بیا دی دسفرمسح په سفرکښی وکړی .

که څوك مسافرووامسح ئې کړیوه یوه ورځ اویوه شپه یااضافه ترشپی اوورځی ورباندی تیره شوه مقیم شونومسح ئې هم مقیم شول اومدت ئې هم پوره شولازم ده چه موزی له پښونه وباسی که ورځ اوشپه نه وه ورباندی تیره شوی نوموزی دی نه وباسی مدت دمسح دی پوره کړی بیادی موزی وباسی

که چاموزی په پښوکړی اوبرسیره ئې جرموقی په پښوکړی مسح پرجرموقو رواده (جرموق هغه لوی بوټ دی چه دموزودساتلو د پاره برسیره پرموزواغوستل کیږی) . مسح پرجرابوهغه وخت رواده چه دجرابوشااوخواڅرمن ګنډلی وی یائې تلی له څرمنی وی، امام اعظم اوبوحنیفه (رح) وایی هغه جرابی چه نه ئې تلی له څرمنی وی اونه ئې شااوخواڅرمن ګنډل شویوی مسح پررروانه ده مګر یاران (رح) وایی چه مسح پرجرابورواده چه جنسیت ئې داسی سخت وی چه پښه ترمعلومه نه شی اوبه جذب نه کړی اوبیله کشك اوتناب نه پرپنډیوموښتی وی . مسح پرلنګوټه، پرخولۍ ، پر بقره (بوغره) اودستکلوباندی روانه ده، که دبدن کوم ځای زخمی یامات وی اوتړل شوی وی داوداسه په وقت کښی دهغه خلاصول یازخم ته داوبورسیدل تاوان ولری نومسح لازم اوپرروادہ، که زخم جوړنه وو او پنډکۍ ورڅه ولویده بیرته دی پنډکۍ پرکښیږ دی که ئې تړل غوښتل بیرته دی وتړی بلی مسح ته ضرورت نشته هغه

مخکنۍ مسح کافی ده، مګرکه زخم جوړشوی وو اودغه شخص په اوداسه وو مسح باطله شوه یواځې هغه ځای دی ومینځی نوی اودس تازه کول نشته.

د حیض بیان

که څه هم بیان دحیض دی دنفاس احکام ورسره مل دی، مصنف (رح) ځکه عنوان دحیض ورکړچه حیض ډیرواقع کیږی، ډیری میندی اوخوندی دپښتو او دری لیك او لوست نشی کولای دحیض نفاس اواستحاض له احکامونه بی برخی پاته دی، که څه هم بعضو په وړکتوب کښی سه پاره، قرآنکریم، پنج کتاب او شروط الصلوة لوستی دی چه په هغوی کښی ددغه احکاموبیان نشته اوس چه لوی ښځی شویدی له یوی خوامحرم ښوونکۍ نه لری او له بلی خواښونکۍ دشرم اوحیاپه سبب تفصیلی ښوونه نشی کولای اونه هم زده کونکې دشرم او حیا په سبب تفصیلی پوښتنه کولای شی، له نیکه مرغه ننني میندو او خوندود پښتو او دری سواد ترلاسه کړیدی کولای شی په ډیره آسانی سره دغه پښتو قدوري نه یواځې د ځان ښوونکۍ وګرځوی بلکه بی خبرو میندو او خوندوته دی هم ښوونه وکړی .

حیض هغـه وینـه ده چـه دبالـغی ښځی داولاد دجـوړیدولـه ځای (رحیم) نه راوزی، دحیض کمه مده دری ورځی او دری شپی ده که دوینی راوتل تردرو (۳) ورځو او درو (۳) شپو لږ وه نو دا حیض نه دی بلکه استحاضه (مریضی) ده، ډیره مده د حیض لس (۱۰) ورځی اولس (۱۰) شپی ده، که له لسو (۱۰) ورځو او شپو وروسته هم وینه را وتل نو دا هم حیض نه دی بلکه استحاضه (مریضی) ده، ښځه چه دحیض په مدت کښی له رحیم نه سری، ژړی اوسپیری اوبه راوتل ووینی هغه ټول حیض دی، کله چه خاص سپینی اوبه را ووتلی نو حیض خـلاص شو، حیض له حـایضی ښځی نه لمـونځ ساقطوی یعنی ښځه به دحیض په مدت کښی لمونځ نه کوی کله چه له حیض نه پاکه شوه نو د لمونځونو قضاء هم ور باندی نشته همدارنګه ښځی ته دحیض په مدت کښی روژه نیول حرام دی خو کله چه له حیض نه پاکه شوه او د روژی میاشت هم تیره شوه نو بیا به د روژو قضاء راوړی، که د ښځی روژه وه حیض ورته راغی روژه ئې ماته شوه ترروژه مات پوری روژه ساتل حرام دی، کله چه له حیض نه پاکه شی ددغی ورځی دروژی قضاء به راوړی همدارنګه که دروژی په میاشت کښی ښځه په حیض کښی وه دورځی په مابین کښی له حیض نه پاکه شوه تر روژه مات پوری دی امساك وکړی او هم دی ددغی روژی قضاء راوړی، کومه ښځه چه په حیض کښی وی مسجد ته دی نه داخلیږی او د خدای پر کور (بیت الله) دی طواف نکوی، د میړه سره دی یو ځایوالی نه کوی حایضه ښځه او نفاسه ښځه یا کوم څوك چه جنب وی د قرآن کریم لوست دی نه کوی، هر هغه څوك چه بی اودسه وی قرآن شریف ته دی لاس نه وروړی (جنوب، حایضه، نفاسه) دری واړه بی اودسه دی قرآن شریف ته لاس وروړل ناروادی، مګرپه یوه پاك ټکری یاکوم بل پاك شی سره ئې نیول روادی، که د حائضی ښځی د وینو بهیدل د لس (۱۰) ورځو او شپو نه مخکی ودریدل ترڅو چه غسل ئې نه وی کړی یا پوره دیوه لمانځه وخت نه وی تیرشوی دمیړه سره وطی (یوځایتوب) کول ناروادی، ځکه چه دحیض وینه کله کله ودریږی او بیا بیرته جاری شی نو باید د وینی کامل دریدل

په غسل یا د لمانځه په یوه مکمل وخت تیریدلوسره وپیژندل شی، امام محمد (رح) فرمایلی دی چه ښځی ته دلمانځه دیوه وخت تیریدلو نه مخ کښی دتیمم په وهلو سره د میړه سره یوځای کیدل روادی مګرپه دغه تیمم سره لمونځ ورته روانه دی له ښځی سره دحیض په وخت کښی دنارینه یوځای کیدل لویه (کبیره) ګناه ده چه علاج ئې په توبه او خیرات سره کیږی، همدارنګه که دښځی د وینی بهیدل پرلسمه ورځ ودریدل نو له غسل نه مخکی د میړه سره یو ځایوالی ورته روادی ځکه چه حیض له لس ورځونه زیادنشته مګرغسل ته انتظارکول مستحب دی.

پاکی د دوو وینوچه په مابین کښی د دوو وینوراشی هغه لکه جاری وینه یعنی ټوله حیض ګڼل کیږی چه په عربی (طهرمتخلل) ورته ویل کیږی، دطهرمتخلل په باب ډیرقولونه اواختلافات شته چه د فتاواوو په کتابوکښی ئې په تفصیل سره ذکرشویدی، په ټولو کښی دحضرت امام ابی یوسف (رح) قول آسانه دی چه فرمایی که میانګړی پنځلس ورځی ووفاصل ګڼل کیږی یعنی مخکنی او وروستنی وینه سره ګډیږی، که ترپنځلس ورځوکم ووهغه فاصل نه دی، که تردرو ورځوکم ووهغه په اتفاق سره فاصل نه دی بلکه ټوله پرله پسی وینه ګڼل کیږی، مګرامام اعظم ابوحنیفه (رح) وایکه طهر(پاکی) دری ورځی یااضافه تردروورځووی هغه فاصل دی، ولی امام ابی یوسف (رح) ئې فاصل نه ګڼی که څه هم لس ورځی وی، په کتابوکښی ذکرشویدی چه امام اعظم (رح) وقول ته دامام ابی یوسف (رح) رجوع کړیده اوډیرفقها(رح) هم دامام ابی یوسف (رح) قول تائیدوی . کم مدت دپاکۍ پنځلس ورځی دی ډیرمدت ئې پای نه لری ځکه چه دښځوطبیعتونه مختلف دی بعضی ښځی له عیال زیږولونه وروسته په میاشتومیاشتو پاکی وی، ترڅوچه وینه ښکاره کیږی ښځه به هم لمونځ کوی اوهم به روژه نیسی که څه هم کال یادوه کاله یابالاتیرشی، کله چه د ښځی دبولوله ځای نه وینه په بهیدلوشروع وکړی که دغه دوینو بهیدل له درو(۳) ورځواوشپونه کمه وه یاله لسو(۱۰) ورځواوشپو نه زیاده وه استحاض (مریضی) بلل کیږی پس داستحاض دوینو حکم دپوزی دوینوحکم دی یعنی نه دلمونځ پریښودل شته نه د روژی خوړل شته اونه له خاوندسره دیوځایوالی پرهیزشته ولیکن هرلمانځه ته به اودس نوی کوی، که امیدواری ښځی دری ورځی یالس ورځی له بولوله ځای نه دوینوبهیدل ولیدل نومریضی یا استحاضه بلل کیږی، همدارنګه که کومی ښځی شپږورځنی د حیض عادت درلودی اوپه یوه میاشت کښی دوینوبهیدل ترشپږ ورځوبالاشونوترلسوورځوپوری دی نه لمونځ کوی اونه دی روژه نیسی، که پرلسمه ورځ دوینی بهیدل قطع شوه نوټولی لس ورځی دحیض دی که دوینی بهیدل ترلس ورځوبالاشوه د اوو(۷) ورځونه وروسته ټول استحاضت دی، داښځه به له اوو(۷) ورځونه وروسته دلمونځونواوروژو قضاء راوړی، همدارنګه که دښځی نفاس ترڅلویښت (۴۰) ورځوتیرشی هغه مرض دی، که ځوانی نجلکۍ ته دحیض سره سم دوینی دبهیدلوناروغی ورپیښه شوه نودامام اعظم اوبوحنیفه (رح) په مذهب اودامام محمد (رح) په مذهب اولی لس (۱۰) ورځی ئې دحیض اوپاتی شل (۲۰) ورځی ئې د استحاضت (مریضی) دی، که دغه نجلکۍ لنګه شی نفاس ئې څلویښت ورځی اوشپی دی متباقی ورځی اوشپی ئې مریضی (استحاضت) دی، مګرامام ابی یوسف (رح) وایی چه حیض ددغی نجلکۍ دلمونځ اودروژی په حق کښی دری ورځی اوشپی دی چه کمه مده دحیض ده اودطلاق دعدی په حق کښی دحیض مدت لس ورځی اوشپی دی، مستحاضه ښځه یا هغه څوك چه بولی ئې همیشه بی اختیاره څڅیږی یائې له پوزی نه همیشه

وینی څاڅی یائي همیشه بی اختیاره ګیدہ بهیږی یائي همیش بی اختیاره بادجاری وی یاکوم زخم وی چه وینه ئې نه دریږی د هروخت لمانځه ته دی اودس نوی کوی اوپه دغه اودس دی دهغه وخت ټول لمونځونه چه خوښ ئې وی که فرض وی که سنت وی که نفل وی اداکړی، ددغومعذورکسانوجامی که دلمانځه په وخت کښی مرداری شی باك ئې نشته مګردبل اودس نوی کولوپه وخت کښی به هغه مرداری جامی وینځی، امام شافعی(رح) وایی چه دهر لمانځه دپاره به جدااودس نوی کوی یعنی دوه فرض لمونځونه په یوه اودس نشی اداکولای، کله چه دلمانځه وخت تیرشونوددوی اودسونه هم باطل شوه، دبل وخت د لمانځه دپاره به اودسونه نوی کوی.

د نـفاس بیـان

نفاس هغه وینه ده چه وروسته دکوچنی له زیږیدلونه دښځی له رحیم نه رابهیږی، کومی وینی چه له امیدواری ښځی نه راوزی او هغه وینی چه دکوچنی دزیږیدلوپه وخت مخکی دکوچنی تر راوتلوله ښځی له رحیم نه راوزی استحاض (مریضی) ده، هم به لمونځ کوی اوهم به روژه نیسی، که له ښځی نه دلمانځه پروخت مخکی دکوچنی ترراوتلووینه جاری شوه دغه لمونځ به کوی که ئې اودس کولای شو اودس دی وکړی کنه تیمم دی وکړی لمونځ دی په ولاړه یاپه ناسته یاپه پروتی یاپه اشاره سره اداکړی که دلمانځه وخت ورنه تیرشوددغه لمونځ قضاء به راوړی، کم مدت دنفاس حد (اندازه) نلری ولی ډیر مدت ئې څلویښت ورځی دی که له څلو یښت ورځونه زیادشی نواستحاضه ده، بعضی ښځی که څه هم له نفاس نه پاکی شی بیاهم دوی د نفاس څلویښت ورځی پوره کوی نه دالله (ج) لمونځ کوی اونه ئې روژی نیسی چه دبی علمۍ اوبی خبرۍ نتیجه ده، څرنگه چه دنفاس کم مدت معلوم نه دی نو هر کله چه دوینی جریان ورك شو ښځه به غسل کوی اودخپل پروردگارعالم عبادت به په ښه شوق اوزوق سره کوی. که دښځی دلنگون نه وروسته دوینی بهیدل ترڅلویښت ورځوبالاشوه اوپخواهم داښځه لنگه شویوه دنفاس عادت ئې شل یاپنځه ویشت یا دیرش ورځی وو نواوس به هم دپخوادعادت سره دنفاس ورځی حسابوی، غسل به کوی له عادت وروسته چه هرڅوورځی تیری شویوی دهغوورځو دلمونځونو او روژو قضاء به راوړی متباقی ورځی استحاض دی، که ددغی ښځی عادت دنفاس نه وو نونفاس ئې څـلویښت ورځی دی، حضرت امام ابوحنیفه (رح) او امام ابی یوسف (رح) وایی که ښځی دوه بچیان وزیږول نفاس ئې له لومړی بچی دراوتلووروسته شروع کیږی، امام محمد(رح) اوامام زفر(رح) وایی چه ددغی ښځی نفاس له دوهم بچی له را وتلووروسته شروع کیږی، څلورواړه امامان موافق دی چه ددغی ښځی نفاس دعدت دتیریدوپه باب ددوهم بچی دراوتلو وروسته شروع کیږی

له نجاست نه د پاکۍ بیان

نجاست دوه قسمه دی یونجاست حکمی دی بل نجاست حقیقی دی، حکمی نجاست لکه بی اودسی یاجنابت چه ترحقیقی نجاست قوی اوډیردلمانځه مانع دی ځکه مصنف (رح) اول دحکمی نجا ست بیان وکړ، اوس دحقیقی نجاست لکه بولی شراب، ګنګی او داسی نوروبیان کوی. حقیقی نجاست پردوه قسمه دی اول مرئی نجاست چه وچ شی په سترګولیدل کیږی لکه ګنګی، خوشایی اوداسی نور دوهم غیرمرئی هغه نجاست دی چه وچ شی په سترګونه لیدل کیږی که څه هم رنګ ئې معلو میږی لکه شراب بولی، منی اوداسی نور. پرلمونځ کونکی واجب دی چه نجاست له خپل بدن اوله خپلوجامو اوله هغه ځای نه چه لمونځ پرکوی لیری کړی، امام اعظم اوبوحنیفه (رح) اوامام ابی یوسف (رح) وایی چه دنجاست لیری کول په اوبو اوپه هرهغه بهیدونکی مائع سره چه امکان دلیری کولو د نجاست ولری روا دی لکه سرکه، دګلګلاب اوبه (عرق ګلاب)، دصابون اوبه او داسی نور، مګرپه شیدوسره د نجاست لیری کول روانه دی، یاران رحمة الله تعالی عنهما وایی که موزه یاغاړه لرونکې بوټ په حقیقی مرئی نجاست سره ولړل شی وروسته له نجاست له وچیدلونه دی دغه موزه یابوټ په ځمکه پوری ومښل شی چه نجاست ورنه لیری شی لمونځ دی ورسره اداکړی، منی چه حقیقی غیـر مرئی نجاست دی که موزه په ولړل شی اودغه منی لانده وه موزه دی ومنځل شی چه منی ورنه لیری شی، که منی پرموزه باندی وچ شوه نومنی دی له موزی نه وګرول شی کله چه منی له موزی نه لیری شوه لمونځ ورسره روادی، مګرامام شافعی (رح) وایی منی پاك دی که لانده وی اوکه وچ وی پریمنځل دموزی واجب ندی، که هنداره یاتوره یابل نورانی جنس په نجاست ولړل شی دپاکیدودپاره په ځمکه سره مسح کول کفایت کوی ځکه چه نجاست نه په ننوزی او دباندنی نجاست په مسح سره لیری شو که ځمکه په نجاست ولړل شی اودغه نجاست په لمرسره وچ شی نښان (اثر) دنجاست ورك شی نوپرهغه ځمکه لمونځ روادی، مګر تیمم پرروانه دی ځکه چه دتیمم دپاره پاکه ځمکه په قرآن سره ثابته ده چه قول دخدای (ج) دی ﴿فتیممو صعیدا طیبا﴾، د ځمکی پاکی وروسته له وچیدونه په حدیث سره ثابت ده قول د علیه السلام دی ﴿ زکواة الارض یبسها﴾، که بدن یاجامی په غلیظ(قوی) نجاست سره ولړل شی لکه وینه، ګنګی، بولی شراب اوداسی نور اومقدار دنجاست یودرهم یاتریوه درهم لیږ وی اولمونځ کونکی دغه نجا ست نه وی لیدلی لمونځ وکړی لمونځ ئې صحیح دی، که مخ کښی له لمانځه دغه نجاست ووینی بیالمونځ وکړی نولمونځ ئې مکروه دی، که مقداردنجاست تریوه درهم بالاووکه څه هم لمونځ کونکې له نجاست نه بی خبره وی لمونځ ورسره روانه دی، که ئې لمونځ ورسره کړیوو بیرته به ئې راګرځوی، که دجاجامی په خفیف نجا ست ولړل شوی لکه دهغه حیوان بولی چه غوښی ئې خوړل کیږی لکه دپسه بولی یادوزګړی بولی یادغویی بولی اوداسی نور، ترڅوچه څلورمه حصه دهغه جامی نه وی لړل شوی لمونځ ورسره روادی، که څلورمه حصه یا اضافه ترڅلورمی حصی دهغه جامی لړل شویوه نوبیالمونځ ور سره روانه دی .

پاکوالی له هغه نجاست څخه چه وینځل ئې واجب دی پردوه (۲) قسمه دی، اول له جامی څخه لیری کول دهغه نجاست چه په سترګوئې جنسیت معلومیږی لکه ګنګی، خوشایی اوداسی نور په اوبو سره پاکول دی ترڅوچه جنسیت، رنګ او بوی ئې پرجامه پاتی نه شی، مګرکه دپاکۍ دپاره تودی اوبه او صابون استعمال شواودنجاست اثرورك نه شونوباك ئې نشته جامه پاکه شوه او لمونځ ورسره روا دی، دوهم له جامی څخه لیری کول دهغه نجاست چه وروسته له وچیدونه ئې جنسیت په سترګونه معلومیږی په اوبو سره پاکول دی ترڅوچه دویځونکی یقین شی چه نجاست ورك شو .

د استـنـجـاء بـیـان

استنجاء په تیګه (ډبره) یالوټه یاپه داسی شی سره چه دتیګی یا دلوټی له جنس نه وی سنت ده، کوم عدددتیګی یادلوټی نشته که داستنجاء ځای په یوه لوټه پاك شی یاپه دوولوټوپاك شی اصل مقصد پاکوالی دی، خووروسته دلوټی له استعمال نه په اوبوسره استنجاء افضلیت لری، کله چه دقرآن شریف دسورت توبی یوسل اواتم (۱۰۸) آیت مبارك﴿ فیه رجال یحبون ان یتطهروا﴾ یعنی په قباه کښی خلګ دی چه دځان دښه پاکولو سره مینه لری، د سعودی عربستان دمدینی شریفی دقباه د اوسیدونکوپه توصیف نازل شونورسول الله (ص) وقباه ته ورغی او هغوخلګوته ئې وویل چه خدای پاك ستاسی دنظافت اوپاکۍ توصیف کړیدی، ستاسی پاکی څه شی ده؟ هغوی په ځواب کښی ورته وویل چه موږ دډبری تراستنجاء وروسته په اوبوهم استنجاء کوو، آنحضرت (ص) ورته وویل چه دغه صحیح کاردی . که نجاست له استنجاء له ځای نه تیری کړی وواوډیرځای لړل شوی وونوپه ډبره استنجاء صحیح نه ده ضروربه په اوبویاپه بله مائع استنجاء کوی، اواستنجاء په هډوکی، په خوشایی، په ډوډۍ اوپه مالګه سره روانه ده، همدار نګه که عذرنه وی په راسته لاس هم استنجاء روانه ده، دتشناب کاغذ چه نه لیك ور باندی کیدلای شی اونه دکاغذ حیثیت لری او نه دکوم بل کار وړدی استنجاء په رواده.

د لـمـانـځـه بـیـان

طهارت چه شرط دلمانځه دی مصنف (رح) په ټولوقسمونوسره بیان کړ، اوس نوبت اصل لمانځه ته چه داسلام دمقدس دین دوهم رکن دی راورسیدی، لمونځ دمعراج په شپه کښی فرض شویدی ټولو کتابودحدیثو ئې روایت کړیدی، دپښتوسیرت النبی دریم ټوك دګران افغانستان دکابل چاپ د لمانځه بیان داشان خوږ لیکلی دی چه دمعراج په شپه برسیره پرنوروعطایاؤ وحضرت محمد (ص) ته آوازوشوچه پرامت دی پنځوس لمونځونه فرض شوه حضرت محمد (ص) دبیرته راتګ په وخت کښی له حضرت موسی علیه السلام سره ولیدل اوموسی علیه السلام پوښتنه ورنه وکړه چه دپاك خدای (ج) له خاص بارګاه څخه تاته څه احکام درکړل شول؟ حضرت محمد (ص) ورته

وویل چه پر امت می پنځوس وخته لمونځ فرض شو، حضرت موسی علیه السلام ورته وویل چه مابنی اسرائیل ښه تجربه کړیدی ستاامت به داباړپورته نکړای شی، ته بیرته وخدای (ج) ته عرض وکړه حضرت محمد (ص) بیرته وخدای (ج) ته عرض وکړچه ای پاکه خدایه زماامت ډیر کمزوری اوډیرضعیفان دی، حکم ورته وشوچه دلسووختولمونځونه ورته معاف شول، کله چه حضرت محمد (ص) بیرته راوګرځید موسی علیه السلام دبیاعرض کولومشوره ورته ورکړه، ددی واری دبیاتګ په اثرلس لمونځونه نور وروبښل شول په همدی ډول حضرت محمد (ص) څوواره دحضرت موسی علیه السلام په مشوره دخدای پاك په دربارکښی بیابیاعرضونه وکړل ترڅوچه په یوه شپه اوورځ کښی پنځه وخته لمونځونه پاته شول، حضرت موسی علیه السلام بیاهم مشوره ورکړه چه دډیرتخفیف غوښتنه وکړه حضرت محمد (ص) وویل نورنوماته له خدای (ج) څخه حیا راځی، آوازوشوچه ﴿لایبدل القول لدی﴾ یعنی ای محمده! زماپه حکم کښی تغیرنشته، کله چه حضرت محمد(ص) سوال بس کړنو د خدای پاك له لوری نه داسی یوآوازوشو﴿قدامضیت فریضتی وخففت عن عبادی﴾ یعنی ماپوره کړه خپل فرض اوتخفیف می ورکړبندګانوته، لمونځونه به پنځه وی لیکن دهری نیکۍ بدل به یوپه لس وی، چه داپنځه به هم پنځوس شی .

دلمانځه وختونه : دسهاردلمانځه اول وخت کله چه دوهم سپینوالی دآسمان په کناروکښی پاشلی معلوم شی(دوهمی سفیدی یاصبح صادق) اوآخروخت دسهاردلمانځه دلمرخرك تر مخه دی . دماپښین دلمانځه اول وخت دلمردزوال نه وروسته اوآخروخت ئې دامام اعظم اوبوحنیفه (رح) په نیز ماسیوادوخت له سیوری نه چه سیوری دیوه جنس دوه چنده ته ورسیږی، مګرامام ابی یوسف (رح) او امام محمد(رح) وایی ماسیوادوخت له سیوری نه کله چه سیوری دیوه جنس یوه چندته ورسیږی آخر وخت دماپښین د لمانځه دی، اول وخت دمازدیګردلمانځه چه دماپښین دلمانځه وخت تیرشی او آخر وخت ئې دلمرلویدونه مخکی دی، مګرحسن بن زیاد(رح) وایی چه لمرژیړشی دمازدیګردلمانځه وخت تیرشو زموږ په مذهب دغه وخت لمونځ مکروه دی، دماښام دلمانځه اول وخت له لمرلویدونه وروسته دی اوآخروخت ئې چه شفق نه وی لویدلی، په نیز دامام اعظم (رح) شفق هغه سپینوالی دی چه دمغرب په خواکښی دآسمان په کناره کښی له سرخۍ نه وروسته معلومیږی، امام ابی یوسف (رح) اوامام محمد(رح) وایی چه شفق پخپله دغه سرخی ده، اول وخت دماخستن دلمانځه چه شفق غائب شواوآخروخت ئې له دوهم سپینوالی (صبح صادق) نه مخ کښی دی، اول وخت دوترلمانځه دماخستن دلمانځه نه وروسته دی اوآخروخت ئې له صبح صادق (سفیدوچاودلو) نه مخ کښی دی. دسهارلمونځ په رڼاکښی اداکول افضل دی، علیه السلام وایی چه دسهارلمونځ په رڼاکښی ډیرونکی دثواب دی، پدغه اړوند فقیه ابوجعفرطحاوی (رح) له حضرت علی (رض) څخه روایت کړیدی او دیلمی هم له انس بن مالك (رض) نه روایت کړیدی همدارنګه طبرانی (رح) اوبزار(رح) له ابوهریره (رح) نه روایت کړیدی اوداسی نور.

دماپښین لمونځ په اوړی کښی مستحب دی چه په داسی وخت کښی اداشی چه هواسړه وی اوپه ژمی کښی په اول وخت کښی اداشی.

دمازدیگردلمونځ ځنډول مستحب دی ترڅوچه دلمررڼاتغیرونکړی (لمرژیړنه شی)، مستحب دی چه دماښام لمونځ وختی اداشی مستحب دی چه دماخستن لمونځ تردریمی حصی پوری دشپی وځنډول شی، هغه څوك چه دشپی له لمانځه (تهجد) سره مینه لری مستحب دی چه وتر د شپی ترآخرپوری وځنډوی یعنی له تهجدنه وروسته دی وترادا کړی، که څوك ډاډه نه ووچه دشپی لمانځه ته راویښ شی نودخوب نه مخ کښی دی وترلمونځ اداکړی

د اذان بـیـان

د اذان ابتدادسعودی عربستان په مدینه منوره کښی شویده کوم وخت چه رسول الله (ص) ومدینی منوری ته هجرت وکړمسجد نبوی جوړشونومسلمانانولمونځونه په جماعت سره شروع کړل ولی یو لوی مشکل داووچه دلمونځودوختونودپاره کومه علامه نه وه داټکل په توګه به مسلمانان لمانځه ته راتلل، کله به بعضی خلګ ناوخته راورسیدل جماعت به ورنه تیرووکله به بعضی خلګ وختی راغلل چه ترلمانځه تروخت پوری به ئې ډیرانتظارکوی خلګودمشکل دحل دپاره ورسول الله (ص) ته عرض وکړهغه له عادت سره سم موضوع وشوری ته وړاندی کړه، یوی ډلی د اصحابانو مبارکانو دانظرورکړ چه دلمانځه پروخت دی زنګوله وشرنګول شی، ددغه نظرمخالفین ډیروه ځکه چه داعمل د نصاراوو دعبادت نښه ده، بلی ډلی نظرورکړچه دلمانځه پروخت دی ښکریاتروم وږ غول شی، ددغه نظر مخا لفین هم ډیروه ځکه چه داعمل دیهودیانو دعبادت نښه ده، بلی ډلی نظرورکړچه د لمانځه پروخت دی داورلمبه وشی، ددغه نظرهم مخالفت وشو ځکه چه داعمل دآتش پرستانودعبادت نښه ده، حضرت عمر (رض) وویل یوڅوك نه مقررکوي چه دلمانځه دپاره نعره وکړی؟ آنحضرت (ص) دارایه خوښه کړه اونفرئې مقررکړچه دلمانځه دپاره به داسی نعره کوی ﴿الصلوة قائمة﴾ یعنی لمونځ کوو، دانعره به هم چاواوریده اوچابه نه واوریده، څوورځی وروسته بیا و آنحضرت (ص) ته هغه مخکنی عرض وړاندی شو، هغه بیا د معمول سره سم موضوع وشوری ته وړاندی کړل داځل بیاهغه پخوانی نظریات تکرارشول بیله فیصلی مجلس پای ته ورسیدی، له اصحابانو مبارکانونه عبداله بن زید (رض) دشپی په خوب کښی یوسړی ولیدی چه زنګوله ئې پلاس کښی وه، ده ورته وویل چه دازنګوله نه خرڅوی، سړی ورته وویل چه ته څه په کوی؟ صحابی مبارك ورته وویل چه موږ دلمانځه وخت پرمعلومه وو سړی ورته وویل چه زه به له دغه نه ښه شی دروښیم، پس دغه سړی پریوه لوړځای ودریدی اوپوره اذان ئې وکړ، عبداله بن زید(رض) سهاردغه خوب رسول الله (ص) ته بیان کړ، آنحضرت (ص) ورته وویل ﴿انها لرؤیاحق انشآءالله﴾ یعنی دغه خوب حق دی که اراده دخدای پاك وه، رسول الله (ص) وعبداله (رض) ته وویل چه ستاترآواز د حضرت بلال (رض) آوازلوړدی نوته ستا دخوب کلمی وحضرت بلال (رض) ته ووایه دی به اذان وکړی کله چه حضرت بلال (رض) اذان وکړحضرت عمر(رض) په خپل کورکښی دغه د اذان کلمات واوریدل په چابکی سره مسجدته راغی اورسول الله (ص) ته ئې وویل قسم په خدای دی چه ماهم دغسی خوب لیدلی ووخوله شرمه می نشوای ویلای، په دغه شپه څورلس اصحابانو مبارکانودغه خوب لیدلی وو، دغه بیان په بخاری، ابوداود اومشکوة شریف کښی لیکل شویدی .

اذان کول دپنځووختولمونځواودجمعی دلمانځه دپاره سنت مؤکد دی دنورولمونځودپاره اذان نشته لکه داخترلمونځ یا دجنازی لمو نځ یاداسی نور، صفت د اذان چه الله اکبرترآخره پوری ویل دی مشهور دی، ترجیع په اذان کښی نشته (چه یوه کلمه په لوړآواز ووایی اوبله کلمه په کښته آواز و وایی)، امام شافعی (رح) وایی چه په اذان کښی ترجیع شته یعنی په هراذان کښی به دشهادت دوی کلمی اول دوه ځلی په کښته آواز بیادوه ځلی په لوړآواز وایی، د سهاراذان دبل وخت له اذان سره لږ توپیرلری چه دحی علی الفلاح نه وروستـه دوه ځلی الصلوة خیرمن النوم ویل کـیږی.

اذان کونکې به مخ پرقبله دریږی کله چه لفظ دحی علی الصلوة دوه ځلی وایی نودوه ځلی به خپل مخ وښی خواته ورسره گرځوی همدارنگه کله چه لفظ دحی علی الفلاح دوه ځلی وایی دوه ځلی به خپل مخ وکیڼ خواته ورسره گرځوی، دمخ گرځولو سره دی نور وجودیا پښی نه گرځوی، همدارنگه په ناسته اوپه بی اودسی سره اذان کول مکروه دی، بی اودسه اذان کول روادی مگر مکروه دی ثواب ئې نشته، جنوب سړی دی اذان نه کوی. اقامت هم داذان پشان دی مگراذان دی په قراره (آرامی) سره وایی او اقامت دی په چابکی سره وایی، همدارنگه به په اقامت کښی د حی علی الفلاح نه وروسته دوه ځلی قدقامت الصلوة وایی . اذان او اقامت دی دقضائی لمونځودپاره هم وکړی، که دچاځخه لمونځونه قضاء شویوه داول لمانځه دپاره دی اذان او اقامت وکړی بیا اختیارلری چه دپاته قضائی لمونځودپاره اذان اواقامت دواړه کوی که یوازی اقـامت کـوی .

کله چه دلمانځه وخت داخل شواذان دی ناری شی یعنی دلمانځه دوخت دداخلیدونه مخ کښی دی اذان نه ناری کیږی ځکه چه خلگ خطاوزی، که اذان دوخت له داخلیدونه مخ کښی ناری شی کله چه وخت داخل شوبیابه اذان کوی، همدادلیل دی چه امام اعظم اوبوحنیفه (رح) وایی چه آنحضرت (ص) وحضرت بلال (رض) ته وویل چه دوخت له داخلیدونه مخ کښی اذان مه کوه، مگر امام ابی یوسف (رح) اوامام شافعی (رح) وایی چه په آخرنیمایی د شپی کښی دی دسهاراذان ناری شی.

د ویـری لـمـونـځ

کله چه ددښمن ویره ډیره شی نوسرلښکردی خپل لښکردوی ډلی کړی یوه ډله ددښمن دمخ دپاره اوپه بله ډله سره دی دویری د لمانځه جماعت جوړکړی یورکعت دی له دووسجدوسره اداکړی چه امام له دوهمی سجدی نه سراپورته کړی نودغه ډله دی ددښمن ومخ ته ولاړه شی، څرنگه چه دغه ډله لااوس هم په لمانځه کښی ده نوخبری خورك اوداسی نورعملونه دی نه کوی، ددښمن دمخ ډله دی په همدغه امام پسی جمع شی بیادی امام یوبل رکعت له دووسجدوسره اداکړی له التحیات وروسته دی امام سلام وگرځوی ځکه چه دامام لمونځ پوره شو، مگرورپسی ولاړلښکردی سلام نه گرځوی ځکه چه ددوی یوبل رکعت لمونځ پاته دی او دوی لااوس هم په لمانځه کښی دی، دغه ډله دی بیرته ددښمن مخی ته ولاړه شی اوهغه مخکنې ډله دی راشی یورکعت دی له دوو سجدوسره اداکړی

خوقرائت دی نه وایی خاموش به ولاړوی ځکه چه په حکم سره په امام پسی ولاړدی، التحیات دی ترآخره پوریووایی اوسلام دی وګرځوی، د دوی لمونځ هم پوره شو ددښمن مخی ته دی ولاړشی، هغه وروستۍ ډله دی راشی یوبل رکعت دی له دووسجدوسره اداکړی خوپه رکعت کښی به قرائت وایی ځکه چه دوی مسبوقین دی یعنی دلمانځه اول ورنه تیرشوی دی ددوی اړیکی له امام سره نشته، له دوهمی سجدی وروسته دی التحیات ترآخره پوری ووایی اوسلام دی وګرځوی ددوی لمونځ هم پوره شو دغه ترتیب دلمانځه هغه وخت صحیح دی چه امام مسافروی.

که امام مقیم وو په اوله ډله سره دی هم دوه رکعته اداکړی اوپه دوهمه ډله سره دی هم دوه رکعته ادا کړی، قوم په اقامت اوسفر کښی دامام تابع دی، که دماښام دلمانځه وخت ووامام دی له اولی ډلی سره دوه رکعته اداکړی اوله دوهمی ډلی سره دی یو رکعت اداکړی ځکه چه دماښام لمونځ مسافرندی اونه نیم کیدلای شی، دلمانځه په حالت کښی به غزا(جنګ) نه کوی که ئې جنګ وکړنولمونځونه ئې باطل شوه، که ددښمن ویره زیاده شوه نوهر څوك دی پرسپرلیوسپورځانګړی لمونځ وکړی، که قادر نه وو چه د قبلی ولوری ته سجده وکړی نوهری لوری ته چه ئې خوښه وی هغه لوری ته دی سجده وکړی په دغه قول سره دالله (ج) چه دالبقره دسورت په (۱۳۹) آیت مبارك کښی فرمایی﴿فان خفتم فرجالاو رکبانا﴾ یعنی که تاسوله دښمن یاکوم بل شی نه ویریدلاست نولمو نځ کوی په پلی (پیاده) تګ یاپر سورلی باندی سپاره.

لمونځ چه دومره مهم عبادت دی چه پریښودل ئې دغزا او سختی ناروغۍ په حالت کښی دهغه پاك ذات له امرنه سرغړونه ده چه له هیڅ نه ئې پیداکړو او هغه نعمتونه ئې راته راکړل چه بشرئې تصور نشی کولای اوبیرته موده پاك ذات ته مخه ده، نوڅنګه به روغ رمټ مسلمان دامن په حالت کښی لمونځ پریږدی.

لمونځ ښکاره معراج دزړه دی هم رحمت درباندی اوری

پــه حــضورد چــا ولاړ یـی څــه کـوی څــوك درتـه ګــوری

د جنازی لمونځ

کله چه چاته مرگ حاضرشی یاکله چه چاته دمرگ ملائکه حاضره شی نودهغه مخ دی پرښی اړخ دقبلی ولوری ته وگرځول شی، قدوري (رح) مخ پرقبله پرښی اړخ څملول قیاس پرحالت د قبرکړیدی مگرپه حواله دکوکب دری او ردمختار دغه انسان دی ستونی ستخ (دشاپرتخته) دی څملول شی ځکه چه په داسی څملو لوسره دانسان روح خیژی، حاضرین دی کلمی دشهادت په لوړ آواز ورته وایی ﴿اشهد ان لا اله الا الله واشهد ان محمد رسول الله﴾ او ﴿اشهد ان لااله الا الله وحده لا شريك له واشهد ان محمد عبده و رسوله﴾ دغه انسان دی دکلموپه ویلونه امرکوی ځکه چه دزکندن حال ډیرسخت دی نه چه د کلمی له ویلونه انکار وکړی، کله چه مړشی حاضرین دی سترگی ورپټی کړی اوزنی دی په یوه ټکری ور وتړی ځکه چه مړی په خلاصه خوله اوخلاصو سترگوښه نه معلومیږی هغه څوك چه دمړی زنی ور تړی داسی دی وایی ﴿بسم الله وعلى ملة رسول الله اللهم يسرعليه امره وسهل عليه مابعده و اسعده بلقائك واجعل ماخرج اليه خيراممااخرج عنه﴾ همدارنگه دزکندن پروخت دیس شریف ویل مستحب دی، د غسل ورکولو په وخت کښی دی مړی پریوه تخته کښیږدی دمړی عورت دی په یوه پاك ټکری ورپټ کړی اوټولی جامی دی ورنه وکاږی اودس دی ورتازه کړی مگرپه خوله اوپوزه کښی دی اوبه نه وراچوی، په طاق شمیرسره دی اوبه پرتوی کړی یعنی یوځل یادری ځلی یاپنځه ځلی، اوهغه لوښۍ چه عودپکښی دودیږی یوځل یادری ځلی پرمړی اودمړی پرتخته شااوخوا راوگر ځوی، که عود نه وه نوری عادی خوشبویی موجودی وی نویوځل یادری ځلی دی یویوڅاڅکی د تختی پرشا او خوا وکړی، سدر چه یو قسم میوه ده په پاکستان اوهندوستان کښی د (بیره) په نوم سره یادیږی ددغه سدر(بیری) د ونی برگونه یا بروځه چه دخاشوپه شکل میده میده لرگی دی چه د مسکنت په دوره کښی دجامو د وینځلو دپاره استعمالیدل په اوبوکښی جوش کړی اوپه هغه اوبو دی مړی ومینځی، که دا دواړه نه وه په ساده اوبودی ووینځی خطمی چه یومشهورگل دی دغه گل دی هم په اوبوکښی جوش شی اوپه هغه اوبوسره دی دمړی سراوږیره ور ووینځی، بیادی مړی پرکیڼ اړخ څملوی اودسدر(بیرې) یا بروځی په اوبو دی ووینځی ترڅوچه معلومه شی چه اوبه دمړی وهغه ځای ته رسیدلی دی چه پرتخته پروت دی، بیادی مړی پرښی اړخ واړوی په دغه اوبودی ووینځی ترڅوچه معلومه شی چه اوبه دمړی وهغه ځای ته رسیدلی دی چه پرتخته پروت دی، بیادی غسل کونکی مړی کښینوی پرنس دی په نرمی سره لاس ورتیرکړی که دمړی له نس نه مرداری راووتل هغه دی پریولی، بیادی غسل نه ورکوی، نارینه به وناړینه ته او ښځه به وښځی ته غسل ورکوی ځکه چه دښځی غسل ونارینه ته او دنارینه غسل وښځی ته روا نه دی، که نارینه مړی کوچنی وودشهوت اشتهاء نه ورته کیدل ښځه غسل ورکولای شی، همدارنگه که مړی وړه نجلکۍ وه د شهوت اشتهاء نه ورته کیدل نارینه غسل ورکولای شی، که ضرورت وی ماینه ومیړه ته غسل ورکولای شی خومیړه ومایني ته غسل نشی ورکولای اوهم میړه ته دماینی مسح کول روانه دی، مگردکوکب دری په روایت دمیړه کتل ومایني ته روادی بیادی مړی په یوه ټکری سره وچ کړی چه دمړی کفنونه لانده نه شی په کفنو کښی دی ونغړی دحنوط خوشبویی دی په سر او ږیره ورپوری کړی همدارنگه

دکافورخوشبویی دی دسجدی پرځایو ورپوری کړی، دسجدی ځایونه تندی، پوزه زنګنونه او دلاسو ورغوی دی، د نارینه د کفن دری جامی دی چه لنګ، قمیص اوپټه ده ځکه چه په بخاری شریف او د احادیثوپه نورو کتابوکښی ذکرشویدی چه د رسول (ص) کفن دپنبه دری سپینی جامی وی. دنیستیٖ په وخت کښی یوه جامه هم بس ده ولی چه دمصعب بن عمر(رض) یوه شړی وه چه پرسراوپښونه رسیدل، علیه السلام امر وکړچه سرئې ورپټ کړی اوپرپښوئې د انخر واښه واچوی، کله چه مړی کفن کوی اول دی پرځای پټه (لفافه) وغوړوی بیادی ازار (لنګ) وغوړوی بیادی په مړی قمیص واغوندی او ازار (لنګ) دی کښیږدی اول دی دلنګ کیڼ پلوبیادی دلنګ ښی پلو پر را واړوی بیادی لفافه (پټه) په همدغه ترتیب پرراواړوی، که ویره وه چه کفن به له مړی نه واوړی اومړی به لوڅ شی نوپه یوه رښکی دی وتړی. د ښځی د کفن پنځه (۵) جامی دی ازار(لنګ)، قمیص، پوړنی، یوټکری چه په هغه تیان ورتړی اولفافه (پټه)، دښځی کفن په درو(۳) جاموسره هم روادی لکه لنګ، قمیص اوپوړنی .

دښځی دکفنوترتیب داسی دی اول لنګ دوهم خرقه دریم قمیص څلورم پوړنی اوپنځم پټه، پوړنی به پرقمیص بـرسیره اوترپټی به لاندی وی، د ښځی ویښتان دی پرځګرور واچوی، مړی که نروی او که ښځه ویښتان دی نه ور ږمونځوی، دنارینه ږیره دی هم نه ږمونځوی همدارنګه دمړی ویښتان او نوکان دی هم نه غوڅوی ځکه چه پسله مرګ نه دانسان داجزا غوڅول روانه دی، مخکی ترهغه چه مړی په کفن کښی ونغړی کفنونه دی په طاق شمیر ورخوشبویه کړی ځکه چه رسول کریم (ص) دخپلی مړی لوردکفن کولو پروخت دغسی امروکړ، چه غسل اوتکفین خلاص شو نو د جنازی لمونځ دی ور کړی، ښه به وی چه دجنازی دلمانځه ترمخه د دین وړونه د دغه لمانځه په حکمونواورکنونوخبروی چه دجنازی لمونځ فرض کفایی دی یعنی که څوکسانومړی ته لمونځ ورکړنو دغیرحاضرخلګوغاړی هم خـلاصی شوی، منکرئې کافردی، دغه لمونځ شپږ شرطونه لری:

۱ .مړی بـه مسلمان وی ۲. مـړی تـه به غسل ورکـول شویـوی ۳. مړی به حاضروی ۴. مړی به پرځمکه یا پرتیټه چهارپايي پروت وی ۵. مړی به دامام ومخ ته پروت وی ٦. مړی به دقبلی لوری ته پروت وی . دجنازی په لمانځه کښی څلورتکبیرونه فرض دی اوهم به لمونځ بیله عذره په ولاړه اداکوی.

دجنازی په لمانځه کښی اذان، اقامت، رکوع اوسجده نشته کله چه دخلګونه یوصف یادری صفونه یاپنځه صفونه برابرشول امام داسی ږغ کوی (نیت کوی) نیت داسی دی (نیت کوم دزړه داخلا صه لمونځ کوم دجنازی په څلورتکبیره ثناوایم الله ته درود وایم پررسول علیه السلام دعاکوم دغه حاضر مړی ته اقتدامی ده په دغه حاضرامام پسی مخ می دی پرلوری دکعبی شریفی) کله چه امام تکبیر تحریمه (لومړی الله اکبر) ووایی مقتدیان به هم لاسو نه غوږوته پورته کړی تکبیربه ووایی لاسونه به ترنامه لاندی ونیسی او دخدای پاك دغه ثنادی ووایی ﴿سبحانك اللهم وبحمدك وتبارك اسمك وتعالی جدك وجل ثناءك ولااله غیرك﴾ امام بیله لاسوپورته کیدونه دوهم تکبیروایی نومقتدیان دی هم لاسونه نه پورته کوی تکبیردی ووایی او درودونه د اللهم صل اواللهم بارك دی ووایی، امام بیابیله لاسوپورته کیدونه دریم تکبیروایی نو مقتدیان دی هم لاسونه نه پورته کوی تکبیردی ووایی او د مړی دغه دعادی

ووایی ﴿اللهم اغفـرلحیناومیتنا وشاهدنا وغائبنا وصغیرنا وکبیرنا وذکرنا و انثانا اللهم من احییته منافاحیه علی الاسـلام ومن توفیته منافتوفه علـی الایمان﴾، امام بیا څلورم تکبیروایی اوسلام ګرځوی نومقتدیان دی هم تکبیر ووایی اوسلام دی وګرځوی لمونځ پوره شو، که د چاپورتنۍ دعاپیادنه وه اللهم ربنادی ترآخره پوری ووایی . که مړی نابالغه هلك وو نو د دریم تکبیر وروسته دپورته دعاپه عوض کښی دی دغه دعا ووایی ﴿اللهم اجعله لنا فرطا واجعله لنا اجرا وذخرا واجعله لنا شافعا ومشفعا﴾، که مړی نابالغه نجلکۍ وه نوددریم تکبیر وروسته دی دغه دعا ووایی ﴿اللهـم اجعلهالنا فرطا واجعلهالنا اجـرا وذخر اواجعلهالناشافعة ومشفعة﴾ ښه امام دجنازی د لمونځ دامامت دپاره پاچاپاامیردوخت دی، که پاچاپاامیرحاضر نه وو دکلی دمسجدامام دی لمونځ ورکړی که دکلی امام حاضر نه وو د مړی دوست (قریب) دی لمونځ ورکړی، که بیله پاچاپا قریب نه بل چالمونځ ورکړصحیح دی مګرکه ئې دوست وغواړی چه بیرته مړی ته لمونځ ورکړی حرج نشته، که مړی بیله لمانځه ښخ شوی وو تر درو ورځو پوری دی وقبرته لمونځ ورکړی وروسته له درو ورځو روانه دی، دجنازی په لمانځه کښی به امام دمړی د ځګرپربرابردریږی، امام شافعی (رح) وایی چه امام دی دنارینه مړی دځګرپربرابراودښځی دفرج پربرابر ودریږی، موږ وایوچه په ځګرکښی زړه دی اوپه زړه کښی دایمان نوردی او د جنازی لمونځ دایمان دشفاعت دپاره دی، مړی ته دی لمونځ په هغه مسجد کښی نه ورکوی چه پنځه وخته لمونځ پکښی کیږی، کله چه خلګ دمړی جنازه پورته کړی دڅهارپایی څلورپښی دی ونیسی دجنا زی وړل دی دهدیری خواته په ځغاسته نه کوی بلکه ترعادی تګ دی لیږ څه چابك وی، په بخاری شریف کښی حدیث دی چه رسول کریم (ص) فرمایی ﴿عجلو موتاکم فان یك خیراقدمتموه الیه وان یك شراالقیتموه عن اعناقکم﴾ که خلګو د مړی جنازه وهدیری ته پیاده (پلی) وړل سواره خلګ دی څه قدر وروسته شی ولی چه دسواره خلګومتصل تګ په جنازه پسی مکروه دی، کله چه جنازه وهدیری ته ورسیږی مخکی دجنازی ایښودلودخلګو کښینستل پرځمکه مکروه دی، بیادی قبر وکندل شی اولحددی پکښی جوړکړی ځکه چه لحد سنت دی رسول کریم (ص) وایی ﴿اللحدلنا والشق لغیرنا﴾ یعنی لحد زموږ مسلمانا نو دی اوشق دنورو خلګو دی.

مګرامام شافعی (رح) اونوراامامان مړی پرتخته بږدی اوقبرته ئې دپښولې خواورشوه کوی موږ وایو چه دغه عمل دمسلمان اهانت اوسپکاوی دی، وروسته دی مړی دقبلی له طرف نه ور داخل کړی هغه څوك چه مړی په قبرکښی بږدی داسی دی وایی ﴿ بسم الله وعلی ملة رسول الله ﴾ یعنی شروع کوم په نوم سره دالله اوتاپه قبرکښی پرشریعت دعلیه السلام بږدم، دمړی مخ دی دقبلی پرلور واړوی دکفن غوټې دی ورخلاصی کړی او اومی خښتی دی ورته برابری کړی، د پخوخښتوایښودل مکروه دی که اومی خښتی نه وی نو بیادی تختی استعمال کړی پرخښتویاتختو برسیره دنلانو اچول هم روا کاردی، بیا دی په آرامی سره وقبرته خاوری ور واچوی اوقبردی دماهی دشاپه شکل جوړکړی دقبر ډیر جګوالی مکروه دی، سنت طریقه داده چه دقبرلمن دی دیوی لویشتی په اندازه جوړه کړی اومابین دی دماهی دشاپه شکل جوړکړی، ددوستانو دپیژندنی دپاره دقبرسرته لویه ډبره یادډبری شنخته رواده خو په اجماع د مرحومه امت دعلماوو دقرآنکریم آیت پرلیکل ناروادی، دابراهیم نخعی (رح) نه روایت دی هغه چا چه

دنبی علیه السلام او د ابوبکرصدیق (رض) او دحضرت عمر (رض) قبرونه لیدلی وه ماتـه وویل چـه ددوی قبـرونه مسنم (دماهی دشاپه شکل)وه.

که یوماشوم پسله زیږیدونه وژاړی یا لاس یاپښه وښوروی یاداسی بل عمل وکړی بیامړشی نوپرهغه دی نوم کښیښودل شی غسل دی ورکول شی او دجنازی لمونځ دی ورکړه شی، که مړ وزیږی یعنی ژړا ونکړی یالاس اوپښه ونه ښوروی نولمونځ دی نه ورکوی په یوه ټکری کښی دی ونغړی اوښخ دی کړی مګر په غسل ورکو لوکښی دوه روایته دی په صحیح روایت سره دی غسل ورکړی.

د شـهیـد بـیـان

شهیدهغه مسلمان دی چه مشرك یامشركان ئې مړكړی یائې مسلمان یامسلمانان په ناحقه مړكړی او پر وژلوئې دیت واجب نه وی بلکه قصاص پرواجب وی، یاهغه څوك چه دغزاپه میدان كښی دتېږ سره مړپیداشی، یاهغه څوك چه دباغیانو او دلاری د غلوله خوا ووژل شی، مشرك هغه دی چه خدای (ج) ته ئې شريك نیولی وی لکه هندو، یهود، نصارا او داسی نور، که ښکاری ښکار یانښان ویشتی نابېره ئې مسلمان وویشت اوهغه مړشو یا چابل مسلمان په لغته ووهی اوهغه مړشوپه شریعی حکم سره شهید نه دی.

په فقهی حکم دڅلورومذهبواوپه حکم داحادیثواوتفاسیرو دری (۳) وژنی حق دی :

۱ .چـه یومسلمان داسلام دمقـدس دین څخه وبل دین ته واوړی ۲. قصاص یعنی هغه څوك چه په ناحقه ئې مسلمان یااهل ذمه وژلی وی ۳. رجم یعنی هغه نارینه چه ښځه لری یاهغه ښځه چه میړه لری زنا وکړی اوڅلورشاهدان ئې د زناپرعمل شاهدی اداکړی بیله دغودرو(۳) وژنوڅه نوری ټولی وژنی ناحقه دی . وشهیدته دی دجنازی لمونځ ورکړه شی اوغسل دی نه ورکوی، امام اعظم ابو حنیفه (رح) فرمایی جنب شهیدته دی دجنابت غسل ورکړه شی اوهمداراز نابالغه شهیدته دی غسل ورکړه شی مګرامام ابویوسف (رح) اوامام محمد(رح) فرمایی چه نه دی جنب شهیدته اونه دی نابالغه شهیدته غسل ورکوی، دشهیدنه دی جامی نه کاږی او وینه دی نه ور وینځی مګر پوستین، چپنه، بوټونه، موزی، خولۍ، توره، ټوپك اوداسی نوردی ورڅخه وکاږی، که څوك وروسته له ټپی کیدونه خورك څښنګ، دوا او دارو وکړی یاژوندی پاته شی چه دلمانځه یومکمل وخت وربانذی تیرشی پرهوښ وی یا د غزاله میدان نه ژوندی وایستل شی یاپه رجم یا قصاص سره ووژل شی نوغسل اودجنازی لمونځ دی ورکړی، که څوك دباغیانوله خوا ووژل شی یا د لاروهونکوله خواه ووژل شی غسل دی شی خولمونځ دی نه ورکوی، که چاخپل ځان پخپله په قصد یاپه سهوه سره مړکړدامام حنیفه (رح) په مذهب غسل دی ورکړه شی اولمونځ دی ورکړه شی مګرامام ابویوسف (رح)وایی چه لمونځ دی نه ورکوی.

په کعبه مکرمه کښې لمونځ

په مذهب دامام اعظم ابوحنيفه (رح) دكعبې شريفې په دننه خونه كښې فرض اونفل لمونځ روادې امام شافعې (رح) وايې هيڅ لمونځ دكعبې شريفې په خونه كښې روانه دى، په صحيح حديث كښې چه روايت ئې بخارى (رح) اونوروكتابوكړيدى ليكل شويدى چه د مكې شريفې دفتح په كال آنحضرت (ص) دكعبې شريفې په خونه كښې دوه ركعته نفل ادا كړل، فرض لمونځ پرقياس دى، كه امام په جماعت سره دكعبې شريفې په خونه كښې لمونځ ادا كوى بعضومقتديانودامام وشاته خپله شا وګر ځول لمونځونه ئې روادې ځكه چه دامام اوټولومقتديانومخونه دكعبې شريفې وديوال ته دى، كه بعضوله مقتديانونه ومخ ته دامام شاوګرځول لمونځونه ئې روانه دى ځكه چه ترامام دمخه دامام په خواكښې ولاړدى . كه امام په مسجدالحرام كښې لمونځ اداكوى اوخلګ په امام پسې پركعبه باندې چاپيرشول هغه څوك چه له دغومقتديانونه د امام په خواكښې نه وى اوترامام وكعبې شريفې ته نژدې وى لمونځ ئې صحيح دى، دكعبې شريفې پربام لمونځ روادې مګر امام شافعې (رح) وايې چه روانه دى ځكه چه دده په مذهب د كعبې شريفې خونه تبرك ده، زموږ په مذهب قبله دغه ميدان دى ترآسمان پورى چه خونه دكعبې هم پكښې ده نودلمونځ كونكى مخ هم كعبې ته دى، دحنيفې مذهب بل دليل دادى چه دعبداله بن زبيراوحجاج بن يوسف په زمانوكښې دكعبې شريفې خونه له منځه ولاړه او خلګولمونځونه هم هغې خواته دكعبې كول همدارازجبل ابى قلبيس چه كعبې شريفې ته نژدې غردى او د كعبې شريفې ترخونه ډيرلوړدى كه څه هم خونه ئې مخ ته نشته خوپه اتفاق سره پردغه غره لمونځ روادې، د فقهې شريفې كتابونه وايې چه دكعبې شريفې پربام لمونځ روادې مګرمكروه دى ځكه چه د بيت الله شريفې دتعظيم ترك وهنه ده، په صحيح حديث شريف كښې هم منع ورنه شويده، د نورو مسجدوحكم د كعبې شريفې نه دى د نورو مسجدو پر بامونولمونځ بيله كراهيته روادې .

دزكوة بيان

زكات په لمانځه پورى تړلى عبادت دى ولى چه په قرآن شريف كښې دوه اتيا(۸۲) ځله ﴿اقيموالصلوة واتواالزكوة﴾ ذكرشويدى او د هجرت په دوهم كال د روژى ترمخه فرض شويدى، مصنف (رح) ليكلى دى چه زكات واجب دى په اصطلاح كښې دفقهاء (رح) واجب هغه عمل دى چه كول ئې ثواب لرى او منكر ئې كافر نه ګڼل كيږى لكه دلوى اختراخترئ، سرسايه، د وترلمونځ اوداسى نور، فرض هغه عمل دى چه منكرئې كافردى، څرنګه چه زكات داسلام دمقدس دين له پنځوبناؤڅخه يوه داسى بناء ده چه د قرآنكريم په آيت اونبوى احاديثواودامت په اجماع سره يوثابت عمل دى چه منكرئې كافردى نودمصنف (رح) مراد له واجب څخه فرضيت دى چه دغه اصطلاح په فقه اواصولوكښې شته.

زکات پرهر آزاد بالغ اوعاقل مسلمان باندی فرض دی، زکات په لغت کښې وده (نمو) ته وایی چه اداکول ئې په مال کښې سبب د نمو(ډېروالی) دی یعنی خدای پاك ئې په دنیاکښې پرمال او دولت برکت ږدی اوپه آخرت کښې ثواب ورکوی په دغه قول سره دالله (ج) چه د دوه ویشتمی(۲۲) پاری دسورت سباپه نه دیرش (۳۹) آیت کښې فرمایی ﴿ومآانفقتم من شی ء فهو یخلفه﴾ یعنی هرهغه شی چه تاسوله خپلومالوڅخه دخدای دپاره چاته ورکړی خدای پاك دهغه بدل درکوی، زکات پاکې ته هم وایی لکه چه الله (ج) دسورت توبه په یوسل اودریم (۱۰۳) آیت مبارك کښې فرمایی ﴿خذمن اموالهم صدقة تطهرهم وتزکیهم﴾ یعنی ای محمده! ددوی له مالونه زکات واخله چه دوی پاك اوبرکتناك کړی، په شریعت کښې زکات ومسکین مسلمان ته دهغه ملك یا دولت څخه چه کامل نصاب ته ورسیږی او پوره یوکال ورباندی تیر شی دهغې برخې ورکول دی چه خدای (ج) تعین کړیده چه بیان به ئې وروسته راشی، زکات ورکول پرنابالغه مسلمان، لیونی او مکاتب باندی نشته (مکاتب هغه مریی دی چه بادارئې ورته ووایی چه په خوقسته معین مبلغ راکړه نوته آزاد یی) نودمکاتب پیسی که څه هم نصاب ته رسیدلی وی زکات ورباندی نشته همداراز پرنابالغه اولیونی ځکه زکات نشته چه په عبادت مکلف نه دی، مګرسرسایه، عشراودبندګانودحقوقوتاوان ورباندی شته که څوك دخپلی شتمنی په اندازه دبندګانوپوروړی وی زکات ور باندی نشته، که دچاشتمنی دخلګوتر پورډېره وه اودغه ترپور اضافه شتمنی نصاب ته رسیدلی وه اوکال ورباندی تیرشوی وو نوزکات ورکول ئې فرض دی، د اوسیدلوپرسرای، د اغوستلوپرجامو د کورپراسباب، د سپرلۍ پرحیواناتو، دخدمت پرمریانواو د استعما لولوپرسلاح زکات نشته، د زکات د ورکړی سره نیت ترلی دی ځکه چه زکات عبادت دی اوپه عبادت کښې نیت شرط دی که څه هم دعبادت نه مخ کښې وی لکه په پیشلمی کښې د روژی نیت یعنی که له مال یادولت دزکات برخه جداکړی نو د ورکړی په وخت کښې ئې همدغه نیت معتبردی، دزکات په ورکړه کښې دخولی ویناشرط نده دزړه نیت معتبردی خودخولی دوینا ګټه داده چه غنی یاسید به ووایی چه زه د زکات داخستلوحق نلرم و مستحق کسانوته ئې ورکړه، مسحق د زکات، عشراوخراجو اسلامی حکومت دی، که حکومت اسلامی نه وونوبیادی وحق لرونکو کسانوته ورکړی، که چانیت دزکات نه ووکړی اوخپل ټول مال اودولت ئې خیرات کړ زکات ئې ساقط شو یعنی زکات ورباندی نشته مګرکه ئې یوه برخه دمال اودولت خیرات کړه او د زکات نیت ئې نه وو کړی نوزکات ئې نه ساقط کیږی یعنی زکات به ورکوی .

د اوښـانـوزکـوة: که د اوښانوشمیرتر پنځه کم وو زکات ورباندی نشته کله چه شمیرئې پنځه څړنکواوښانوته ورسیږی اویوکال ور باندی تیرشی ترنه (۹) اوښانوپوری دزکات برخه ئې یوپوسه دی بیاچه شمیرئې لس (۱۰) څړنکواوښانوته ورسیږی اوکال ورباندی تیرشی ترڅلورلس (۱۴) پوری دزکات برخه ئې دوه (۲) پسونه دی د اوښانوپخپله څړکول دکال په ډېره برخه پوری شمیرل کیږی یعنی که اوښان په کال کښې یوه یادوی میاشتی پخپله څړ ونکړی او پرکوروابښه وخوری زکات ورباندی شته، که ټول کال یادکال ډېره برخه پرکوروابښه وخوری زکات ورباندی نشته، همدارنګه د کرایی پراوښانوزکات نشته، د کوکب دری په حواله دتجارت اوښان که څه هم پخپله څړکوی زکات ورباندی نشته، کله چه داوښانو شمیر پنځه لس (۱۵) ته ورسیږی ترنه لس (۱۹) پوری دزکات برخه ئې دری (۳)

پسونه دی، که شمیرداوښانوشل (۲۰) ته ورسیږی ترڅلور ویشت (۲۴) پوری دزکات برخه ئې څلورپسونه دی، که د اوښانو شمیرپنځه ویشت (۲۵) ته ورسږی ترپنځه دیرش (۳۵) پوری د زکات برخه ئې یوه یوکلنه جونګۍ ده (چه دعمریو کال ئې پوره کړیوی)، کله چه د اوښانوشمیر تر پنځه دیرش (۳۵) زیادشی ترپنځه څلویښت (۴۵) پوری دزکات برخه ئې یوه دوه کلنه جونګۍ ده (چه دعمردوه کاله ئې پوره کړیوی)، که داوښانو شمیرترپنځه څلویښت (۴۵) زیادشی ترشپیته (٦۰) پوری د زکات برخه ئې یوه دری کلنه جونګۍ ده (چه دعمردری کلونه ئې پوره کړیوی)، که داوښانو شمیرله شپیته (٦۰) نه زیاد شی ترپنځه اویا(۷۵) پوری دزکات برخه ئې یوه څلورکلنه اوښه ده (چه دعمرڅلورکلونه ئې پوره کړی وی)، که د اوښانوشمیرترپنځه اویا(۷۵) زیادشی ترنوی (۹۰) پوری د زکات برخه ئې دوی دوه کلنۍ جونګیانی دی (چه دواړو د عمردوه کلونه پوره کړیوی)، که د اوښانو شمیرتر نوی (۹۰) زیادشو دیوسل اوشل (۱۲۰) پوری دزکات برخه ئې دوی (۲) دری کلنۍ جونګیا نی دی (چه دعمردری کلونه ئې پوره کړی وی)، په بخاری شریف او داحادیثوپه ټولوکتابوکښی ذکرشویدی چه رسول اکرم (ص) دغه د اوښانودزکات الهی حکم وخپلوټولوعاملانوته په لیك سره خبرورکړ، دخلفاء راشدینو په وخت کښی هـم دغـه حـکم وو اوترقیامت پوری دغـه حـکم پاته دی .

کله چه داوښانوشمیرتریوسل اوشل (۱۲۰) زیادشی نو د زکات د فرضیت ترتیب دی له سره را وګر ځوی یعنی تریوسل اوپنځه ویشت (۱۲۵) پوری دزکات برخه یوپسه اودوی دری کلنۍ جو نګیانی دی (چه دعمردری کلونه ئې پوره کړیوی) په همدغه تر تیب پرلسواوښانودوه پسونه، په پنځلس کښی دری پسونه، په شل کښی څلورپسونه اضافه کیږی، کله چه شمیر د اوښانویوسل او پنځه ویشت (۱۲۵) ته ورسیږی تریوسل اوپنځه دیرش (۱۳۵) پوری د پسه ځای یوه یوکلنه جونګۍ نیسی یعنی دزکات برخه ئې یوه یوکلنۍ او دوی دوه کلنۍ جونګیانی دی، که داوښانوشمیر یوسل اوشپږدیرش (۱۳٦) ته ورسیږی تریوسل اوپنځه څلویښت (۱۴۵) پوری دزکات برخه ئې یوه دوه کلنۍ اودوی دری کلنۍ اوښانی دی (چه یوی دعمردوه کلونه اودوو دعمردری کلونه پوره کړیوی)، کله چه داوښانوشمیریوسل اوپنځوس (۱۵۰) شو دزکات برخه ئې دری دری کلنۍ اوښانی دی (چه دعمردری کلونه یی پوره کړیوی)، چه د اوښانوشمیرله یوسل اوپنځوس نه زیات شی نصاب دی له سره شروع کړی یعنی پرپورتنی زکات برسیره پرپنځو اوښانویو پسه، پرلسو اوښانو دوه پسونه، پر پنځلس اوښانو دری پسونه اوپرشل اوښانوترڅلورویشت پوری څلورپسونه دی، کله چه داوښانو شمیر یوسل اوپنځه اویا(۱۷۵) ته ورسیږی تریوسل او پنځه اتیا(۱۸۵) پوری دزکات برخه ئې یوه یوکلنۍ اودری دری کلنۍ اوښانی دی (چه یوی دعمریوکال او درو دعمردری کلونه پوره کړیوی)، کله چه داوښانوشمیرله یوسل اوپنځه اتیا(۱۸۵) نه زیات شی تریوسل اوپنځه نوی (۱۹۵)پوری د زکات برخه ئې یوه دوه کلنۍ او دری دری کلنۍ اوښانی دی (چه یوی دعمر دوه کلونه او درو دعمر دری کلونه پوره کړیوی)، کله چه داوښانو شمیرله یوسل اوپنځه نوی (۱۹۵) نه زیات شی تردوه سوه (۲۰۰) پوری دزکات برخه ئې څلوردری کلنۍ اوښانی دی (چه دعمردری کلونه ئې پوره کړیوی)، کله چه داوښانوشمیرله دوه سوه (۲۰۰) نه زیادشی نصاب به بیرته له سره شروع کوی، لکه دیوسل او پنځوس (۱۵۰) نه چه شروع شوی وو. د اوښانوپه زکات کښی به اوښه ورکوی چه

نسل ورنه ونیول شی. بختی اوعجمی اوښان دزکات په نصاب کښی سره برابردی اوعربی اوښ هغه دی چه مور او پلار ئې دواړه عرب وی.

دغـوایـانـواوغـواوو زکـوة: هغه غوایان یاغواوی چه پخپله څرکوی شمیرئې له دیرش (۳۰) نه کم وی په نصاب کښی داخل نه دی زکات ورباندی نشته که ئې شمیر ودیرش (۳۰) ته ورسیږی یو کال ورباندی تیرشی اوپخپله څرکوی دزکات برخه ئې یوکلن گلگی یاګلګۍ ده (چه دعمریوکال ئې پوره کړیوی)، که ئې شمیر وڅلویښت (۴۰) ته ورسیږی دزکات برخه ئې د دوو(۲) کالوگلگی یاګلګۍ ده (چه دعمردوه کلونه ئې پوره کړیوی)، دامام اعظم اوبوحنیفه (رح) په نیزکه شمیردغوایانویاغواوو ترڅلویښت زیادشو ترشپیته (٦٠) پوری دزکات برخه پر زیادشوی غوایانودلسمی برخی څلورمه ده دمثال په توگه که یو غویی یاغوا ترڅلویښت بالاشی دیوی گلګۍ قیمت څلورزره افغانۍ وی نو د تیرحساب په تناسب دګلګۍ د قیمت لسمه برخه څلورسوه افغانۍ کیږی او دڅلورسوو افغانیو څلورمه برخه سل افغانۍ شوه، که دوه غوایان بالاشی نوپه هغوکښی دلسمی برخی قیمت دګلګۍ نیمه برخه کیږی چه د زکات برخه ئې دوه سوه افغانۍ کیږی، که دری غوایان بالاشی نو دری څلورمی د ګلګۍ دقیمت دری سوه افغانۍ کیږی، امام ابویوسف (رح) اوامام محمد (رح) وایی چه له څلویښت (۴۰) نه تر شپیته (٦٠) پوری پر زیادشوی غوایانویاغواوو د زکات زیادتوب نشته، خوکله چه دغوایانویاغواووشمیر شپیته (٦٠) ته ورسیږی دزکات برخه ئې دوه یوکلن گلگیان یا گلگیانی دی، که دغوایانوشمیراویا(۷۰) ته ورسیږی د زکات برخه ئې یویوکلن اویو دوه کلن گلگان دی، که دغوایانوشمیراتیا(۸۰) ته ورسیږی د زکات برخه ئې دوه دوه کلن گلگیان دی، که ئې شمیرنوی (۹۰) ته ورسیږی د زکات برخه ئې دری یوکلنی گلگیانی دی، په سلوکښی دوی یو کلن اویوه دوه کلنه ګلګۍ ده په همدغه ترتیب دزکات برخه په هرلس (۱۰) غوایانوکښی له یوه کلنۍ ګلګلۍ نه و دوه کلنۍ ګلګۍ ته زیادت کوی، د زکات برخه په غوایانواوګاؤمیښوکـښی یوشان ده.

دپـسـوزکـوة: د پسوشمیرچه له څلویښت نه کم وی زکات ور باندی نشته کله چه شمیرئې و څلو یښت ته ورسیږی پخپله خوله څرکوی یوکال وربان‍دی تیرشی تریوسل اوشل (۱۲۰) پوری د زکات برخه ئې یوپسه دی، که یوپسه بل وربان‍دی زیادشی تردوه سوه (۲۰۰) پوری دزکات برخه ئې دوه پسونه دی، که پردوه سوه (۲۰۰) پسونویوبل زیادشی تردروسوو(۳۰۰)پسونوپوری د زکات برخه ئې دری پسونه دی، کله چه دپسوشمیر وڅلورسوه (۴۰۰) ته ورسیږی دزکات برخه ئې څلورپسونه دی، بیاپرهروسلو(۱۰۰) پسوباندی دزکات برخه یوپسه بالاکیږی، پسه، میږ او وزه په زکات کښی سره برابردی.

د آسـانـوزکـوة: آسان چه نراوښځی یوځای ګډ ژوندکوی یوکال وربان‍دی تیرشی خاوندئې اختیار لری د زکات برخه دهرآس پرسر دی یودینار ورکړی یادی ټول آسان قیمت کړی په هر(۲۰۰) دوه سوه افغانۍ کښی دی پنځه افغانۍ دزکات برخه ورکړی، امام ابوحنیفه (رح) وایی هغه نرآسان چه دماده آسانوسره ژوند نه کوی زکات وربان‍دی نشته، امام ابی یوسف (رح) اوامام محمد(رح) وایی چه په آسانوکښی هیڅ زکات نشته همدارنگه امام ابوحنیفه (رح) اوامام

محمد (رح) وایی که خره اوغاتری دتجارت دپاره نه وی زکات ورباندی نشته که دتجارت دپاره وی نوپه قیمت کښی ئې زکات شته، همداراز د اوښ جونګیان چه عمرئې دوهم کال ته نوی رسیدلی، ګلګیان چه دعمریوکال ئې نه وی پوره شوی او وریان چه عمرئې تریوه کال کم وی زکات وربانډی نشته مګرکه د دوی سره ددوی لویانو ګډ ژوندکوی بیاټول حسابل کیږی نوپه ټولو کښی زکات فرض دی، امام ابویوسف (رح) وایی چه پر ذکرشوی وړوحیواناتوهم زکات شته چه یوبه ورڅه ورکوی ولی فتوی پرقول دطرفینو ده، که پر چا باندی دزکات برخه دوه کلن څاروی پاته وی اوهغه نه پیداکیدی نوزکات اخستونکې دی دلوړسن څاروی ورنه واخلی یعنی مالك مجبورنه دی چه حتمی به دوه کلن څاروی پیداکوی، زکات اخستو نکې دی دڅاروی اضافه قیمت ومالك ته ورکړی یادی دکم سن څاروی او دهغه پاته قیمت له مالك نه واخلی، دکوکب دری، هدایه، ردمختار او نوروکتابوپه حواله دامام اعظم ابوحنیفه (رح) په مذهب دحیواناتودزکات په ورکړه کښی د حیوان دقیمت ورکړه روا ده، همدارنګه په سرسایه، نذر، اوکفاراتو کښی دقیمت ورکړه روا ده، د یوی اوغوبل پرغوایانو، دکرایه کښې پراوښانواوپر واښه خوړونکوحیواناتویعنی چه څړنه کوی او پرکور واښه خوری زکات نشته، زکات اخستونکې دی ترحق ښه یاترحق بالامال نه اخلی اوهم دی ترحق کښته یاترحق کم مال نه اخلی میانځګړی مال دی واخلی چه یوهم تاوانی نشی، که پرچاباندی دمال نصاب وو دکال په اوږدوکښی ئې ګټه وکړه دهمهغه جنس نصاب نورهم زیادشو نوګټل شوی مال دی له زوړمال سره ګډکړی اودټول مال زکات دی ورکړی ځکه چه پرګټل شوی مال دکال تیریدل شرط ندی، همداراز که چاواښانی، میږی او غواوی درلو دی او د هغوی په شیدو او کوچو او مستوئې پیسی ګټلی نوکله چه پردغه پیسوکال تیرشی زکات به ئې ورکوی، هغه حیوانات چه د کال په ډیره برخه کښی په څړسره ژوندکوی که شپږمیاشتی یا اضافه ترشپږمیاشتو پرکورواښه وخوری زکات وربانډی نشته .

امام اعظم اوبوحنیفه (رح) اوامام ابویوسف (رح) وایی زکات په نصاب کښی دی په عفوکښی نه دی، دمثال په ډول که چاوه (۷) اوښان درلودل پنځه ئې نصاب دی اودوه ئې عفودی چه دزکات برخه ئې یوپسه دی، که دکال دتیریدو وروسته او دزکات دورکړی ترمخه ئې دوه اوښان مړه شوه یایی خرڅ کړه نو د زکات برخه به هغه یوپسه ورکوی ځکه چه زکات په نصاب کښی دی اونصاب باقی دی. امام محمد(رح) اوامام زفر(رح) وایی چه یوپسه دی قیمت کړی اوقیمت دی پر(۷) برخوتقسیم کړی پنځه برخی ئې د زکات دی ځکه زکات په نصاب اوپه عفوپه دواړوکښی دی، که دزکات له فرضیت نه وروسته دچامال هلاك شونوزکات ئې ساقط شو یعنی زکات ئې هم هلاك شو، ځکه چه زکات جز د مال دی او جز یوه برخه دکل ده کله چه کل هلاك شی نوجزهم هلاك شو، که څوك د نصاب خاوندوو دکال ترتیریدونه مخکی د زکات ورکړه ورته روا ده

دسپـینو زرو زکـوة: سپین زرچه تردوه سوه (۲۰۰) درمه کم وی زکات وربانډی نشته، کله چه مقدارئې ودوه سوه (۲۰۰) درمه ته ورسیږی اویوکال وربانډی تیرشی تر(۲۴۰) دوه سوه اوڅلویښت درمه پوری دزکات برخه ئې پنځه (۵) درمه ده، امام ابوحنیفه (رح) وایی چه وروسته له دوه سوه (۲۰۰) درمو پر هرڅلویښت در موچه کال تیرشی د زکات

برخه ئې یو(۱) درم دی، امام ابی یوسف (رح) اوامام محمد(رح) وائې چه تردوه سوه (۲۰۰) درمه ډیرشی زکات ئې په شمیر د دوو سوو (۲۰۰) درمودی، یعنی که دوه سوه اوشل (۲۲۰) درمه وی نو د زکات برخه ئې پنځه اونیم (۵،۵) درمه ده اونورهـم په دغـه قـیاس .

که په سکه لرونکوپیسوکښی سپین زر ډیروه هغه حکم دسپینو زرولری، وزن (تول) ئې معتبردی، که په سکه لرونکی پیسوکښی غش (کوټ) ډیر وه حکم دعروض لری مقدارئې اعتبارنلری هغه وخت زکات پرکیږی چه نصاب ته ورسیږی.

څرنگه چه دنړۍ مروجه اسعاریوشان نه دی نولازم دهرمملکت مسلمانان دسپینو زرو د زکات د ور کړی په هکله داصل معیارچه دوه سوه (۲۰۰) درمه دی قیمت پخپلواسعارومعلوم کړی بیادی د زکات برخه معلومه کړی.

د زکات د ورکړی په هلکه هرڅوك دخپلی شتمنۍ دزکات د ور کړی مسئول دی، یعنی ښځه یا اولادو نه دی دپلارياخاوند د زکات د ورکړی په هیله خپل اسلامی فرض نه پریږدی.

د سـرو زرو زکـوة: سره زرچه له شل مثقاله کم وی زکات ور باندی نشته کله چه مقدارئې شل مثقاله ته ورسیږی اویوکال ور باندی تیرشی دزکات برخه ئې نیم مثقال ده، امام اعظم ابوحنیفه (رح) فرمایی کله چه سره زرترشل مثقاله ډیرشی نو پرهرڅلور مثقاله د زکات برخه دوه قیراته ده، یعنی پر اضافه دوه یا دری مثقاله زکات نشته ځکه چه ترڅلورمثقاله کم وی زکات ورباندی نشته، مگر یاران (رح) وایی چه ترشل مثقاله هرڅومره بالاشی په حساب دشلومثقالوبه زکات ورکوی، همدارنگه په بی سکه سرو اوسپینوزرو زیوراتواولوښوکښی زکات شته .

دعروض زکـوة: بیله سپینواوسرو زرو نورټول شیان عروض بلل شویدی لکه قالینی، کمبلی، موټر، کتابونه، جامی، سامان دکانونه سرایونه، حیوانات، مشینونه اوداسی نور، عروض هرڅه چه وی که دتجارت دپاره وی زکات ورباندی فرض دی، مصنف (رح) قید د تجارت ځکه ورسره ذکر کړیدی که دغه عروض که څه هم بیه ئې ترنصاب بالاوی دخپل استعمال دپاره وی نوپرهغه زکات نشته لکه دسپرلۍ موټر، په کورکښی داستعمال کمبلی داغوستلوجامی اوداسی نور، مگر یو موټر چه دتجارت دپاره وی قیمت ئې نصاب ته ورسیږی زکات ورباندی شته همداراز دکانونه سرایونه او داسی نور. دتجارت عروض چه بیه ئې ونصاب ته دسرو یاسپینوزرو ورسیږی زکات ورباندی شته، دغه عروض دی دفقیرانواومسکینانودگټی په خاطرپه سپینویاسروزروقیمت کړی امام ابویوسف (رح) وایی چه په کوم مال ئې دغه عروض پیرودلی وی په هغه مال دی بیه کړی که ئې په سرو یاسپینو زروپیرودلی نه وه په عروض ئې پیرودلی وه نودهغه وطن په مروجه اسعارودی قیمت کړی، امام محمد (رح) وایی که مالك عروض په نقده یاپه پور پیرودلی وی اوس دی د وطن په مروجه اسعارو قیمت کړی، که دعروضو نصاب دکال په اول اوآخرکښی پوره وو او دکال په مابین کښی ئې تاوان کړیوی دزکات فرضیت نه ساقطیږی یعنی زکات به ورکوی، مگرکه دکال په اول کښی نصاب پوره وو او دکال په آخرکښی کم شونوزکات ورباندی نشته امام اعظم ابوحنیفه (رح) وایی دعروضوبیه

دی له سرو او سپینو زروسره ګډه کړی، دغه رنګه دنصاب دپوره کیدودپاره د سروزرو بیه دی له سپینوزروسره ګډه کړی، دمثال په ډول که چاسل درمه درلودل اودسل درموئې عروض هم درلودل نودواړه دی سره ګډ کړی د دوه سوه درموزکات دی ورکړی، همدارازکه چالس مثقاله سره زر درلودل اونورئې سپین زر یاعروض درلودل چه دهغوبیه هم لس مثقاله سره زرکیږی ټول دی سره ګډکړی دشل مثقاله سرو زرو زکات دی ورکړی، یاران (رح) وایی سره زراوسپین زر دی په اعتباردبیع (قیمت) نه سره ګډوی بلکه په اجزاء سره دی ګډکړی امام حنیفه (رح) وایکه چا سل درمه درلودل اوپنځه مثقاله سره زر چه بیه ئې سل درمه وه او کال پرتیرشوی وو نو ددوه سوه (۲۰۰) درمو زکات دی ورکړی یاران (رح) وایی زکاتورباندی نشته ځکه سپین زرکه نیم نصاب دی سره زرخونیم نصاب (لس مثقاله) نه دی بلکه پنځه مثقاله دی نواجزاء ئې برابره نده.

دکرنی اومیووزکوة: پدغه بحث کښی دمصنف (رح) مرادله زکات نه عشردی، په زکات کښی نصاب شرط دی ولی په عشر کښی شرط ندی، امام اعظم ابوحنیفه (رح) فرمایی هرهغه ثمرچه له ځمکی نه راوزی که لیږوی اوکه ډیروی دهغه لسمه برخه عشر ورکول فرض دی په دغه حدیث سره چه نبی کریم (ص) فرمایلی دی ﴿مااخرجته الارض ففیه العشر﴾ یعنی هرهغه حاصل چه له ځمکی نه را ووزی په هغه کښی لسمه برخه د فقیرانواومسکینانو ده، په حدیث شریف کښی دلیږاوډیرذکرندی شوی.

هرحاصل (ثمر)چ ه په روانواوبواوبه شویوی یادآسمان په باران اوبه شوی وی لکه غنم، جوار، اوربشی، ماش، لوبیا، نخود او داسی نورچه حاصل ئې دساتلووړوی، اوهغه چه حاصل ئې نه ساتل کیږی لکه انار، مالټه، کیله، ګنی، خټکی، هندوانه اوداسی نور دعشر ورکړه ئې فرض ده، په لرګو، نلانواو وښوکښی عشرنشته مګرپه حواله د(۱۸۴) صفحی د اول جلد د هدایی که چناران یاعما رتی لرګی کرل شوی وی په حصول کښی ئې دعشرورکړه فرض ده . هغه نلان چه پخپله راشنه کیږی عشر پکښی نشته که د تجارت په هکله کرل شویوی نوعشرورباندی شته، که په ځمکه کښی په قصدسره شپشتی یاشوتله یاداسی بل شی کرل شویوی په حصول کښی ئې د عشر ورکړه فرض ده، دهدایی ذکر شوی صفحی زیاده کړیده چه دتاکبری پرتاکانواوپر پروړو عشرنشته مګر که چادنقدو پیسونصاب درلودی او دزکات ورکولومخ کښی ئې پروړخرڅ کړل نود پروړو پیسی هم له نقدوسره جمع کیږی او د ټولو پیسوزکات به ورکوی.

امام ابویوسف (رح) او امام محمد(رح) وایی د عشرورکړه یوازی د کرنی په هغه حاصلاتوکښی فرض ده چه ثمرئې دوام او بقالری (دهدایی داول جلد په (۱۸۳)صفحه کښی دثمربقالړترلړه یوکال ښودل شویده) لکه غنم، اربشی، جوار، وریجی، لوبیا، نخود او داسی نور، پس دیارانوپه مذهب په منو، انارو، کیلو، مالټو نارنج، ناك اوداسی نوروکښی عشرنشته، همدارنګه دیارانو(رح) په مذهب دځمکی حاصلاتوته نصاب شرط دی چه پنځه وسقه دی چه یووسق په کاسه دنبی کریم (ص) شپیته کاسی کیږی، یاران (رح) وایی چه په سبزیجاتوکښی عشرنشته لکه بانجن،

بادرنگ،ترتیزك گندنه، شلغم، ملۍ، پالك اوداسی نور، په حواله د ردمختاروالبدائع په دغواختلافاتوکښی فتوی پرقول د امام اعظم ابوحنیفه (رح) ده .

دامام اعظم (رح) په مذهب هغه کښت چه دارهټپه اوبوپه لویو سلوغو سره اوبیږی کومی چه دغوایی یا د اوښی په واسطه ئې را باسی دحاصلاتوشلمه (۲۰) برخه ئې عشرده، یاران (رح) په دغه فتوی کښی ورسره موافق دی، امام ابویوسف (رح) وایی هغه پیدا وار چه پلورل او پیرودل ئې په وسق نه کیږی لکه زعفران اومالوچ (پنبه) نوپه بیه کښی د ارزانه حاصلاتود پنځه وسقودبیع سره په مستقیم تناسب سره عشرفرض دی، د مثال په توګه که دجوارو د پنځه وسقوبیه سل (۱۰۰) افغانۍ وی عشرئې لس (۱۰) افغانۍ دی نو د مالچو او زعفرانودقیمت په هرسل (۱۰۰) افغانیوکښی د عشربرخه لس (۱۰) افغانۍ ده، امام محمد(رح) وایی هرکله چه حاصل دمالچو او زعفرانو و پنځه چنده ته دهغه عمده شیانو ور سیږی چه دهغه داندازی مقیاس وی زکاتورباندی فرض دی چه په مالچوکښی پنځه غوټی (انډیه)، په زعفرانوکښی پنځه منه دی (من ۳٦۰ درمه دی) . امام اعظم ابوحنیفه (رح) وایی د عسل (شاتو) حصول له عشری ځمکی نه که لږوی اوکه ډیروی دعشر ورکړه ئې فرض ده، امام ابویوسف (رح) وایی په شاتوکښی هغه وخت عشرفرض دی چه حاصل ئې لس (۱۰) زقوته ورسیږی، امام محمد(رح) وایی دشاتوحصول چه ترپنځه فرقه کم وی عشر ور باندی فرض نه دی، یوفرق اته لس (۱۸) منه دی چه ټوله نوی (۹۰) منه کیږی همدارازهغه شات چه له خراجی ځمکی نه حا صل شی عشرورباندی فرض نه دی .

چاته دزکوۃ ورکړه روا اوچاته ناروا ده: ددغه موضوع د مسئلو زده کړه ډیره مهمه ده ځکه چه دنیااودولت زړګی ته نژ دی اوډیرخوږ دی، بعضی کسان چه پخپله غنیان دی او د دوی پرشتمنۍ باندی فرض عین زکات پاته دی نه یوازی دخدای پاك زکات نه ورکوی بلکه دنورو زکاتونه هم را ټولوی، دزکات نه ورکول دخدای پاك (ج) له حکم نه سرغړونه او د بل د زکات اخستل ورته حرام دی، که زکات ورکونکۍ دزکات اخستونکی په غناخبروی زکات ئې صحیح ندی اونه ئې غاړی په خلاصیږی، کومو کسانوچه د زکات دنه ورکړی په هکله یادغنا په صورت کښی دبل دزکات اخستلو په هکله حیلۍ جوړی کړیدی خپل ځانونه ئې ښه غولولی دی خوالله (ج) نشی غولولای که چاپرکوم غنی باندی د مسکین ګمان وکړ او زکات ئې ورکړهغه هم ورنه واخست نودزکات ورکونکی غاړی خلاصی شوی مګر و زکات اخستونکی ته حرام دی، د زکات ورکړه د زړه په اراده پوری اړه لری دخولی ویناشرط نه ده خودخولی دویناګټه داده چه هغه څوك چه د زکات اخستلومستحق نه وی وبه وایی چه زه غنی یم یاسیدیم دزکات اخستل راته روانه دی کوم غریب ته ئې ورکړه.

الله(ج) دقرآنکریم د توبه دسورت په شپیتم (٦۰) آیت مبارك کښی فرمایی ﴿انماالصدقت للفقرآء والمسکین والعملین علیها والمؤلفة قلوبهم وفی الرقاب والغامرین وفی سبیل الله وابن السبیل ط فریضة من الله ط والله علیم حکیم﴾ په تحقیق سره زکاتونه ددغوکسانولپاره دی لکه فقیران، مسکینان، عاملین (چه داسلامحکومت له لوری د زکاتوپه راټولولومقررشویوی) مؤلفة القلوب (هغه کسان چه داسلام راوړلو هیله ئې کیږی یاپه اسلام کښی کمزوری وی

اوداسی نور)، فی الرقاب (د مریانوسره د هغوی دغاړوخلاصولوپه هلکه مرسته چه دمالك نه ځانونه آزاد کړی) پوروړوته، د خدای په لارکښې لکه جهاداونورښه کارونه مسافرته، دزکات ورکړه دالله (ج) له لوری فرض ده او الله (ج) دښه پوهی اوحکمت خاونددی .

له ذکرشوی اته ډلونه دزکات حق له مؤلفة القلوب نه ساقط شو ځکه چه خدای (ج) اسلام بیله دوی نه عزتمن اوغنی کړ. مؤلفة القلوب هغه ضعیف الایمانه کسان وه چه دپیسو دپاره په اسلام کښې پاته وه یاهغه کافران وه چه دپیسو دپاره واسلام ته راتلل په قرآنکریم کښې ودوی ته برخه ورکړه شویده اودرسول کریم (ص) په زمانه کښې دوی خپله تنخواوړله، په حواله د(۱۸۷) صفحی دهدایی د لومړی جلدکوم وخت چه رسول کریم (ص) له دنیانه رحلت وکړاوحضرت ابوبکرصدیق (رض) د اسلام خلیفه شودغوکسانو ورته وویل چه زموږ مکتوب راولیکه چه ستاوخلافت ته رانقل شو حضرت ابوبکرصدیق (رض) دوی ته ددوی دتنخوامکتوب ورکړ بیادوی وحضرت عمر(رض) ته راغلل چه په هغه هم دغه مکتوب لاسلیك کړی، حضرت عمر(رض) هغه مکتوب څیری کړاودوی ته ئې وویل رسول کریم (ص) ځکه تاسی ته تنخوادرکول چه ستاسو زړونه له اسلام سره مینه پیداکړی نن چه الله (ج) اسلام ته عزت اوغلبه ورپه برخه کړه ستاسومرستی ته اړتیانشته اوس زموږ او ستاسی ترمابین یااسلام دی یاتوره ده اوبس.

دوی بیرته وحضرت ابوبکرصدیق (رض) ته راغلل اوورته ئې وویل چه داسلام خلیفه ته ئې که حضرت عمر (رض) دی؟ حضرت ابو بکرصدیق (رض) ورته وویل چه انشاءالله دئ دی، پر دغه مسئله ټولوصحابه کرام (رض) په اتفاق سره اجماع اوحکم وکړچه دمؤلفة القلوب برخه به نه وی.

حسن بصری، امام زهری، امام محمد او امام شافعی رحمت الله عنهما وایی چه د مؤلفة القلوب برخه نده ساقط شوی اوس ئې هم د مسلمانانوامام ورکوی ځکه چه د دوی برخه په قرآن اوحدیث سره ثابته ده نوپه قول دحضرت عمر(رض) خونه منسوخه کیږی، د دوی ددغه دلیل په ځواب موږ حنیفیان وایو چه دقرآن شریف دغه حکم په اجماع اواتفاق سره منسوخه شو، دوی وایی چه دقرآن مسخ په اجماع سره رواده خوچه داجماع دلیل هم قطعی اویقینی وی، عینی وایی چه دغه ځواب ضعیف دی ځکه چه دقرآنکریم قاطعیت اوقوت داجماع ترقوت ډیردی، صحیح ځواب په اتفاق سره دټولوفتاواوو دادی چه قرآنی حکم په سبب دختم د هغه حکم ومسخی ته رسیږی یعنی دمؤلفة القلوب دتنخوا د حکم سبب د اسلام ضعف ووکله چه داسلام مبین دین قوی شونو دضعف سبب ئې ختم شو نو د قرآن کریم حکم هم ختم شو، بل مثال ئې دقرآن کریم په ډیروآیتوسره دکافرانوپه مقابل کښې دجهاد فرضیت دی چه سبب ئې کفردی، که دنړی ټول کافران مسلمانان شی نودقرآنکریم حکم دجهادپه هکله هم ختم شو.

فقیرهغه څوك دی چه لږ شی ولری دلږشی اندازه بعضودیوی شپی اوورځی خرڅه ټاکلی ده او بعضو دیوی میاشتی خرڅه ټاکلی ده مسکین هغه څوك دی چه هیڅ نلری، عامل هغه څوك دی که ئې کار کړیوی امام یاحاکم دهغه دکارپه اندازه یوڅه ورکړی، ورکړه په رقاب کښې داده چه دمکاتبو مریانو سره د دوی له مالکانوڅخه د خلاصون

په هکله مرسته وشی، غارم هغه څوك دی چه پوروړی وی، فی سبیل الله هغه څوك دی چه په غزاکښی بی خرڅه شی که څه هم په وطن کښی مالداره اوغنی وی، وبن السبیل هغه څوك دی چه په خپل وطن کښی هرڅه لری مگرپه داسی ځای کښی وی چه هلته هیڅ نلری احتیاج وی، دغه ذکرشوی ډلی د زکات مستحق دی وبل چاته زکات ورکول رواندی، زکات ور کو نکی ته رواده چه وهری ډلی ته د ذکرشوو ډلو لږ لږ زکات ورکړی که ئې خوښه وی ټوله دی یوی ډلی ته ورکړی، زکات ورکونکی ته روانده چه واهل ذمه ته زکات ورکړی (اهل ذمه هغه کافردی چه دهمیشه دپاره په ذمه واری په اسلامی مملکت کښی اوسیږی) دکوکب دری د(۵۴) صفحی په حواله واهل ذمه ته بیله زکات نه نورټول خیراوخیرات ورکول روادی، زکات ورکونکې دی د زکات په پیسو مسجدنه جوړوی او نه دی د زکات په پیسو مړی ته کفن رانیسی، زکات ورکونکې دی دمړی پوردزکات په پیسو نه اداکوی، دزکات ورکونکې دی غنی ته زکات نه ورکوی (غنی هغه څوك دی چه دنصاب مالك وی)، دعالمانودپاره یوجلد د تفاسیرو، فقهی، داحادیثودلغت کتاب لکه مجمع البحار یا تفسیراتقان اویوجلددهغه کتاب چه دکتابوحل په کیږی له حاجت اصلی څخه دی غنانه پرثابتیږی، که کتابونه تراصلحاجت اضافه شی اوقیمت ئې ونصاب ته ورسیږی نوغنی دی دزکات اخستل ورته روانه دی، امام اعظم ابوحنیفه (رح) وایی چه زکات ورکونکې دی زکات وغنی ته نه ورکوی، وخپل پلاراونیکه یا تر دوی لوړلکه ورنیکه ته دی نه ورکوی، خپل عیال ته دی زکات نه ورکوی که څه هم مسکینان وی که نروی اوکه ښځه وی که په کورکښی جداوی اوکه گډوی، همدارنکه زکات دی لمسیانواو د لمسیانو وعیال ته نه ورکوی که څه هم په مرتبه کښی کښته وی خپلی مور او نیاته دی زکات نه ورکوی که څه هم لوړوی، خپلی ښځی ته دی زکات نه ورکوی، ښځه دی وخپل خاوند ته زکات نه ورکوی یاران (رح) وایی چه دښځی زکات وخپل خاوندته روادی زکات ورکونکې دی وخپل مکاتب ته زکات نه ورکوی، زکات دی وخپل مریی ته نه ورکوی، زکات دی نه ورکوی دغنی ومریی ته، زکات دی دغنی نابالغه زوی یالورته نه ورکوی، که دغنی زوی یالوربالغ وه که څه هم د پلارسره ژوندکوی د بل چا دزکات ورکړه ورته رواده، زکات دی و اولادته دهاشم، دعلی(رض)، اولاد دعباس (رض)، اولاددجعفر(رض)، اولادته دعقیل (رض) او اولاد دحارث (رض) ته چه دعبدالمطلب زوی دی نه ورکوی، د دوی ومریانوته دی هم زکات نه ورکوی.

بنی هاشم ترسیدانوعام دی سیدانوته دزکات اخستل حرام دی په دغه قول سره دنبی کریم (ص) ﴿یـا بنـی هـاشم ان اللـه حرم علیکم غسالة اموال الناس اوسانهم وعوضکم منهاخمس الخمس﴾ یعنی ای بنی هاشموپه تحقیق سره خدای (ج) حرام کړی دی پرتاسو پریولی دخلگودمالو(زکات اوخیری) اوعوض ئې درکړ تاسوته پنځمه دپنځمی دبیـت المال (دغنیمتو)، دبنی هاشمو او سیدانودزکات په اخستلوکښی دفقهاوواختلاف دی بعضی دحر مت سبب شرافت ددوی دنسب بولی چه هغه شرافت ترقیامت پوری پاته دی نوزکات اخستل ورته حرام دی، بعضی فقهاء(رح) وایی چه سبب دحرمت ئې خمس الخمس دی لکه په حدیث کښی چه ذکرشویدی، څرنگه چه اسلامی حکومتوخمس الخمس له دوی نه بندکړیدی نوزکات اخستل ورته روادی والله اعلم .

امام ابوحنیفه (رح) اوامام محمد(رح) وایی که زکات ورکونکی داسی چاته زکات ورکړچه دده یقین ووچه دغه فقیردی وروسته معلومه شوه چه هغه غنی وویاهاشمی یاکافر وو او ده ته معلوم نه وو چه دغه هاشمی یاکافردی، یائې په تاریکه کښې وفقیرته زکات ورکړ وروسته ورته معلومه شوه چه هغه فقیرنه وو زماپلار یازمازوی وو نودده دزکات ورکړه صحیح ده دوهم ځل اعاده د زکات وربا ندی نشته، امام ابویوسف (رح) وایی چه په ټوله ذکر شوو صورتوکښې پر زکات ورکونکی د زکات اعا ده (راګرځول د زکات) شته په ورکړه شوی زکات ئې غاړی نه خلاصیږی .

که زکات ورکونکی په سهوه سره چاته زکات ورکړ او وروسته ورته معلومه شوه چه زکات اخستونکی زماخپل مریی یامکاتب وو نوپه قول د درواممانو(رح) دزکات ورکړه ئې صحیح نه شوه د زکات اعاده به کوی یعنی بیابه زکات ورکوی، دزکات ورکړه هغه چاته روانده چه دنصاب مالك وی، دلته مال مشخص ندی دهرمال نصاب چه وی، دزکات ورکړه وهغه چاته رواده چه د نصاب خاوندنه وی که څه هم روغرمټ اوپرکسب اوکارغښتلی وی، د زکات ورړل له یوه ښارنه وبل ښارته مکروه دی بلکه زکات ورکونکۍ دی خپل زکات دخپل استوګنی په ښارکښې ومحتاجانو او فقیرانوته ورتقسیم کړی، مګرکه زکات ورکونکۍ اړشوچه دده دوستان اوقریبان په بل ښارکښې ډیر محتاج دی نووهغوته دزکات وړل مکروه نه دی.

د فطرصدقه (سرسایه)

دفطردصدقی(سرسایی) اندازه نیمه کاسه ده چه هغه دوه کیلوغنم کیږی یایوه کاسه دخرما یا د وڅکویاداوربشوده یاددغوشیانومروجه بیه نقدی پیسی دی، که چاخرمایاوڅکی یاکشمش ورکول نوپوره کاسه به ورکوی که څه هم قیمت ئې ترنیمه کاسه غنموبالاوی امام ابوحنیفه (رح) اوامام محمد(رح) وایی چه کاسه دعراق په رطل سره اته رطله ده چه ځلورمنه کیږی مګرامام ابویوسف (رح) وایی چه کاسه دعراق په رطل سره پنځه رطله اویوه دریمه د رطل ده، هرآزادمسلمان چه دهرمال د نصاب خاوندوی اودغه نصاب تر حاجت اصلی بالاوی لکه داستوګنی ترکور، ترجامو، دسپرلۍ تر آس، دپسرلۍ ترموټر، اوترجنګی سلاح لکه ټوپك، کلاشنکوپ یاداسی نورسامان نوسرسایه ورباندی واجب ده، پرمریی یاکافر باندی سرسایه واجب نده، دخپل ځان اونابالغه اولاد اودخدمت د مریانوسرسایه به ورکوی، نارینه دخپلی ښځی دسرسایی دورکولو مسئول نه دی، که ښځه غنی وه نوپردی پخپله سرسایه واجب ده پلاردبالغواولادودسرسایی مسئول ندی که څه هم اولادونه له ده سره ګډ ژوندکوی .

که زامنودپلارسرمایه په کاراچولی وه اوګټه ئې پلارته ورکول نو زامن مسکینان اودپلارمزدوران دی نه زکات وربانذی شته اونه سرسایه، همدارازکه زامنوخپل کسب یاتجارت درلودی اوپلارئې مسکین وو نو پرپلارنه زکات شته اونه سرسایه، دمکاتب مریی اوهغه مریان چه دتجارت دپاره وی سرسایه دی نه ورکوی مګر د هغوی په بیه کښی زکات شته، همدارنګه هغه مریی چه په دوو کسانو شریك وی سرسایه ئې پرهیڅ یوه نشته، مګرمسلمان به د خپل کافرمریی سرسایه دوه کیلو غنم یا یوه کاسه دخرمایایوه کاسه داوربشو یادغنمو یامعادل بیه نقدی پیسی ورکوی .

دسرسایی ورکړه دکمکی اختردسهارله دوهمی سپیدویعنی صبح صادق وروسته شروع کیږی، امام شافعی(رح) وایی چه دروژی د میاشتی دآخری ورځی له لمرلویدونه وروسته شروع کیږی، که څوك دکمکی اختردسهارله دوهموسپیدوترمخه مړشونوسرسایه وربانذی واجب نده، همدارازکه کافر د دوهموسپیدووروسته مسلمان شو یاڅوك وزیږیدی نوسرسایه وربانذی واجب ده، ښه کاردی چه عیدګاه ته له تګ نه مخکی سرسایه ورکړی څوچه فقیران او محتاجان په خوشحالی سره عیدګاه وکړی، که څوك داخترله ورځی نه مخکی سرسایه ورکړی رواده اوښه کاردی، که چاداختر په ورځ سرسایه ورنه کړه نوورکړه دسرسایی وربانذی پاته ده وردی کړی. که ښځی له دروجوړونه زیادی داغستلوجامی درلودی او قیمت ئې ونصاب ته رسیدی پرهغه ښځی سرسایه واجب ده پرچاچه شرعی سرسایه واجب وی یااختری وربانذی واجب وی هغه ته دبل دزکات اخستل حرام دی.

د روژې حـکـمـونـه

روژه دوه قسمه ده فرض روژه اونفل روژه، فرض روژه بیا دوه قسمه ده چه یوه ئې په زمان پورې تعلق لرې لکه دروژې دمیا شتی روژه یادنذرمعین روژه یعنی چه څوك نیت وکړی چه پرما سباروژه نذرده، دغه روژه په شپه کښې په نیت کولوسره رواده یعنی چه دشپې نیت وکړی چه سبامې فرضی یانذری روژه ده، که چادشپې نیت نه ووکړی اوسهارشونوپه مابین کښې دسهاراودلمر دزیوال دی نیت وکړی، دوهم قسم فرضی روژه لکه دروژې دمیاشتی قضائی، دنذرمطلق روژه، دکفاری روژه (چه چاقسم کړیوی) دقتل، خطا، اودکفارهٔ ظهارروژی چه تفصیل به ئې دنکاح په بیان کښې راشی، د دغه ذکرشوو روژودپاره کوم معین وخت نشته هروخت چه ئې نیسی خونیت ئې ضروردی ځکه چه د روژې نیول تعین دوخت غواړی یادخدای(ج)له لوری لکه دروژې دمیاشتی روژې یادبنده له لوری لکه دنذرمعین روژې، څرنگه چه په ذکر شوو روژوکښې تعین دوخت نشته نوله بنده له لوری دشپې د روژې نیت کول ضروردی چه تعین دوخت وشی، دنفلی روژونیت دلمردزوال ترمخه روادی، دروژې دمیا شتی دپاره دی خلگ دبرات دمیاشتی په نه ویشتمه ورځ (چه شپه ئې دیرشمه کیږی) دمیاشتی دلیدلوپه لټه کښې شی که ئې میاشت ولیدل نوسبا دی روژه ونیسی، که میاشت پټه شوه چانه ولیدل دبرات د میاشتی دیرش ورځې دی پوره کړی بل سبادې روژه ونیسی دشك روژه دی نه نیسی،که د روژې میاشت ښکاره شوه اوډیروخلگو ولیدل نوشاهدت اودقاضی حکم ته ضرورت نشته، که یوه یاځو کسانوولیدل نودقاضی په مخ کښې شاهدی اودقاضی حکم ته ضرورت شته، که چادروژې میاشت ولیدل اوقاضی ئې شاهدت قبول نکړ هغه که نارینه وی اوکه ښځه که آزادوی که مریی وی روژه به نیسی که څه هم دهغه شاهدی قاضی نه وی قبوله کړی له بخاری شریف څخه روایت دی چه نبی کریم (ص) دیوه سړی شاهدت قبول کړیدی، که په آسمان کښې اوریځ یاگرداوغبارنه وو نوترڅوچه ډیروخلگومیاشت نه وی لیدلی قاضی دی دیوه یا دوو کسانو شاهدی نه قبلوی ولی چه د ډیرو خلگوپه خبرتیاسره علم اویقین پیداکیږی، دروژې وخت دسهارله دوهموسپیدووروسته بیادماښام دلمرترلویدوپوری دی، روژه په ورځ کښې له خوړلو چښلو، دنارینه اوښځې له یوځایوالی څخه دځان ساتنه ده چه د عادت اوعبادت توپیروشی، روژه نیول دزړه قصد(نیت) غواړی که روژاتی په هیره سره څه وخوړل یائې څه وچښل یانارینه له خپلی ښځې سره یاښځې له خپل خاوند سره یوځایوالی وکړ روژه ئې نه ماتیږی، امام ملك (رح) وایی چه روژه ئې ماته ده بیابه ئې قضاء راوړی موږ وایوچه په مشکوة شریف کښې لیکل شویدی چه یوه سړی په هیره سره روژه خوړلی وه و رسول اکرم (ص) ته راغی او دخوړل شوی روژې په باب ئې پوښتنه وکړه رسول الله (ص) داسی ورته وویل ﴿تم علی صو مك فانمااطعمك الله وسقاق﴾ یعنی تاته خدای (ج) ډوډۍ اواوبه درکړی خپله روژه تر روژه مات پورې وساته، که روژاتی ویده شواوشیطان بازی ورکړه یانارینه وښځې ته وکتل یاښځې ونارینه ته وکتل انزال شوه یائې سرغوړکړ یائې ږیره غوړه کړه یائې وینې وکښې یائې سترگې توری کړی یائې مچه واخستل پدغه ټولواعمالوسره روژه نه ماتیږی، روژاتی نارینه یا ښځه چه په شهوت سره څوك مچ کړی یائې مسح کړی اوانزال شی نودهغه روژې قضاء وربادی شته مگرکفاره وربادی نشته ځکه چه

انزال بیله جماع ځخه پیداشو که روژاتی په ځان اطمنان درلودی چه په مچه اخستلونه زناراځه کیږی اونه انزال راځه کیږی نوباك نشته، که ئې په ځان اطمنان نه درلودی نومچه اخستل مکروه ده، که روژاتی بی اختیاره قئ وواهه که په ډکه خوله وی اوکه په تشه خوله وی روژه ئې نه ماتیږی، که روژاتی په قصدسره په ډکه خوله قئ وواهه نودهغه روژی قضاء شته اوکفاره وربانډی نشته، که روژاتی له خولی له لاری یوشی ونس ته تیرکړلکه شګه، دفلزټوټه، دخرمامندکه، ډوډی، اوبه، دارو، خاوری اوداسی نور روژه ئې ماته شوه قضاء وربانډی شته اوکفاره وربانډی نشته، که روژاتی په قصد سره دشا دلوری یادمخ له لوری جماع وکړه یائې دغذایی موادوخورك یا چښنګ وکړیائې دارو او دوا وخوړل نوهم دروژی قضاء وربانډی شته اوهم به کفاره ورکوی، دروژی کفاره دظهاردکفاری پشان ده (که ئې مریی درلودی هغه به آزادوی یابه دوی میاشتی هره ورځ یوپه بل پسی روژه نیسی یابه شپیته (٦٠) مسکینان غرمه اوماښام په میانځګړی خورك مړوی)، که روژاتی بیله دښځی د فرج، یابیله دانسان یاحیوان له کونی اوبیله دنارینه دآلت نه جماع وکړه اوانزال شو یعنی په مچه اخستلویاپه ورونوکښی د آلت ایښودلو یاپلاس کښی انزال یاپه ځګرلاس وهلو یاداسی نور یاښځه دګوتی په ذریعه انزال شوه نو د روژی قضاء وربانډی شته اوکفاره وربانډی نشته، که بیله دروژی د میاشتی فرضی روژو ځخه نوری روژی فاسدی شی کفاره وربانډی نشته، امام اعظم ابوحنیفه (رح) اوامام محمد(رح) وایی که روژاتی دستور(ایماله) وکړه یائې په پوزه کښی دارو واچول یائې داروپه غوږ یاپه پوزه کښی ځاځکی کړه یائې په زخم (ټپ)کښی لنده دوا واچول اوهغه ټپ نس یادماغ ته سوری وو اودغه دوانس یادماغ ته ورسیدل نو روژه ئې ماته شوه، همدارنګه که نارینه روژاتی د زکر په سوری او ښځی په فرج کښی لنده دوا(دارو) واچول روژه ئې نه په ماتیږی مګرامام ابویوسف (رح) وائې که په زکریافرج کښی لانده دارو واچوی روژه ئې ماته شوه، که روژاتی په خوله یاپه ژبه دیوه شی خوندوڅکی روژه ئې نه ماتیږی مګرمکروه ده، که روژاتی ښځی دخپل ماشوم دپاره غذایی مواد وژوول نوروژه ئې مکروه شول که ښځه ناچاره وه روژه ئې صحیح ده، دژاولوپه ژوولو روژه نه ماتیږی ولی عمل دژولومکروه دی (داحکم دسپینو ژاولودی چه اجزائې نه سره جداکیږی مګرتوری ژاولی چه مخکی نه وی ژول شوی دهغه اجزاسره جداکیږی اونس ته رسیږی نوروژه هم په ماتیږی، همداراز دنن زمان ژاولی چه اجزائې ډیرژر ونس ته رسیږی روژه په ماتیږی) . روژاتی که په روژه کښی ناروغه شو او ویریدی چه نوردروژی نیول به ناروغی ورزیاده کړی روژه دی وخوری کله چه جوړشی قضاء دی راوړی، که مسافرته په روژه کښی دروژی نیول ضرر ونه رسوی د روژی نیول ښه کاردی اوکه ئې روژی وخوړلی خوړل ئې روادی خوبیابه ئې قضاء راوړی، که ناروغ یامسافرروژی وخوړلی په همدغه ناروغی یاسفرکښی مړ شو قضاء نه پرلازمیږی یعنی فدیه وربانډی نشته، که ناروغه روژه خورله ناروغی نه جوړشو یا روژه خورمسافرله سفرنه مقیم شوبیامړشونوپه تعداددجوړتیا د ورځو یاپه تعداددااقامت دورځو د روژو قضاء وربانډی شته، دوستان به ئې دهغوورځودقضائي روژو په بدل کښی فدیه ورکوی، قضائي روژی که ځوك جداجدانیسی اوکه ئې یوپه بل پسی نیسی صحت لری ځکه چه الله (ج) دقرآن کریم دالبقره دسورت په (١٨۴) آیت مبارك کښی فرمایلی دی ﴿ومن كان منكم مريضا او على سفرفعدة من ايام اخر﴾ یعنی ستاسوځه هغه ځوك چه په روژه کښی ناروغه یاپه سفر کښی وی دخوړلوروژو قضاء دی په نورو ورځوکښی راوړی،

لیکن یوپه بل پسی نیول ئې مستحب دی، که روژه خور د روژو قضاء وځنډول اوبله دروژی میاشت داخله شوه اول دی دنوی میاشتی روژی ونیسی ورپسی دی قضائې روژی ونیسی فدیه وربانِدی نشته، که امیدواره یاماشوم ته شیدی ورکونکی ښځه ویریدله که روژه ونیسی ماشوم ته به ئې ضررورسیږی د روژوخوړل ورته روادی خوبیادقضاء راوړل وربانِدی شته اوفدیه وربانِدی نشته شیخ فانی چه د روژی پرنیولو قدرت نلری د روژوخوړل ورته روادی خوفدیه به ورکوی (نیمه کاسه غنم یادوه کیلوغنم یایوه کاسه اوربشی یاجوارياخرما)، دشیخ فانی دپاره بعضی فقهاء پنځوس (۵۰) اوبعضی فقهاء اویا(۷۰) کلونه تعین کړیدی لیکن په ظاهرروایت سره دکلونوتعین نشته ځکه چه دانسانانوصحی خاصیتونه فرق لری . که څوك دخدای پاك د روژو پوروړی وو او د وصیت کولونه وروسته مړشودوستان به دمړی دغاړی دخلاصون دپاره دقضائي روژو فدیه ورکوی (دهری روژی دپاره نیمه کاسه غنم یایوه کاسه جوار يااوربشی یاخرما)، که مړی وصیت نه ووکړی اودوست ئې د روژوپه خوړلوخبروو یائې وصیت کړی وو خوشتمنی ئې پاته نه وه نوپه دواړو حالوکښی دی دوست دمړی په اول صورت کښی د مړی د شتمنۍ نه یاپه دوهم صورت کښی له خپلی شمتنۍ نه فدیه ورکړی امیدسته چه خدای (ج) د مړی غاړی د روژونه خلاصی کړی، که چانفلی روژه نیولی وه یائې نفلی لمونځ کوی اووروسته ئې هغه روژه ماته کړه یائې لمونځ فاسدکړنو د دواړوقضاء به راوړی ځکه چه دنفل عبادت نیت وتړل شی پوره کول ئې فرض دی، د روژی ماتول چه د روژاتی په اراده نه وی بلکه په طبعی توګه وی لکه دښځی دحیض شروع قضاء ئې شته مګرګناه وربانِدی نشته، که د روژی ماتول د روژاتی په اراده سره وه لکه میلمستیا نوهم قضاوربانِدی شته اوهم ګناه، په جوهره، ذخیره اوعنایه کښی لیکلی دی چه میلمستیا دزوال نه مخ کښی عذردی اووروسته له زوال نه عذرنه دی، نوکه روژاتی دعذرپه صورت کښی روژه ماته کړه قضاء وربانِدی شته اوګناه ئې نشته، که ئې بیله عذره روژه ماته کړه هم قضاء وربانِدی شته اوهم ګناه لاکن کفاره وربانِدی نشته، که د روژی په میاشت کښی کوم نابالغه مسلمان بلوغ ته ورسیدی یاکوم کافرمسلمان شو دهغی ورځی پاته برخه دی ترماښام پوری روژه ونیسی او ورپسی دی دروژی نوری ورځی روژی ونیسی خو د تیرو ورځوقضاء وربانِدی نشته ځکه چه په هغو ورځوکښی دوی په روژه نیولو مکلف نه وه . که روژاتی په روژه کښی بیهوښه شواوبیهوښی ئې څوورځوته ورسیدل دلومړی ورځی د روژی قضاء وربانِدی نشته ځکه چه د روژی نیت اوامساك ئې کړی وو اود وروستو ورځو د روژوقضاء وربانِدی شته ځکه چه په بیهوښی کښی د روژی نیت نشی کیدلی . که لیونی د روژی په میاشت کښی پرسد شو دپاتی ورځوروژی به نیسی اودتیرو شوو ورځو د روژو قضاء به راوړی، که په روژه کښی ښځه حایضه شوه یالنګه شوه که څه هم مازدیګر وی روژه ئې ماته شوه دهغی ورځی روژه دی وخوری کله چه دحیض یالنګون نه پاکه شی قضاء دی راوړی، که په روژه کښی مسافرکورته راورسیدی یاحایضه ښځه له حیض نه پاکه شوه له هغه وخت نه دی روژه ونیسی ترماښام پوری، که روژاتی په خطاسره له سپیدو وروسته پیشلمی وکړ یعنی دهغه په فکرچه سپیدی ندی چاودلی یائې د لمرلویدونه مخکی روژه ماته کړه یعنی دهغه په فکرچه لمرلویدلی دی وروسته ورته معلومه شوه چه زمادپیشلمی پروخت سپیدی چاودلی وی یازما د روژه مات پر وخت لمرنه وو لویدلی دهغی روژی قضاء وربانِدی شته اوکفاره وربانِدی نشته ځکه چه دغه روژه په قصد نده خوړل

شوی بلکه یوه سهوه وه پس سهوه عفوه ده، که چادکمکی اخترمیاشت ولیدل هغه دی داحتیاط په خاطرسبااخترنه کوی دحاکم یاقاضی حکم ته دی غوږ شی، که په هواکښی ګردیااوریځ وه نوحاکم یاقاضی دی دکمکی اختردمیاشتی دلیدلوپه هکله دیوه نفرشاهدی نه قبلوی بلکه د دوو(۲) نارینویادیوه نارینه او د دووښځوشاهدی دی قبوله کړی، همدارنګه که هواصافه وه ګرد یا اوریځ نه وه نوامام دی دیوی ډلی شاهدی قبوله کړی څکه چه دډلی پرشهادت باندی یقین پیداکیږی.

اعتکاف

اعتکاف دری قسمه دی واجب، سنت مؤکدکفایی اومستحب، واجب هغه دی چه چائې نذرمنلی وی که نذرمعلق وی اوکه غیر معلق وی یعنی داسی ئې ویلی وی چه زه اعتکاف کوم یائې داسی ویلی وی چه که زمادا کار وشو زه دومره ورځی اعتکاف کوم، که څوك یوساعت نذری اعتکاف دنذری وخت نه مخکی فاسدکړی بیرته به له سره اعتکاف راګرځوی.

سنت مؤکدکفایی دروژی دمیاشتی د آخرولسو ورځو اعتکاف دی چه ډیرثوابونه لری رسول کریم (ص) چه مدینی ته تشریف یووړ بیا ئې دژوند ترآخره پوری اعتکاف نه دی پری ایښی، د هرمحل یا کلی یاښارپرخلګوسنت دی، که یوه یادوو یازیادوکسانودمحل یا کلی یاښاردروژی په آخرو لسو ورځوکښی اعتکاف ادا کړ د ټولو خلګوغاړیخلاصی شوی، که هیڅ چااعتکاف ونکړنودټولوغاړی بندی دی، معتکف دی د روژی دمیاشتی دشلم په ورځ دمازدیګر دلمرلویدوترمخه داعتکاف په نیت د اخترتروځی پوری په مسجدکښی کښینی خو د ورځوتعین دی نه کوی څکه اخترمعلوم ندی چه کله به وی خوداختردمیاشتی ترمعلومیدو پوری به په مسجدکښی وی، اعتکاف به په داسی مسجد کښی وی چه پنځه وخته لمونځ پکښی کیږی جامع مسجد شرط ندی او دعیدګاپه مسجدکښی اعتکاف روانه دی، ښځی دی په خپل کورکښی اعتکاف وکړی، معتکف ته دښځی سره یوځایوالی حرام دی او ښځه به نه مچوی اونه به لاس وروړی که معتکف په مچه اخستلو یالاس ور وړلوسره انزال شو اعتکاف ئی فاسدشو بیرته به ئې قضاء راوړی، امام ابوحنیفه (رح) وایی معتکف دی بیله حاجت انسانی لکه اودس، غسل یا دجمعی لمونځ له مسجدنه نه وزی که ووزی اعتکاف ئې فاسد شو، یاران (رح) وایی هغه وخت اعتکاف فاسدکیږی چه معتکف دورځی ډیره برخه له مسجدنه دباندی تیره کړی، معتکف دی په نژدی مجسدجامع کښی دجمعی لمونځ اداکړی لیری دی نه ځی، داسی وخت به مسجدجامع ته روانیږی چه د مسجدجامع دوه رکعته تحیة المسجد، څلوررکعته سنت، دوی خطبی بیاشپږ رکعته سنت ادا کړی که له دغه نه ډیروخت په مسجدجامع کښی تیرکړی که څه هم اعتکاف ئې نه فاسدیږی لیکن ښه داده چه ډیرځنډ ونه کړی د معتکف خورك، چښنګ اوخوب به داعتکاف په ځای یعنی په مسجدکښی وی، د اعتکاف په حالت کښی بیله ضرورت نه دنیائي کارکول مکروه تحریمی دی، که ضرورت وی لکه دکوردغذائي موادوپیرودل (رانیول) یا خرڅول چه بل څوك نه وی روادی خو د رانیولواوخرڅولوشی به مسجد ته نه راوړی فقط بیع او شراء به وی، معتکف به بیله ښوخبرولکه ذکر، تسبیح، نصیحت او دچا دحال پوښتنه نوری

خبری نه کوی، همدا راز د معتکف پټه خوله پاته کیدل مکروه دی چه نه دچاسره څه وایی اونه چاته ځواب ورکوی که د غیبت، بهتان او ټوکونه پټه خوله وی نولوی عبادت دی . که چا د نذرپه ډول پرځان باندی دڅوورځو اعتکاف واجب کړخوشپی ئې ورسره ذکرنکړی نودذکرشوو ورځوسره سم دهغوشپو اعتکاف ور باندی واجب دی اودغه ورځی اوشپی به یوپه بل پسی وی . هغه اعتکاف چه د روژی دمیاشتی له آخرولسو ورځونه علاوه که په روژه کښی وی یابیله روژی وی مستحب دی.

د حـج احـکـام او ارکـان

حج په اسلام کښی د اسلام د مقدس دین د عبادت پنځم رکن او د اسلام دخدای پرستۍ اوعبادت لومړۍ اوپخوانۍ طریقه ده، دحج دکلملفظی معنی (قصد او اراده ده) اودحج مقصددخاص مذهبی قصداوارادې په اثر د یو مقدس مقام سفرکول دی، هر آزاد، عاقل بالغ اوروغ مسلمان چه له ضرورت نه اضافه (داستوګنی ترکو، د کورسامان، جامی اوهغه ضروریات چه بیله هغه چاره نشته) د بیرته راستنیدوپوری دخپل عیال د نفقی او د تګ اوراتګ خرڅ اوپه سعودی عربستان کښی دخوراك او څښنګ اونورو ضروریاتومالی توان ولری اودسفرپه لارکښی امن موجودوی نوپه ژوندکښی یوځل دحج اداکول ورباندی فرض دی، دښځی سره به دحج په سفرکښی محرم یاخپل خاوند ملګری وی که محرم یاخاوند ونلری که څه هم حج وربانډی فرض وی دغه فرضیت ئې ساقط دی، په ردمختارکښی روایت دی که ښځه بیله محرم یاخاوندنه حج ته ولاړه اوحج ئې اداکړ له فرضیت نه ئې غاړی خلاص شوی لیکن داسی کول مکروه دی، که دښځی دکوراوترمکی شریفی پوری دسفرلارله درو ورځو او شپونه کمه وه هغی ښځی ته دمحرم یاخاوند ملګرتیاشرط نده، حج ته دتلوپه وخت کښی پنځه ځایونه دی چه هیڅ مسلمان به بیله احرام نه له هغونه نه تیریږی، دمدینی منوری دخلګو دپاره (ذو الحلیفه) ده، دعراق د خلګودپاره (ذات عرق) دی چه دیوه واړه غـره نوم دی، د شام دخلګودپاره (جحفه) ده، د نجد دخلګودپاره (قرن) دی چه دیوه غره نوم دی، او د یمن دخلګودپاره (یلملم) دی، په اوس زمان کښی چه دحج سفرونه ټول په الوتکه کښی دی نوټول حاجیان ترمیقاتوترمخه احرام تړی ځکه چه په الوتکه کښی دمیقات درك ښه نه معلومیږی، هغه ځوك چه کورئې دمیقاتوپه دننه کښی وی نودهغومیقات د(حل) ځمکه ده یعنی هغه ځمکه چه دهغوی دکوراودمکی شریفی ترمابین ده، هغه ځوك چه کورئې په مکه شریف کښی وی دحج د اداکولودپاره دهغه داحرام تړلوځای دمکی حرم شریف دی او دعمری د اداکولودپاره ئې د احرام تړلوځای (حل) دی، کله چه حاجی د احرام اراده وکړی نوغسل دی وکړی یادی اودس تازه کړی خوغسل تراودس ښه دی بیادی دوی نوی یامینځل شوی جامی واغوندی چه یوئې لنګ اوبل پټه ده، که ئې څه خوشبویی درلودل هغه دی هم په ځان پوری کړی وروسته دی دوه رکعته د احرام لمونځ اداکړی، له سلام ګرځولو وروسته دی ووایی ﴿ اللهم انی اریدالحج فیسره لی وتقبله منی ﴾ یعنی ای زماخدایه زه دحج د اداکولواراده لرم ته ئې راته آسانه کړی اوته ئې راڅه قبول کړی ورپسی دی تلبیه ووایی، که چاپه ځانګړی توګه حج کوی دحج نیت دی په تلبیه سره وکړی، دحج تلبیه داسی ده ﴿ لبیك اللهم لبیك لبیك لاشریك لك لبیك ان الحمد

والنعمة لك والملك لاشريك لك ﴾ یعنی په خدمت درته ولاړیم یاالله په خدمت درته ولاړیم په خدمت درته ولاړیم تالره هیڅ شریك نشته په خدمت درته ولاړیم په تحقیق سره ټوله ثنا اوصفت اونعمتونه تالره دی او پاچهی تالره ده هیڅ شریك نشته تالره، حاجی دی په تلبیه کښی له ذکرشووکلموڅه شی نه کموی که نوری ښی کلمی ورسره زیادی کړی پروانلری، کله چه حاجی پسله غسل نه احرام واغوندی او نیت وتړی اولمونځ وکړی اوتلبیه ووایی نو احرام بندشو، پررسول مقبول (ص) دی درود ووایی اویوه ښه جامع دعا دی وکړی، که د چاعربی دعا زده وی اوپه معنی ئې هم پوهیږی هغه دعادی وکړی اوکه دچاعربی دعا زده وی خوپه معنی ئې نه پوهیږی یا ئې هیڅ دعربی دعازده نه وی په خپله مورنۍ ژبه دی دعاوکړی احرام بنده حاجی به له الله (ج) نه ډیره ویره کوی، هغه عملونه اوخبری چه الله (ج) منع کړیدی له هغونه به ټینګ پرهیزکوی لکه جماع، فحش اوبیکاره خبری، دښځی په مخ کښی دجماع خبری، غلا، غیبت، له انډیوالانوسره جنګ دحیوان یا خزنده وژنه، چاته دښکار د ځای ښونه، دښکاردحیوان ښونه اوداسی نور همدارنګه ګنډلې جامه، قمیص یاپرتوګ به نه اغوندی لنګوټه یاخولی به نه پرسرکوی، چپنه یابالاپوښ یاکرتی به نه اغوندی موزی یابوټونه به نه په پښوکوی، که دچاسره د احرام څپلی نه وی موزی دی داسی پری (غوڅی) کړی چه د پښوبجلکی پټی نکړی مخ اوسربه نه پټوی خوشبویی دی په ځان یاپه احرام نه پوری کوی، د سر یا د نور بدن ویښتان دی نه خریی که څه هم د بغل یا ترنامه لاندی ویښتان غټ شویوی، د ږری او بریتو ویښتان دی نه غوڅوی که څه هم د ږیری ویښتان ترقبضه اوږده وی، نوکان دی نه غوڅوی، هغه جامه دی نه اغوندی چه په (ورس) یازعفران یا(عصفر) سره رنګ شویوی، ورس د یوخوشبویه واښه نوم دی چه په یمن کښی پیداکیږی اوعصفر هم د یوقسم وښونوم دی چه دجامودرنګولودپاره استعما لیږی، احرام بنده حاجی ته روادچه دجنابت یادګرمی د لیری کولو دپاره غسل وکړی یا حمام ته داخل شی خوصابون به نه استعمالوی اونه به په نوکانو یاکیسه سره ځان موږی یوازی به اوبه پربدن تویوی، احرام بنده حاجی ته اجازه ده چه دسیوری طلب وکړی یادچتری ترسیوری لاندی کښینی، دپیسو، پاسپورټ یا د سفر د اسنادو دساتنی په هکله دی همیانی تر ملا وتړی مګر سر اوږیره دی دخطمی په ګل نه وینځی ځکه چه هغه خوشبویه دی، دهرلمانځه وروسته او لوړځای ته د ختلوپه وخت یاکومی شیلی ته دکښته کیدوپه وخت یا دسواره خلګوپه لیدلوسره دی تلبیه ډیره ډیره وایی.

کله چه احرام بندحاجی دمکی شریفی ښارته داخل شی اول دی له مسجدحرام نه شروع وکړی اوپه لیدلوسره دکعبی شریفی د خونی دی دغه تکبیراودعاووایی ﴿ الله اکبر الله اکبر لااله الا الله والله اکبر ولله الحمد اللهم افتح لی ابواب رحمتك وعفوك ومغفرتك واحسانك وکرمك یاالله یارحمن یا رحیم اللهم زدبیتك هـذا تشریفا وتکریما وتعظیما وزد یاربی لمن شرفه وکرمه ممن حـجه اوعتمر تشریفا وتکریما وفضلا یا ارحـم الراحـمین وصلی اللـه عـلی سیدنا محمد واله و اصحابه وعلینا معهم اجمعین ﴾ که دچادغه دعاپه عربی زده نه وی یائې په معنی نه پوهیږی ډیره به ښه وی چه په مورنی ژبه د زړه له جوشه دعاوکړی، بیادی له حجراسودنه شروع وکړی وحجر اسودته مخامخ دی لاسونه تر اوږو پورته کړی او دلاسوخپړی او ورغوی دی وحجراسودته برابرکړی تکبیراوکلمه دی ووایی که ئې قدرت ووحجراسوددی مچ کړی اومسح دی کړی (دحجراسود مچول اومسح کول سنت دی مګرانسانانوته تکلیف

او آزار ورکول حرام دی) دحجراسودله راسته لوری نه دی دمکی شریفی دروازی ته نژدی طواف شروع کړی په طواف کولوکښی دی دپټی یوسر پرکینه اوږه واچوی اوبل سر دی ترښی بغل راوباسی بیرته دی پر کینه اوږه واچوی یعنی ښی اوږه به لوڅه وی، دحاطم شریف د باندی دی پرکعبه شریفه اوه ځلی راوګرځی خوپه اول دروځلو کښی به رمل کوی (په وړو اوچابکو ګاموتګ او اوږه ښورول رمل بلل کیږی)، په پاته څلورځلوکښی به عادی تګ کوی رمل به نه کوی، هرځل چه حجراسودته راورسیږی که ئې قدرت ووهغه به مسح کوی اوطواف دی دحجراسودپه مسح کولوختم کړی، بیا دی په مقام ابراهیم (ع) کښی دطواف دختم دوه رکعته واجب لمونځ اداکړی، د مسجدحرام په هره برخه کښی دغه دوه رکعته لمونځ اداکول صحیح دی، مقام ابراهیم هغه ډبره ده چه دحضرت ابراهیم (ع) د دوو پښونښانی پکښی پاتی دی، کله چه حضرت ابراهیم (ع) او دده زوی حضرت اسمعیل (ع) دکعبی شریفی دخونی آبادی کول نوحضرت ابراهیم (ع) به پردغه ډبره ولاړوو او دکعبی شریفی دیوال ئې لوړوی، ډبره به په قدرت دقادرمطلق پورته او کښته تلل لکه نننۍ دختګر ا نوکوازه، دغه ډبره په اول کښی د کعبی شریفی ددروازی واړخ ته په دیوال پوری وه کله چه دخلګو ټولی ډیری شوی طواف کونکی اولمونځ کونکی نه سره ځائیدل نوئې مقام ابراهیم واوسنی ځای ته راوړ اودهنداری په غرفه کښی ئې کښیښود، دحاجی لومړی طواف دطواف قدوم په نوم یادیږی چه د مکی مکرمی شکریه ده، دغه طواف سنت دی واجب نه دی، دمکی مکرمی پراوسیدونکوباندی نشته، بیادی حاجی له مسجدحرام نه دصفا د دروازی له لاری دصفاوغره ته ولاړشی که څه هم پرنورو دروازو ورتګ روادی کوم حرج نشته خودصفا د دروازی له لاری ورتګ افضل دی، څه قدردی دصفا غره ته وخیژی چه بیت الله شریفه ووینی مخامخ دی وبیت الله شریفی ته ودریږی تکبیر، کلمه شریف او درود دی پرنبی علیه السلام ووایی خپل حاجتونه دی له الله پاك نه وغواړی (دغه ځای ددعا د قبلیدودی) د صفاله غره نه دی راکښته شی د مروه دغره پرلوری دی په عادتی تګ سره روان شی چه دشیلی مابین ته ورسیږی د دووستونو(میلانو) ترمابین دی منډه ووهی ځکه چه نبی علیه السلام دلته منډه کړیده (اوس حکومت دغه شیله ډکه کړیده دوی ستنی شته چه دهری ستنی پربرابرښی او کینږ لوری ته زرغونه ځراغونه دی، اول دوه ځراغونه دمنډی شروع او آخر دوه ځراغونه دمنډی ختم دی) چه مروه ته ورسیږی نودسعیی یو شوط پوره شو اوشپږ نورپاتی دی، بیادی د مروه وغره ته لوړ وخیژی کله چه مکه شریفه ووینی نوهغه کارونه دی وکړی چه دصفاپرغره ئې کړیوه یعنی تکبیر، تهلیل، درود او دعا دی ووایی پدغه توګه دی شروع له صفااوختم پرمروه باندی اوه شوطونه پوره کړی، نو د فقر اوالتجاء لاسونه دی درب الجلیل په لوی دربارکښی پورته کړی ور(دروازه) دی ور وټکوی په ژړادی دزړه له جوشه دهغه څه طلب وکړی چه زړه ئې غواړی خوپه غوښتنه کښی دی امت دحضرت سرورکائنات فخرالموجودات محمدرسول الله (ص) نه هیروی، محرم دی دمکی شریفی په ښار کښی استوګن شی هرکله چه ئې زړه وغواړی طوافونه دی کوی د هر اوه شوطه طواف وروسته دی دوه رکعته واجب لمونځ اداکوی.

امام دی یوه ورځ د ترویی د ورځی ترمخه یعنی دلوی اختر د میاشتی په اوه مه (۷) دماپښین د لمانځه وروسته دوی خطبی ووایی اوپه دغه خطبوکښی دی خلګوته ښوونه وکړی چه ومنی ته کله اوڅرنګه ولاړشی اوهلته څه وکړی،

عرفات ته کله اوځرنګه ولاړشی هلته کوم لمونځونه څنګه ادا کړی، دعرفات پرغنډې څه وخت اوڅنګه ودریږی اوبیرته څه وخت اوځرنګه راکښته شی همدارنګه دی خلګوته ښوونه وکړی چه کله اوپه څه توګه په مزدلفه کښی د دعا په هکله ودریږی. امام دی په سباورځ یعنی دلوی اختردمیاشتی په اتمه (۸) په مکه شریفه کښی دسهاردلمانځه وروسته له حاجیانوسره له ښارنه ووزی ومنی ته دی ولاړشی او د عرافت د ورځی یعنی دمیاشتی دنهمی (۹) ورځی دسهاردلمانځه د اداکیدوپوری دی هلته اوسی، دسهاردلمانځه وروسته دی د عرفات دپاره سنت غسل وکړی اوعرفات ته دی ولاړشی، د عرفات میدان ئې ځکه بولی چه دعرفات پرغره حضرت بابا آدم (ع) اوحوا (رض) یو اوبل سره پیداکړیدی، کله چه په دغه ورځ لمرزوال وکړی امام دی په یوه وخت کښی دحاجیانوپه ګډون د ماپښین اومازدیګرلمونځونه اداکړی خو دلمونځوترمخه دی په خطبه شروع وکړی اودوی خطبی دی ووایی په خطبوکښی دی و حاجیانوته دجماعت دلمونځو، پسله لمانځه نه ددعا دپاره پرعرفات دریدلو، دلسم (۱۰) په ورځ په مزدلفه کښی دسهارترلمانځه وروسته ددعادپاره دحاجیانوراغونډیدلو، دځلو د ویشتلو دشکریی دحیوان دحلالولو، دسرخریلو او د طواف زیارت د اداکولو (دغه طواف فرض دی) ښوونه وکړی، نوپه یوه اذان او دوه اقامتو سره دی دماپښین په وخت کښی په جماعت سره دماپښین اوماز دیګرلمونځونه اداکړی، امام دعرفات همهغه دمکی شریفی امام دی، دحنیفی مذهب ډیرخلګ په عرفات کښی په دغه امام پسی لمونځ نه کوی دوی وایی دکعبی شریفی امام په عرفات کښی مسافرنه دی لیکن لمونځ مسافرانه کوی، ابوالفضل الحاج مولاناعبیداله ایوبی سلیمانخیل قندهاری وایی چه ماپدغه باب پلټنه کړیده او د مکی شریفی د امام سره می خبری کړیدی امام راته وویل چه موږ دځلورو واړومذهبومراعات کوو، زه له مکی شریفی نه وعرفات ته نه راځم بلکه طائف شریف ته ځم بیاله طائف نه عرفات ته راځم چه په ځلورومذهبوسره دغه مسافه د سفرده ځکه زه په عرفات کښی مسافریم، پدغه دلیل حنیفیانو ته ښایی چه دعرفات د ورځی لمونځونه په امام پسی په جماعت اداکړی، امام حنیفه (رح) فرمایی که حاجی دماپښین لمونځ په جماعت ادا نکړ په خپله خیمه کښی ئې په ځانګړی توګه اداکړ دغه حاجی به دواړه لمونځونه هریو پخپل وخت کښی په ځانګړی توګه اداکوی په امام پسی به ئې په جماعت نه کوی، امام ابو یوسف (رح) اوامام محمد (رح) وایی چه دغه حاجی دی دماپښین او مازدیګردواړه لونځونه په یوه وخت کښی په ځانګړه توګه ادا کړی، دیارانو (رح) له فرمودی نه معلومه شوه چه بل جماعت دی څوك نه کوی، دلمانځه وروسته دی ټوله حاجیان دعرافات د میدان په مابین کښی وغره ته ورنژدی شی چه دغه غرپه جبل الرحمة سره هم یادیږی په جبل الدعاسره هم یادیږی خو د عرفات په شیله کښی دی څوك نه دریږی، امام دی په عرفات کښی پر اوښ باندی ودریږی دعرفات دعادی وکړی اوحاجیانوته دی دحج مناسك اواحکام وروښئی، په اوسنی حال کښی دحجاجو د ډیر والی په سبب نه امام معلومیږی نه ئې دعااوریدل کیږی نو هر څوك دی خپلی دعاوی پخپله کوی، که څو کسان یوښه عالم پیدا کړی اودهغه لارښونه تقیب کړی او د هغه له دعاسره دعاوکړی ډیربه ښه وی الله (ج) دعرفات په ورځ واهل ته دعرفات په ډیر لوی رحمت سره متوجه وی نوبندګان دی هم دعفوی او رحمت په غوښتنه کښی ډډه نه کوی او د نبی علیه السلام دخوښې په هکلـه دی دده دامت دبښنی ډیره ډیره غوښتنه وکړی:

ابلیس بل هیڅ وخت دومره خواراوذلیل ندی لیدل شوی لکه د عرفات په ورځ، ځکه چه بخښنی او رحمتونه دخدای عزوجل وینی اوپرسرخاوری بادوی، کله چه لمر ولویږی امام دی له حاجیانوسره له عرفات نه راکښته شی اوپه آرامه سره دی دمزدلفی پرلوری را روان شی، مزدلفه ئې ځکه بولی چه (ازلاف) نژدی کیدوته وایی یعنی چه په دغه ځای کښی حضرت باباآدم (ع) اوحواء (رض) سره نژدی شوه، چه مزدلفی ته راورسیږی مستحب ده چه هغه غره ته نژدی سکون وکړی چه دجهالیت په دوره کښی هلته اوربلیدی او د (قزح) په نوم سره یادیږی دغه غر د مشعرحرام په نوم سره هم یادیږی، امام دی دخلګوپه ګډون پردغه غره ودریږی اوله لوی او مهربان خدای (ج) له لوی دربارنه دی غوښتنی کوی، امام دی د خلګوپه ګډون دماښام اوماخستن دواړه لمونځونه دماخستن په وخت کښی په یوه آذان اویوه اقامت سره اداکړی، څرنګه چه د حاجیانوشمیرډیردی دامام پیداکیدل اوپه جماعت کښی ورسره ګډون ډیرمشکل دی نوکه څوکسان سره یوځای شی اوپه جماعت سره لمونځونه اداکړی ډیر ښه کاردی، که په ځانګړه توګه لمونځو نه وکړی روادی ځکه چه دامام حنیفه (رح) په حکم ددغه لمو نځو دپاره جماعت شرط نه دی، همداراز امام حنیفه (رح) اوامام محمد (رح) فرمایی که څه هم د ماخستن وخت داخل شوی وی په لار کښی له عرفات نه ترمزدلفی پوری ددغه دوولمونځو اداکول روا نه دی یعنی په مزدلفه کښی به ئې اداکوی، په مزدلفه شریف کښی دی هرحاجی نه څلویښت (۴۹) وړی ډبری دغټ نخودپشان دشیطانی څلو د ویشتلودپاره ټولی کړی اوودی مینځی ځکه چه وینځل ددغوډبروسنت دی، کله چه سهارسپیدی وچوی امام دی دخلګوپه ګډون په تاریکه کښی دسهار لمونځ اداکړی او دلمانځه د اداکولو وروسته دی دخلګوپه ګډون دعاوکړی، که دامام پیدا کیدل مشکل وه نوهرڅوك دی خپل لمونځ اداکړی او دلمانځه وروسته دی په دعاکښی ډیرغورکوی ځکه چه دغه ځای او وخت د دعا دقبول دی، بیله دمحسردشیلی نه نورهرځای د دعا ځای دی . په صحیح حدیث کښی ذکرشویدی چه رسول (ص) ابلیس ولیدی چه پدغه شیله کښی ئې خاوری پرسربادولی، بیادی امام دلمرختونه مخکی دخلګوپه ګډون له دغه غره نه راکوزشی څوځانونه منی ته ورسوی، کله چه منی ته ورسیږی نودجمرهٔ عقبه (دلوی شیطان څلی) چه دمکی شریفی خواته ولاړدی په اوه (۷) ډبرو وولی او د هری ډبری سره دی بسم الله الله اکبر ووایی خوپدغه وخت کښی به تلبیه نه وایی، چه څلی ئې وویشت نه دی ورته دریږی بلکه ورنه تیردی شی، دامام ابوحنیفه (رح) په مذهب ددغه شیطانی څلی د ویشتلووخت دلمرختوڅخه ترلمرلویدوپوری دی، امام ابو یوسف (رح) وایی چه آخر وخت ئې دلمرترزوال پوری دی، په کومو ډبرو چه شیطانی څلی وویشتل شی دوهم ځل په هغه ډبرو ویشتل مکروه دی، له شیطانی څلی له ویشتلووروسته که دشکریی دم پرکیدی نوقربانی دی وکړی، که دچااقتصادپیاوړی وی که څه هم دشکریی دم نه پرکیږی خودشکریی په نیت دحیوان حلالول ډیر ثوابونه لری ځکه چه دحاجی دحیوان دحلالولوپه بدل کښی حضرت اسمعیل (ع) له حلالیدونه خلاص شویدی، بیادی سر وخریی یادی دسرویښتان غوڅ کړی خودنارینه دپاره دسرخریل افضلیت لری، که ناروغ یاسپین ږری یاضعیف ویریدی چه د شیطان د ویشتلوپه حالت کښی د خلګو تر پښو لاندی مړنشم د وکیل ټاکل ورته روادی، له ذکرشووعملونودپوره کیدونه وروسته حاجی

حلال شویعنی هرشی ورته حلال دی خپلی جامی اغوستل خوشبویی لګول، صابون استعمالول، د بدن د ویښتانوخریل او داسی نورهرڅه ورته روادی، مګردنراوښځی یوځایوالی اومچول روانه دی، بیادی حاجی په همدغه ورځ یاپه سباورځ یاپه بل سباورځ یعنی دمیاشتی په ١١ یا ١٢ یا ١٣ مکی ته ولاړشی اوپرکعبه شریف دی اوه شوطه د زیارت طواف وکړی چه دغه طواف فرض دی او د رکن د طواف په نوم هم یادیږی همدارنګه د اضافی طواف په نوم هم یادیږی یعنی له عرفات نه وروسته طواف، دیوم النحر د طواف په نوم هم یادیږی چه اصلی ورځ ئې دحیوان دذبح ورځ ده . امام ابوحنیفه (رح) وایی دحج فرضونه دری دی، د زیارت طواف، د احرام اغوستل اوپرعرفات دریدل، که هر یوله دغو درو فرضونه وځنډیږی نوپرحاجی دم لازمیږی، یاران (رح) وایی چه حاجی ګنهګاردی خو دم وربانـدی لازم نه دی، که حاجی دطواف قدوم نه وروسته د صفا او مروه دغونډیو ترمابین سعیه کړیوه نو د زیارت په طواف کښی دی اوږی نه ښوروی اوسعیه دی هم نکوی ځکه چه د اوږو ښورول په هغه طواف کښی لازم دی چه سعیه پاته وی، که حاجی دصفا اومروه ترمابین سعیه کړی نه وی نوپه دغه طواف کښی به اوږی ښوروی اوسعیه به هم کوی اوس نو د ن او ښځی یوځایوالی روادی، د زیارت له طواف وروسته دی بیرته منی ته ولاړشی اوشپه دی تیره کړی په دوهمه ورځ د لمرترزوال وروسته دی دری شیطانی څلی هریو په اوه (٧) ډبرو وولی او د هری ډبری سره دی تکبیروو‌ایی خوشروع دی دهغه څلی نه وکړی چه ومسجدالحرام ته نژدی دی اودجمرهٔ صغری په نوم یادیږی، د شیطانی څلی له ویشتلو وروسته دی هلته ودریږی او یوه اوږده دعادی وکړی، بیادی دوهم شیطانی څلی چه دجمرهٔ وسطی په نوم یادیږی وولی له ویشتلو وروسته دی هلته ودریږی اویوه اوږده دعا دی وکړی، بیادی دریم شیطانی څلی چه دجمرهٔ عقبه په نوم یادیږی اوپرون ئې هم ویشتلی وو وولی خو وروسته له ویشتلوبه دغه څلی ته نه دریږی او نه به دعاکوی، خپلی خیمی یا اطاق ته دی ولاړشی شپه دی تیره کړی کله چه سباشو دلمرتر زوال وروسته دی دپرون پشان دری واری شیطانی څلی وولی د هر څلی وروسته دی دعاوکړی خودجمرهٔ عقبه له ویشتلووروسته دی دعانه کوی، که دحاجی تلوار وو چه له منی څخه ووزی نوګناه نشته دمکی شریفی ښارته دی ولاړشی الله (ج) د البقره دسورت په (٢٠٣) آیت کښی فرمایی﴿فمن تعجل فی یومین فلااثم علیه﴾ یعنی که دچابیړه وه له منی نه ومکی ته په دوو ورځو کښی د(١١) او (١٢) نوګناه وربانـدی نشته، امام ابوحنیفه (رح) وایی که دچانیت ووچه دشیطانی څلودبیاویشتلودپاره په منی کښی پاته شی نوپه څلورمه ورځ دی دلمرختووروسته او دلمر د زوال ترمخه په مخکنی توګه شیطانی څلی وولی، که ئې پدغه ورځ له سپیدونه وروسته او دلمرختونه مخکی وولی هم روادی مګریاران (رح) وایی چه روانه دی، مکروه دی چه حاجی خپله بستره ومکی ته واستوی اوپه خپله په منی کښی دشیطانی څلو د ویشتلو دپاره پاته شی، کله چه حاجی له منی نه ومکی ته کوچ کوی په لاره کښی دی په محصب (دیوځای نوم دی) کښی تم شی ځکه چه په محصب کښی رسول (ص) تم شویدی بیادی مکی ته روان شی، کله چه کعبی شریفی ته ور سیږی اوه (٧) شوطه طواف دی وکړی دغه طواف واجب دی خوپه طواف کښی به اوږی نه ښوروی، دغه طواف دصدر(رجوع) په نوم یادیږی چه حاجی د وطن وطرف ته رجوع کوی، د مکی پر

اوسیدو نکودغه طواف واجب نه دی، له دغه طواف نه وروسته دحاجی حج پوره شومبارك دی شی حاجی دی دځپل کورپرلوررروان شی.

که محرم دحج و مکی ته داخل نشواوعرفات ته ولاړی اوپر عرفات باندی پرهغه ترتیب ودریدی چه مخ کښی ئې بیان وشو نوله هغه څخه طواف قدوم ساقط شو، ځکه چه طواف قدوم د مکی دپاره لکه تیحه غوندی دی، محرم دحج چه مکی ته نه دی داخل شوی کوم شی ورباندی نشته، که څوك د عرفات په ورځ د لمردزوال په مابین کښی عرفات ته ورسیدی او د اختر د ورځی تر سپیدوپوری هلته ودریدی حج ئې صحیح شوکوم شی وربان‌دی نشته، له چانه چه دعرفات شپه تیره شوه نوحج ورنه تیرشو یعنی حج ئې ونه شو، که له محرم نه عرفات داسی تیرشوچه ویده وو یابیهوښی وربان‌دی راغلی وه یائې عرفات نه پیژندی دغه دریدل له وقوف څخه کفایت کوی یعنی لکه پرعرفات چه ودریدی حج ئې صحیح دی، ښځه دحج په ټولواحکاموکښی دنرپشان ده خو سربه نه لوڅوی، مخ به لوڅوی، په لوړآوازبه تلبیه نه وایی، په طواف کښی به اوږی نه غورځوی، دصفا اومروه په سعی کښی به چابك تګ نه کوی، داحرام خلاصولوپه وخت کښی دی سرنه خریی بلکه دسرویښتان دی غوڅ کړی

د قران حج

حج دری قسمه دی ۱. دقران حج هغه دی چه حاجی له میقات نه په نیت دحج اوعمری احرام وتړی یعنی داحرام ترلمانځه وروسته ووایی نیت می دی دزړه داخلاصه چه اداکړم حج اوعمره یاالله ته ئې راته آسانه کړی اوته ئې رانه قبول کړی، کله چه مکی شریفی ته ورسیږی دعمری احکام دی اداکړی یعنی اوه (۷) شوطه طواف دی پرکعبه شریفه وکړی اوپه شروع سره دطواف دی دتلبیی ویل پریږدی خوپه اول دری شوطوکښی به په لوڅه اوراسته اوږه اولړ چابك تګ سره اوږه ښوروی، په پاتی څلورو شوطوکښی دی اوږه نه ښوروی په آرامه سره دی تګ کوی، له طواف نه وروسته دی دصفا او مروه اوه (۷) شوطه سعیه وکړی چه دغه احکام دعمری دی له دغه سعیی نه وروستهبه بل طواف قدوم او بله سعیه دحج دپاره وکړی او داخترترورځی پوری به احرام بندوی، چه داخترپه ورځ جمرۀ عقبه(دلوی شیطان څلی) وولی نودقران دحج دشکریی دم دی اداکړی یعنی یوپسه یا اومه حصه دغوائي یاداوښ دی حلال کړی، که دحاجی سره دشکریی دحیوان پیسی نه وی نودحج په ورځوکښی دی دری روژی ونیسی چه آخره ورځ ئی دعرفات ورځ وی، که وخت ورنه تیرشویعنی دعرفات شپه تیره شوه او روژی ئې نه ونیولی دشکریی دم وربانَدی لازم شوله هره چه ئې پیداکوی شکریه به کوی، که ئې بیاهم د شکرئې پیسی پیدانکړی نوکله چه خپل کورته ورسیږی اوه (۷) روژی دی ونیسی، ددغو روژو نیول وروسته دحج له افعالوڅخه په مکه شریفه کښی هم روادی، که قارن مکی شریفی ته داخل نه شو او سیده عرفات ته ولاړی پرعرفات ودریدی نوعمره ئې پریښودل قارن نه شمیرل کیږی، دقران له کبله د شکریی دم وربانَدی نشته ځکه چه قارن ندی مګردعمری د دم شکریه وربانَدی شته اوهم به دعمری قضاء راوړی.

۲ .دتمتع حج دوه قسمه دی یوهغه متمتع دی چه هدیه (پسه یا اوښ یابل حیوان) له ځان سره مکی شریفی ته بوزی، بل هغه متمتع دی چه هدیه ورسره نه وی، د تمتع حج هغه دی چه له میقات نه یوازی دعمری په نیت احرام وتړی کله چه مکی شریفی ته ورسیږی پرکعبه شریفه اوه (۷) شوطه طواف وکړی خو دطواف په شروع سره دی دتلبیی ویل پریږدی دصفا اومروه اوه شوطه سعیه دی وکړی اوځان دی حلال کړی یعنی سردی وخریی احرام دی خلاص کړی اوخپلی جامی دی واغوندی، بیابه دلوی اختر د میاشتی په اومه نیټه له مسجدحرام نه دحج په نیت احرام وتړی اودحج ټول احکام دی اداکړی لکه مفردحاجیان چه ئې اداکوی پرمتمع حاجی باندی دشکریی دم لازم دی که حاجی د شکریی پیسی نه درلودی نودحج په ورځوکښی دی دری روژی ونیسی یا دی په خپل کورکښی اوه روژی ونیسی، که دتمتع حاجی له ځان سره مکی شریفی ته هدیه بیولی وه اوهدیه اوښ یا اوښه وه نوپه غاړه دی بنۍ یاڅپلۍ وروځړوی یادی داشان یوه بله علامه په پوری کړی چه دغه حیوان دهدیی په صفت وپیژندل شی، ځکه چه دهدیی حیوان څوك له خوړلاواوڅښلوڅه نه منع کوی، دغوایی هدیه هم یوه نښانی غواړی خوپسه چه دحاجی سره وی نښانی نه غواړی، امام ابویوسف (رح) اوامام محمد (رح) وایی چه دهدیی د اوښ اشعاردی وکړی یعنی د اوښ بوك دی له راسته طرف نه ورڅیری کړی اوپه وینودی دغه بوك وررنګ کړی مګر امام اعظم ابوحنیفه

(رح) وايي چه اشعاردی نه کوی، مصنف (رح) ديارانو (رح) قول دامام اعظم (رح) ترقول دمخه کړيدی ځکه چه فتوی پر قول ديارانو ده، په هدايه کښی ذکرشويدی اشعاردامام اعظم ابو حنيفه (رح) په قول مکروه دی اوديارانو(رح) په قول ښه کاردی پدغه مسئله کښی ابن القيم، ابن تيمة اخبلی او اتباع دمحمدبن عبدالوهاب النجدی اعتراض اومخالفت کړيدی، دوی وايي سره لدی چه نبی عليه السلام دغه کارکړيدی اوصحابه کرامو(رض) اشعارکړيدی اوپدغه باب په بخاری شريف اوصحيح مسلم اوپه صحاح سته ووکښی مکررډيراحاديث شته نوامام حنيفه (رح) څرنګه اشعارمنع کوی يائې مکروه بولی، دمخاليفينو ځواب دا دی چه فيقهٔ اوبوجعفرطحاوی (رح) چه دامام اعظـم ابوحنيفه (رح)پ ه مذهب کښی اعلم الناس ګڼل کيږی اوامام ابومنصور الماتريدی (رح) وايچه امام اعظم (رح) اصل اشعارمکروه نه ګڼی ټوله حديثونه په اشعاروکښی صحيح اوحدته رسيدلی دی، څرنګه چه دامام اعظم ابوحنيفه (رح) په وخت کښی خلګو اشعارداسی کول چه چاړه به ئې داوښ په بوك کښی ښخه کړه بيابه ئې کش کړه هغه ټپ به چنجيان وکړه اووروست به شوحيوان به له خوړو ولويدی اوهلاکت ته به نژدی شو، امام حنيفه (رح) دغه رنګه اشعارمکروه ګڼی اومنع ئې ځکه وکړه چه ددغسی اشعارومخه ونيول شی، که څوك د اشعارصحيح طريقه وپيژنی او زده ئې وی يعنی د اوښ دبوك پوست لږ څه په چاړه څيری کړی اوچاړه غوښی ته ونه رسوی نودامام حنيفه(رح) په مذهب مکروه نه بلکه رواده اوښه کارئې ګڼی، امام کرمانی (رح) وايي چه دغسی حکم د اشعارد امام حنيفه (رح) په مذهب کښی صحيح دی، امام قوام الدين (رح) پدغه قول سره تصريح کړيده او امام کمال الدين ابن الهمام (رح) چه دفتح القديرمصنف دی همدغسی وايي، بدرالدين العينی (رح) دبخاری شريف په شرح کښی هم پدغه توګه تصريح کړيده همدارنګه په ردمختارکښی هم بيان ورته شته.

کله چه هديه والامتمتع مکی شريفی ته داخل شی اوه شوطه طواف دی وکړی اودصفا او مروه سعيه دی وکړی خوداتم (٨) تر ورځی دحج داحرام ترلوپوری به ځان نه حلالوی، پردغه متمتع باندی د شکريی دم شته، که ئې دحج احرام د اتم د ورځی نه مخکی وتړی روادی، داخترپه ورځ دسرخريلو وروسته له دواړو احرامودحج اودعمری نه خلاص شو، هغه کسان چه کورئې پر ميقات وی ياله ميقات نه دمکی شريفی وخواته ئې کوروی د قران ياتمتع حج ورته روانه دی که ئې وکړی ګنهګاردی اوهم دمورباندی لازم دی، که هديه والامتمتع له عمری نه وروسته خپل کورياښارته راوګرځيدی او هديه ئې نه وه بيولی نوتمتع ئې باطله شوه، که چادحج له مياشتونه مخکی په نيت دعمری احرام وتړی اودعمری طواف ئې ترڅلورشوطه کم وکړ بيا دحج مياشتی داخلی شوی دعمری دطواف پاته شوطونه ئې دحج په مياشتوکښی پوره کړه اودحج احرام ئې وتړی نومتمع شوځکه چه داکثرحکم دکل دی نودغه حاجی چه اکثرشرطونه ئې دحج په مياشتوکښی پوره کړه لکه ټوله عمره چه ئې دحج په مياشتوکښی پوره کړه، همدا رنګه که دغه حاجی دحج دمياشتوترمخه دعمری دطواف څلور ياډيرشوطونه اداکړل بيادحج مياشتی داخلی شوی اوپه دغه کال ئې حج وکړنومتمتع نه شميرل کيږی ځکه چه دعمری دطواف ډير شوطونه ئې دحج دمياشتونه مخکی کړيدی، دحج مياشتی د کمکی اخترمياشت، دميانی مياشت اودلوی اخترد مياشتی لس ورځی دی، که حاجی دعمری د احرام تر مخه دحج په نيت احرام وتړی نوحج ئې ثابت شودحج احکام به اداکوی، که ښځی ته په

احرام کښې حیض ورغی نوغسل دی وکړی ټول احکام دحج دی پرځای کړی خوترڅو چه له حیض نه خلاصیږی پرکعبه شریف دی طواف نه کوی ځکه چه احرام ترل اوتلبیه ویل له جنابت سره منافی نه دی، کوم غسل چه کوی هغه د احرام دپاره دی دپاکۍ دپاره نه دی، منی ته دی ولاړه شی عرفات ته دی ولاړه شی شیطانی ځلی دی وولی مګرځرنګه چه طواف په مسجدکښې دی نومسجدته دحایضی داخلیدل منع دی، دصفا او مروه سعیه دی هم نه کوی ځکه چه دسعیی نه مخکی طواف لازم دی، که ښځه پرعرفات له دریدو وروسته حایضه شوه یا دطواف زیارت له شروع نه ورسته حایضه شوه دکعبی شریفی څخه دی لیری شی اوطواف دی پریږدی، په سبب دطواف دنه کولوهیڅ شی ورباندی نشته ځکه چه رسول لله (ص) وحایضی اونفاسی ښځی ته دصدردطواف دپریښولواجازه کړیده .

۳ .افراد(مفرد) حج هغه دی چه حاجی له میقات نه یوازی د حج په نیت احرام وتړی کله چه مکی شریفی ته ورسیږی پرکعبه شریف به اوه (۷) شوطه طواف په نیت دطواف قدوم وکړی که ئې دصفا او مروه سعیه په نیت دحج دسعی کول سعیه دی وکړی خو سربه نه خریی او د اخترتورځی به احرام بنده وی کله چه ئې د اخترپه لومړۍ ورځ جمرۀ عقبه (دلوی شیطان ځلی) په ډبرو وویشتی نوځان به حلال کړی اواحرام به خلاص کړی خپلی جامی به واغوندی، امااعظم ابوحنیفه (رح) وایی چه دقران حج تر تمتع او دافرادترحج افضل دی، امام شافعی (رح) وایی چه دافرادحج افضل دی، امام مالك (رح) هم وایی چه اول افضل دقران حج دی بیادتمتع حج دی او بیا د افرادحج دی، امام احمد (رح) وایی چه اول افضل دتمتع حج دی بیا د افرادحج دی اوبیا د قران حج دی.

جنایات

احرام بندحاجی که خوشبویی استعمال کړه کفاره ورباندی لازمه شوه، که ئې خوشبویی پرکامل اندام باندی ولګول یااضافه تر کامل اندام ولګول نودم ورباندی لازم دی، پوره اندام لکه سر، ورون، پنډۍ، ذکر، لاس اوداسی نور، که ئې خشبویی پرلږحصه باندی داندام ولګول صدقه (خیرات) ور باندی لازم دی، که احرام بنده حاجی ګنډلی جامه واغوندی لکه قمیص، پرتوګ اوداسی نور، یائې ټوله ورځ سرپټ کړ دم ورباندی لازم دی، که ئې سرتر یوی ورځی کم پټ کړصدقه (خیرات) ورباندی لازم دی، که احرام بنده حاجی بیله عذره دسرڅلورمه برخه یاډیره برخه وخریل دم ور باندی لازم دی، که احرام بند حاجی دسرڅلورمی برخی نه لږ برخه وخریل پرهغه باندی صدقه شته، امام ابوحنیفه (رح) وایی که احرام بندحاجی دغاړی دحجامت ځای (هغه ځای چه د وینی کښلوښیښه پرایښودل کیږی) وخروی دم پرلازم شو، امام ابویوسف (رح) اوامام محمد (رح) وایی چه دم نه لازمیږی بلکه صدقه (خیرات) پرلازم دی، امام حنیفه (رح) وایی که احرام بند حاجی د دواړو لاسو او د واړو پښو نوکان غوځ کړه یائې دیوه لاس پنځه نوکان غوځ کړه یائې دیوه لاس یا د یوی پښی پنځه نوکان غوځ کړه دم ورباندی لازم دی، که ئې ترپنځونوکانوکم غوځ کړه نوصدقه ور باندی لازم ده یعنی دهرنوك په بدل کښی به نیمه کاسه غنم یا دهغه بیه ورکوی، همدارنګه امام حنیفه (رح) اوامام ابویوسف (رح) وایی که ئې د دوولاسو او د دووپښوڅخه پنځه نوکان غوځ کړه صدقه ورباندی لازم ده، امام محمد (رح) وایی دم ورباندی لازم دی، که احرام بندحاجی دکوم عذرپه سبب خوشبویی ولګول یائې سر وخروی یائې ګنډلی جامه واغوستل یو پسه دی حلال کړی یادی دری کاسی غنم یادغنمویبع شپږ مسکینانو ته ورکړی یادی دری روژی ونیسی، که احرام بندحاجی ښځه مچ کړه یائې په شهوت سره لاس په ووهه که انزال شی یا انزال نشی دم ورباندی لازم دی، که احرام بندحاجی پرعرفات له دریدونه مخ کښی په یوه لارکښی د دوو لارو وطی وکړی حج ئې فاسدشو اودم ورباندی لازم دی، دغه حاجی به ټول احکام دحج پوره کوی اوهم به په راتلونکی کال دحج قضاء راوړی، که دغه حاجی له خپلی ښځی سره قضائي حج اداکوي لازم ندی چه ورنه جداشی احتیاط به کوی چه بیاداسی ونکړی، که همدغه حاجی له عرفات نه وروسته له خپلی ښځی سره یوځایوالی وکړی نوحج ئې فاسدنه دی بلکه د اوښی حلالول ورباندی سته یعنی یوه اوښه به حلالوی . که حاجی وروسته له سرخریلو او دطواف زیارت نه مخکی له خپلی ښځی سره یوځایوالی وکړی پسه ورباندی لازم دی، که حاجی په عمره کښی دڅلورشوطه طواف نه مخکی له ښځی سره یوځایوالی وکړ عمره ئې فاسده شوه دغه عمره دی هم پوره کړی بیادی قضاء هم راوړی اودجنابت پسه به هم حلالوی . که حاجی وروسته له څلور شوطه طواف نه دښځی سره یوځایوالی وکړعمره ئې صحیح ده خودپسه دم ورباندی شته، که حاجی په هیره سره د ښځی سره یوځایوالی وکړ یعنی حج ئې هیروو عذرنه ګڼل کیږی ځکه چه دغه هیره اوقصد په احکاموکښی توپیرنلری، مګرامام شافعی (رح) وایی چه په هیره سره جماع فاسدونکی نده، که حاجی بی اودسه طواف قدوم وکړنوصدقه ورباندی شته (دحج په بحث کښی چه صدقه ذکرشویوی مطلب ئې نیمه کاسه غنم یایوه کاسه اوربشی یادهغه بیع ده)، که حاجی طواف قدوم په جنابت سره

وکړ دپسه دمورباندی لازم دی، که حاجی طواف زیارت په بی اودسی سره وکړدپسه دم ورباندی لازم دی، که ئې په جنابت سره وکړ اوښه به حلالوی، خوښه به وی چه غسل وکړی اوبیرته طواف له سره وکړی نوبیادحیوان حلالول ورباندی نشته، که حاجی طواف صدرپه بی اودسی سره وکړصدقه ور باندی شته اوکه ئې په جنابت وکړ د پسه دم ورباندی شته، که حاجی دطواف زیارت دری شوطه یاتر دری شوطه کم پریښول دپسه دم ورباندی شته، که ئې داخترپه ورځوکښی بیرته دغه طواف له سره وکړنوهیڅ ورباندی نشته، که ئې داخترتر ورځووروسته دغه طواف بیرته له سره راوګر ځوې صدقه ورباندی شته، که حاجی ددغه طواف څلورشوطه پریښودل نواحرام بنده پاته دی ترڅوچه طواف زیارت پوره کوی که حاجی دری شوطه دطواف صدرپریښودل صدقه ورباندی لازم ده، که ئې ټول طواف صدرپریښود یائې څلورشوطه بیله عذره پریښودل نودپسه دم ورباندی لازم دی، که ئې بیرته له سره را وګرځوی نوهیڅ ورباندی نشته اوباید چه بیرته ئې راوګرځوی ځکه چه دغه طواف واجب دی، که حاجی دصفا او مروه ترمابین سعیه پریښودل دپسه دم ورباندی لازم دی مګرحج ئې پوره دی ځکه چه دامام حنیفه (رح) په مذهب سعیه واجب ده اودامام شافعی (رح) په مذهب فرض ده . که څوك په عرفات کښی دامام ترمخه راکښته شودپسه دم ورباندی لازم دی، که په مزدلفه کښی ددعا دپاره پاته نشو دم ورباندی لازم دی، که حاجی د شیطانی څلو دویشتلو په ورځوکښی ټوله ورځی دغه څلې ونه ویشتل دم ورباندی لازم دی، که ئی دشیطانی څلود ویشتلو په ورځوکښی یوه ورځ دغه څلی ونه ویشتل هم دم ورباندی لازم دی، که له درو شیطانی څلونه ئې یوشیطانی څلی ونه ویشتی صدقه پرلازم ده همدارنګه که حاجی داخترپه ورځ جمرۀ عقبه (دلوی شیطان څلی) په ډبروونه ویشتی دم ورباندی لازم دی، امام اعظم ابوحنیفه (رح) وایی که چادسرخریل وځنډول اوداخترورځی ورنه تیری شوی دپسه دم ورباندی لازم دی، یاران (رح) وایی چه هیڅ ورباندی نشته، همدارنګه امام حنیفه (رح) وایی که ئې طواف زیارت وځنډوی یعنی که ئې داخترپه ورځوکښی طواف زیارت ونکړدپسه دم ورباندی لازم دی، که احرام بندحاجی ښکار وکړاوحیوان ئې مړکړ یائې بل چاته دښکارښوونه وکړه اوهغه ښکاروکړحیوان ئې مړکړ، که ښکار یاښونه دښکارپه هیره سره وه یاپه قصد سره وه یاپه سهوه سره وه که اول ښکارکونکی وی یاوروستی ښکارکونکی وی په نیز دامام ابوحنیفه (رح) اوپه نیز د امام ابویوسف (رح) جزا ورباندی شته، دښکارجزاقیمت دهغه ژوندی حیوان دی په هغه ځای کښی چه وژل شویدی، که د وژنی په ځای کښی قیمت نه معلو میدی یعنی هلته خلګ نه وه چه بیع ئې معلومه کړی نو وهغه ځای ته نژدی په بل ځای کښی دی دوه دعدل کسان بیع معلومه کړی بیاحاجی اختیارلری که پدغه پیسوهدیه پلورل کیدل نوهغه دی وپلوری حلال دی کړی او مسکینانوته دی ورکړی (هدیه یو کلن سیرلی یاترشپږمیاشتو بالاپسه دی) خودهدیی حلالول به حمتی په حرم کښی وی دحرم نه دباندی دهدیی حلالول روانه دی، یادی په دغه پیسو غنم یا اوربشی وپلوری او هر مسکین ته دی نیمه کاسه دغنمویایوه کاسه داوربشوورکړی، خیرات دغنمو اواوربشوله حرم نه دباندی هم روا دی، یادی په بدل دهری نیمی کاسی دغنمو یا د هری کاسی د اوربشوروژی ونیسی، که غنم ترنیمی کاسی کم پاته شوه یا اوربشی تریوی کاسی لږ پاته شوی هغه دی هم خیرات کړی یادی په بدل کښی یوه روژه ونیسی ځکه چه په شریعت کښی ترورځی کمه روژه نشته اود روژو نیول بیله مکی

شریفی بل ځای هم روادی، مگرامام محمد (رح) اوامام شافعی (رح) وایی چه دښکار شوی حیوان مثل واجب دی یعنی که هوسۍ ښکارشویوی په بدل کښی ئې پسه دی، دکوږ په بدل کښی پسه دی، د سوی په بدل کښی شپږ میاشتنی سیرلی دی، د دښتی موږك په بدل کښی څلورمیاشتنی سیرلی دی اودشترمرغ په بدل کښی اوښه ده.

که ښکارشوی حیوان یامرغه یاخزنده ژوندی وو مگرټپی شوی وو یائی وینښتان یابڼکی ورنه بیل کړیوی یائی یواندام ورنه غوڅ کړی وو نوښکارکونکی به دهغه تاوان ورکوی یعنی یوځل دی د هغه د روغ صحت بیه معلومه کړی بیادی له عیب سره بیه معلو مه کړی د دواړوبیو توپیردی خیرات کړی که ښکارله ټپ یاله عیب څه مړشونودروغ ښکاربیه به خیرات کوی، که ښکارشوی حیوان یاالوتو نکۍ یاخزنده دشکیدلوبڼکوسره یاپریکړل شوی اندام سره ځان په الوتنه یاپه منډه له چانه ساتلی نشوای پوره بیه به ئې خیراتوی ځکه چه دغه عمل دښکارهلاکت دی، که دښکار ټپ جوړشو او تاثیر ئی پاته نه شونوبیاهیڅ ورباندی نشته، همدار نګه که دښکاربڼکی یاوینښتان بیرته شنه شوه بیاهیڅ ورباندی نشته، که احرام بندحاجی دمرغه هګۍ ماته کړه یائې پخه کړه دهګۍ بیه به خیراتوی ځکه چه له پخی هګۍ نه بچی نه زیږی همدارنګه که دهګۍ دماتولوسره مړبچی پیداشونودهغه بچی بیه به خیراتوی ځکه چه احتمال شته چه هغه بچی به ژوندی وو دهګۍ په ماتولوسره به مړشویوی، په وژلو د مار، لړم، موږك مردارخورکارګه، ټپوس، لیوه، لیونی سپی او داړونکی سپی جزا نشته (باښه دټپوس پشان، لنډۍ دمارپشان، غنډك دلړم پشان اومږه دموږك پشان ده)، همدارنګه په وژلودغوماشی، کیکی منګر، میږی جزانشته ځکه چه دغه شیان مضردی او ددوی وژنه ښکارندی، که څه هم دمیږی وژل روادی خوچه مضرنه وی وژل ئې ښه نه دی، که دچاپه کورکښی حبشان میږان وه اودکورخلګ ورنه په عذاب وه دهغوی مرګ په کیمیاوی موادو روادی، که څوك دکیمیاوی موادو له استعمال نه ویریږی نودقرآن کریم دالنمل د سورت اتلسم (۱۸) آیت ﴿ یایهاالنملادخلوامسکنکم لایحطمنکم سلیمن وجنوده ﴾ دی دکاغذپرمخ ولیکی اوپه اوبودی پریمنځی دری ورځی دی دغه اوبه دمیږانوغارته ورواچوی، که احرام بنده حاجی له خپل احرام یابدن څه شپږه مړه کړه لیږڅه خیرات دی وکړی لکه یوه لپه غنم یااوربشی یاداسی نور، په جوهره اوکوکب دری کښی لیکلی دی که دغه شپږه پرځمکه پرته وه اوحاجی مړه کړه جزاورباندی نشته، که احرام بنده حاجی ملخ مړکړدخپلی خوښی یو څه شی دی خیرات کړی دحدیث شریف لفظ دی چه یوه دانه خرماترملخ ښه ده، امام ابوحنیفه (رح) وایی چه ملخ د صیدالبحرله قسمه دی نوباید وژنه ئې جزاونلری لکه ماهی اوداسی نور، که احرام بندحاجی هغه حیوان یاالوتونکی مړکړچه غوښی ئې نه خوړل کیږی لکه زمری پړانګ، لیوه، ټپوس، باز، څرخك اوداسی نور، جزائې قیمت دهغه حیوان یامرغه ده خودهغوی قیمت دی دپسه ترقیمت نه بالاکوی، که یوه له دغو درنده ګانوپرحاجی باندی حمله وکړه اوحاجی هغه مړکړهیڅ جزاورباندی نشته ځکه چه حاجی دتعرض نه منع دی ولی دفع دتعرض ورته رواده، که پرحاجی باندی اوښ حمله وکړه اوحاجی هغه اوښ مړکړنوداوښ خاوندته به تاوان ورکوی، که احرام بندحاجی دښکاردغوښو خوړلوته مجبوره شو اوښکارئې مړکړنو پرده باندی جزا شته، باك نشته چه احرام بنده حاجی پسه، اوښ، غویی چرګه کسکرۍ (غټه هیلۍ چه الوتی نشی) حلال کړی، که ئې کورنۍ هوسۍ یاکورنۍ کوتره چه پرپښوئې بڼکی وی مړه کړه پرحاجی جزاشته ځکه که په اصلیت

کښی دغه حیوان یامرغه وحشی دی خووژل ئې ښکاردی که څه هم په کورکښی ژوندکوی. که احرام بنده حاجی ښکارحلال کړ دغه ذبح حرامه ده یعنی دغوښوخوړل ئې هرچاته حرام دی، که کوم حلال سړی ښکارحلال کړخوحاجی دښکارښونه نوه ورته کړی اونه ئې دښکار امر ورته کړی وو نوحاجی ته ددغه ښکاردغوښوخوړل روادی، که حلال حاجی په حرم کښی ښکاروکړ اوهغه ئې حلال کړ بدله ورباندی لازمه ده، که چادحرم په ځمکه کښی خدایی شنه شوی واښه یاونه وریبل دهغه دقیمت خیرات ورباندی لازم دی، که دغه واښه یاونه وچ شویوه په ریبلوکښی ئې جزانشته که دغه واښه یاونه چاکرلی وه اودهغه ملکیت وه دخپل ملکیت په ریبلوکښی هیڅ جزانشته. قارن حاجی (چه له میقات نه ئې دحج اودعمری په نیت احرام تړلی وی) دهرذکرشوی جنایت په بدل کښی ورباندی دوه دمه دی یعنی یودم دحج اویودم دعمری دپاره دی، مگرکه له میقات نه بیله احرام تړلوتیرشی اووروسته احرام په نیت دحج اودعمری وتړی په دغه صورت کښی یودم ور باند شته ځکه چه له میقات نه بیله احرام تړلوتیریدل جنایت دی، خوپه هغه وخت کښی حاجی قارن نه وو کله چه احرام په نیت دقران وتړی نوقارن شی، پرمفردحاجی باندی (چه له میقات نه ئی احرام په نیت دحج تړلی وی) ورباندی یو دم دی، که دوه احرام بنده حاجیان دحرم دښکارپه وژلوکښی شریکان شوه پرهریوه باندی پوره جزاشته، که دوه حلال حاجیان (چه احرام بنده نه وی) دحرم په ښکارکښی سره شریکان شوه پردواړو یوه جزاده ځکه چه پرحلال حاجی دفعل جزانشته خودمحل (ځای) جزا ور باندی شته چه هغه ښکاردی، څرنکه چه ښکاریودی نوجزائې هم یوه ده، که احرام بنده حاجی ښکارخرڅ کړیائې رانیوی بیه ئې باطله ده اوپرخرڅونکی اورانیونکی پوره جزالازمه ده، په جوهرة کښی ذکرشویدی که ئې ښکارهغه وخت وکړچه احرام بنده وو اوهغه وخت ئې خرڅ کړچه له احرام نه خلاص شوی وو بیه ئې رواده جزاورباندی نشته .

احـصـار

احصارپه لغت کښې ومنع ته وايې اوپه فقه شريفه کښې په حج ياعمره کښې داحرام بند حاجې منع ده پرعرفات باندې له دريدونه اوله طواف زيارت نه، لکه ناروغې يادښمن، په عينې او شرح الکنزکښې ليکلې دی که حاجې پرهريوه له دغو دوو قادر وو اوپربل قادرنه ووهغه حاجې محصرندی.

احرام بنده حاجې که په سبب ددښمن ياپه سبب دناروغۍ دحج داحکامو د اداکولونه منع شونودځان حلالول ورته روادی يعنې له احرام نه خلاصون ورته روادی، حاجې ته دی وويل شي چه وحرم ته پسه دحلالولودپاره واستوی، هغه څوك چه ددغه حاجې پسه حرم ته بيايې ورځ دی معلومه کړی چه په کومه ورځ ئې حلالوی کله چه پسه په حرم کښې حلال شي بيابه حاجې ځان له احرام نه خلاصوی، همدا رنکه رواده چه دپسه بيه چاته ورکړی او هغه په حرم کښې پسه وپلوری اوحلال ئې کړی خودپسه د حلالولونه مخ کښې حاجې ته دځان حلالول روانه دی، تعين د ورځې د امام حنيفه (رح) مذهب دی ځکه چه امام اعظم ابوحنيفه (رح) د دم الاحصاردپاره داخترورځ لازمه نه ګڼي، امام ابويوسف (رح) او امام محمد(رح) وايې چه حتمې به ئې داخترپه ورځ حلالوی، د يارانوپه مذهب دورځې وتعين ته ضرورت نشته، امام شافعې (رح) وايې بيله دښمن نه بل عذردحج داحکامواحصار(منع کونکی) نه شميرل کيږی . که محصرقارن وو يعنې دحج او د عمری د دواړو احرام ئې تړلی وو حرم ته به دوه پسونه استوی چه د دواړواحراموڅخه خلاص شي، که ئې دحج د احرام دخلاصون د پاره يوپسه واستاوه اوويل ئې چه دعمری احرام دی پاته وی په دغه يوه پسه له احرام نه نشي خلاصيدای، ځکه په کوکب دری او الجوهرة کښې ليکل شويدی چه دقارن خلاصون له احرام نه شرعی د دواړو احرامو نو په يوه وخت کښې دی، دشريعت حکم ته تغيرنشي ورکولای، داحصاردپسه حلالول بيله حرم نه بل ځای روانه دی، امام اعظم ابوحنيفه (رح) وايې چه داحصار د دم دپسه حلالول داخترد ورځې ترمخه او وروسته روادی، ياران (رح) وايې د حج ومحصرته بيله داختر د ورځې نه دپسه حلالول روانه دی، د ټولوپه اتفاقی حکم سره دعمری ومحصرته دپسه حلالول په هروخت کښې روادی، له عبداله بن عباس (رض) او عبداله بن عمر(رض) نه روايت دی دحج محصرچه ځان ئې حلال کړيوی يوحج اويوه عمره پرلازمه ده ځکه چه په احرام تړلوسره ئې په حج شروع کړی ده نوحج ئې قضائی دی، څرنګه چه په معنی کښې دفائت الحج دی نوفائت الحج به ځان دعمری په افعالوله عمری خلاصوی لکه چه په وروستی باب کښې به راشي .

دعمری پرمحصرباندی يوازی دعمری قضاء شته او پرقارن محصر باندی يوحج اودوی عمری شته، که محصرحاجې پسه وحرم ته استولی وو اوتعين دوخت ئې کړيوو چه په فلانۍ ورځ به پسه حلالوی خوحاجې له احصارنه خلاص شو که قادر وو چه دپسه دحلاليدومخه ونيسی اودحج احکام اداکړی نوله احرام نه دځان خلاصون ورته روانه دی، بلکه لازمه ده چه دحج احکام پوره کړی که معلومه شوه چه پسه ئې په حرم کښې حلال شويدی نوځان دی له احرام نه خلاص کړی، که دغه حاجې دحج پر ادا کولو قادرشو او دپسه دحلاليدومعلومات ورته نه وو نوداستحسان له لاری د احرام نه خلاصون ورته روادی، ځکه چه دپسه حلالول داحرام خلاصونکی دی، مګرقياس وايې چه له احرام نه

خلاصون ورته روانه دی ولی چه دغه حاجی پراصلیت د(حج) قادرشو نو حج دی پوره کړی، که حاجی دمکی په ښارکښی محصرشو(بند پاته شو) یعنی له عرفات اوله طواف زیارت نه پاته شو نوهغه محصر دی د محصراحکام دی پرځای کړی، که ئې یوله دغو دوو ادا کولای شوای (یاپرعرفات دریدل یاطواف زیارت) نومحصرندی ځکه که پرعرفات قادر وی حج ئې پوره شو، پدغه قول سره دعلیه السلام ﴿ الحج عرفة ﴾، طواف زیارت که څه هم دحج رکن دی خوهروخت چه ئې اداکړی صحیح دی، که پر طواف زیارت قادر وی پرعرفات قادرنه وی نوحج ئې فوت شو، دکوکب دری او هدایه په روایت د فائت الحج حکم دادی چه په طواف سره له احرام نه خلاصیږی، هدیه (پسه) چه بدله دطواف ده ضرورت ورته نشته.

د حج فوت والی او هدیه

د حـج فـوت والـی

که چادحج په نیت سره احرام وتړی اودلوی اختردسهاردسپیدو پوری دعرفات پرمیدان ونه دریدی حج ئې فوت (قضاء) شو، پر عرفات نه دریدل په سبب دشرعی عذرلکه ناروغی یاد دښمن ویره یا داسی نور احصار یعنی بندوالی بلل کیږی، که له حاجی نه د عرفات لار ورکه شوه یاویده وو دعرفات وخت ورنه تیرشو یا و عرفات ته نه راورسیدی اوداسی نور، فوت یعنی قضاء بلل کیږی پدغه بیان سره داحصار او فوت توپیر وشو، پرحاجی باندی لازمه ده چه په عمره سره ځان له احرام نه خلاص کړی یعنی پرکعبه شریف دی اوه شوطه طواف وکړی اودصفااومروه ترمابین دی اوه شوطه سعیه وکړی ځان دی له احرام نه خلاص کړی اوراتلونکی کال دی دحج قضاء راوړی، کوم دم وربانذی نشته ځکه چه جنایت ئې ندی کړی، عمره نه فوت کیږی په اجماع دامت مرحومه په ټول کال کښی روادہ، مګرپه کال کښی پنځه ورځی دی چه د عمری افعال پکښی مکروه دی لکه دعرفات ورځ، د لوی اختروړځ اودتشریق دری ورځی، عمره کول سنت دی اوعبارت دی له احرام تړلواوپرکعبه شریف طواف کول اودصفا او مروه په مابین کښی سعیه کول، عمره په حنیفی مذهب کښی سنت مؤکدده څوك وایی واجب ده، څوك وایی فرض کفایی ده، حضرت امام شافعی (رح) ئې فرض عین ګڼی.

هــديـه

هغه حیوان چه مکی شریفی ته دتقرب (ثواب) دپاره واستول شی هدیه بلل کیږی، دهدیی کمه برخه پسه یا وزګړی دی، هدیه له دروقسموحیواناتوڅخه روادہ، اوښ یااوښه، غویی یاغوا، پسه یامیږه یا وزګړی، په دغوحیواناتوکښی دهدیی دپاره ثنی (دوه غاښی) یا ترثنی بالاروادی، دکوکب دری په روایت د اوښانو ثنی هغه اوښ دی چه دژوندپنځه کلونه ئې پوره شویوی، په غویو کښی ثنی هغه دی چه دژوند دوه کلونه ئې پوره شویوی دپسو ثنی هغه دی چه دژوند یوکال ئې پوره شویوی، مګردپسه په ذات کښی دهدیی دپاره شپږ میاشتنی وری هم روادی، هغه حیوان چه پوره غوږ ئې غوڅ وی یائې دغوږ ډیره برخه غوڅ وی یائې لکۍ غوڅه وی یائې لاس یاپښه غوڅ وی یائې یوه سترګه ړنده وی یاهغه ګوډحیوان چه دحلالیدوترځای پوری پخپله تلای نشی دهدیی دپاره روانه دی، همدارنګه د هدیی دپاره ډیرډنګر حیوان هم روانه دی، که حاجی په جنابت سره طواف زیارت کړی وی یائې له عرفات نه وروسته دښځی سره یوځایوالی کړیوی ددغه دواړوجنایتودپاره دپسه هدیه روانده ځکه په دغه جنایتو کښی د اوښ یا دغویی هدیه ده، نورنودهرجنایت دپاره دپسه هدیه روادہ، د اوښ یا دغویی هدیه یاقربانی په شراکت د اوه (۷) کسانو روادہ خو اوه واړه به نیت دثواب کوی، که له اوه (۷) شریکانونه دیوه شریك مطلب خپله برخه غوښی وی نودپاته شپږ کسانودپاره دغه شریکه هدیه دثواب دپاره روانه ده، دکوکب دری د(۷۸) صفحی په ښوونه دنفلی هدیی اودتمتع اوقران دهدیی د غوښوخوړل وخاوندته روادی او د نوروهدیولکه دجنایت هدیه یاداحصارهدیه یادنذرهدیی

دغوښو خوړل وخاوندته روانه دی، د هدیی حلالول په هروخت کښی روادی مگردنفلی هدیی او دتمتع او قران دهدیوحلالول یوازی اویوازی دلوی اخترپه ورځ روا دی، د دم دهدیی حلالول بیله مکی نه بل ځای روانه دی، وروسته له حلالیدونه دی غوښی دمکی شریفی دښار او نورومسکینانوته ورکړی خوعرفات ته دهدیی بیول واجب نه دی.

داوښ په حلالولوکښی ښه طریقه نحردی (نحردځگراواوړی تر هډوکولوړ داوښ دحلالیدوځای دی) مستحب طریقه داسی ده چه داوښ کیڼ لاس دی وتړی په ولاړی دی ترحلق کښته چه لبه ورته وایی حلال کړی، په غوایی اوپسه کښی ذبح ښه ده (ذبح دحلق پربرابرحلالیدوته وایی) یعنی اول به غویی پاپسه پرځمکه څملوی بیابه ئې دحلق پربرابرحلالوی، که دچاحلالول (ذبح) زده وی ډیربه ښه وی چه خپله هدیه په خپله ذبح کړی ځکه چه ذبح عبادت دی نوعبادت په خپله کول ډیرښه دی، که هدیی والا ذبح نشوای کړای نوبل څوك دی وکیل کړی او د ذبح په وخت کښی دی هدیی والاورته ودریږی، کله چه داوښ هدیه حلاله کړه شوه د اوښ ځل اومهاردی هم خیرات کړی، په مزدوری کښی دی و قصاب ته نه ورکوی، همدارنگه غوښی دی هم په مزدوری کښی نه ورکوی دهدیی اکثره احکام داضحیی د احکامو سره برابر دی که چاله مکی شریفی نه هدیه شړله دهغه وسوارلۍ ته مجبورشو پرسپوردی شی، که سوارلۍ ته اړتیانه وه نه دی پرسپریږی، که د هدیی اوښه یاغوالنگه وه اوشیدی ئې درلودی نه دی لوشی بلکه پرغولانځه دی یخی اوبه ور وپاشی چه شیدی ئې وچی شی که چا مکی شریفی ته قربانی بیوله اوپه لارکښی مړه شوه نو د نفلی قربانۍ بدله نشته، که هدیه واجب وه نوبله هدیه (قربانی) پرواجب ده، همدارنگه که واجب هدیه معیوبه شوه نوواجب ده چه بل حیوان دی هدیه کړی دغه معیوب حیوان دی دخپلی خوښی سره خرڅ کړی یادی حلال کړی اوداسی نور، که دنفلی قربانۍ اوښه دمکی شریفی په لارکښی ومرگ ته نژدی شوه نوخاونددی هغه حلاله کړی اودهغی په وینو دی هغه څپلۍ رنگ کړی چه په غاړه ئی ورځړولی وی بیادی په رنگ شوی څپلیوداوښی بغل ووهی، همدارنگه خاوند او نورغنیان خلگ دی ددغی اوښی غوښی نه خوری بلکه مسکینان دی وخوری، دنفلی قربانۍ بدله وربانذی نشته، که دغه اوښه واجب قربانی وه نوبله هدیه (قربانی) به کوی . په مړژواندی اوښی دی هغه وکړی چه خوښه ئې وی، دنفلی تمتع اوقران دهدیی (قربانۍ) په غاړه به څپلی ورځړوی اوداحصار اوجنایت دهدیی په غاړه دی شی نه ورځړوی.

د لمانځه نه مخکې شرطونه

پرلمونځ کونکی باندی فرض دی چه خپل بدن اوجامی له بی او دسۍ اونجاست نه پاك كړی لكه مخ كښی چه ئې بیان وشو. داغه رنګه وربانډی فرض دی چه خپل عورت هم پټ كړی، د نارینه عورت تر نامه لاندی ترزنګنو پوری دی پخپله نو عورت نه دی اوزنګنونه عورت دی، ښځه ټوله عورت ده مګر دښځی مخ او ورغوی اوپښی عورت نه دی، دمینځی عورت هم دنارینه پشان دی نس اوشائې هم عورت دی نوربدن ئې عورت نه دی . كه له چاسره نجاست موجود وو داسی شی ئې پیدانكړچه دغه نجاست په لیری كړی لكه اوبه یانورمائعات نوله دغه نجاست سره دی لمونځ وكړی بیادی ددغه لمونځ قضاء هم نه راوړی همدارنګه كه چاجامه نه درلوده چه عورت په پټ كړی نولمونځ دی په ناسته وكړی خوركوع اوسجده دی په اشاره وكړی چه عورت غلیظه ئې حتی الامكان پټ وی، كه وغواړی چه په ولاړه سره لمونځ وكړی روادی ولی كه ئې عورت لوڅ وی قیامه خوئې پرځای شوه، مګرلمونځ ئې په اشاره سره افضل دی، ځكه چه پټول دعورت هم دلمانځه حق دی اوهم دخلګوحق دی اوقیامه یوازی دلمانځه حق دی.

دلمانځه په شروع كښی دی اول دلمانځه نیت كوی دنیت او تكبیرتحریمه (اول الله اكبر) په مابین كښی دی په عمل سره جدا والی نه كوی لكه خورك كول، واسكټ اغوستل، لیك لوستل او داسی نور.

نیت قصددزړه دی كه دچا دزړه قصدووچه لمونځ كوی خوپه خوله ئې څه ونه ویل نیت ئې صحیح دی لیكن دخولی الفاظ دزړه د قصد اوارادی ترجمانی كوی غوره ده چه دواړه سره ملګری كړی داهم باید پیاد وساتوكه څوك په خوله نیت ووایی خودزړه قصدئې نه وی نونیت ئې صحیح نه دی، همدارنګه كه دچاپه زړه كښی اراده صحیح وی خوپه خوله چه څه وایی په هغه كښی سهوه شی اوپه همدغه نیت لمونځ وكړی لمونځ ئې صحیح دی ځكه چه قصد دزړه معتبردی نه هغه څه چه په ژبه ویل كیږی، دغه بیان دامام مجددالف ثانی (رح) په مكتوبات امام ربانی كښی لیكل شویدی.

څرنګه چه لمونځ ټول په عربی ژبه ویل كیږی ښه به وی چه نیت ئې هم په عربی داسی ووایی ﴿نویت ان اصلی لله تعالی ركعتین فی هذا لوقت الفجر اقتدیت بهذ الامام متوجها الی جهة الكعبة الشریفة﴾ كه چاته په عربی نیت كول مشكل وی په پښتودی نیت داسی ووایی (نیت می وكړچه لمونځ وكړم خاص خدای لره دوه ركعته فرض پدغه وخت دسهاراقتدامی وكړه پدغه امام پسی مخ می دی پرلوری د كعبی شریفی).

كه لمونځ په جماعت نه ووځانګړی وودعربی نیت دی داسی و وایی﴿نویت ان اصلی لله تعالی ركعتین الفرض فی هذالوقت الفجرمتوجهاالی جهة الكعبة الشریفة﴾ په پښتودی داسی ووایی (نیت می وكړ چه لمونځ وكړم خاص خدای لره دوه ركعته فرض پدغه وخت دسهارمخ می دی پرلوری دكعبی شریفی)، لكه څنګه چه په نیت كښی وویل شوه چه مخ می دی پرلوری د كعبی شریفی هم دغسی به مخ پرقبله دریږی، كه څوك ددښمن یاځناورانوڅخه

ویریدی نوکوم طرف چه ئې په نظردامن وی و هغه طرف ته دی لمونځ وکړی، که لمونځ کونکی ته طرف دقبلی نه معلومیدی اوبل څوك هم نه ووچه پوښتنه دقبلی ورنه وکړی نووهری خواته چه ئې گمان غالب شو وهغه طرف ته دی لمونځ وکړی، کله چه دلمانځه نه فارغ شو بیائې طرف دقبلی وپیژندی نودوهم ځل به دهغه وخت لمونځ نه کوی هغه اول لمونځ ئې صحیح دی، ځکه چه زحمت په اندازه دقدرت دی دلمونځ کونکی قدرت همدافکرکول وه، که لمونځ کونکۍ له لمانځه څه نه وو خلاص شوی اوطرف دقبلی ئې وپیژندی وهغه خواته دی مخامخ شی اوپاته لمونځ دی وکړی، بعضی وایی که لمونځ کونکی ته طرف دقبلی نه معلومیدی لمونځ دی وځنډوی ترڅوچه په یقین یاغالب گمان طرف دقبلی ورمعلومیږی، بعضی وایی چه وهر طرف ته مخامخ شی لمونځ دی وکړی.

د لمانځه صفتونه

اول دلمانځه په ننه کښې دغه شپږعملونه فرض دی (۱) لومړی الله اکبرویل چه دتکبیر اولی، تکبیر تحریمه اودتکبیرافتتاح په نومونوسره هم یادیږی (۲) قیامه (ولاړه) (۳)په ولاړه کښې قرائت ویل (۴) وروسته له ولاړی نه رکوع کول (۵) سجده کول (٦) آخره ناسته کول، که یوله دغوشپږوفرضونه په قصدیاپه هیره سره پاتی شی لمونځ په فاسدیږی لمونځ کونکی به بیرته لمونځ راګرځوی.

دوهم دلمانځـه په دننه کښی دغـه یوولس عمـلونه واجب دی (۱) دالحمدلله سورت (سورة الفاتحه) ترآخره پوری ویل (۲) د فرضوپه لومړی دوو رکعتو، دسنت په ټولورکعتو، دوتراونفلوپه ټولو رکعتوکښی دالحمدلله دسورت دقرائت وروسته متصل د قرآنکریم دری آیتونه یااضافه لوستل (۳) په څلوررکعتیز یادری رکعتیزلمانځه کښی اوله ناسته (۴) دڅلوررکعتیزلمانځه په اوله ناسته کښی التحیات ترتشهدپوری ویل (۵) دسهار، ماښام، ما خستن، جمعی اواخترونوپه لمونځوکښی دامام په لوړآوازسره قرا ئت ویل (٦)دماپښین اومازدیګرپه لمونځونوکښی په خفیه (قراره) سره قرائت ویل (۷) د وترو په آخررکعت کښی له الحمد لله اوسورت نه وروسته دعای قنوت ویل (۸) داخترونو په لمونځو کښی تکبیرونه ویل (۹) دالسلام علیکم ورحمة الله په ویلو سره سلام ګرځول (۱۰) د لمانځه ټول احکام په آرامی سره اداکول (۱۱) دالبحرالرائق شرح کنزالدقائق په حواله درکوع نه وروسته مستقیم دریدل او د دووسجدوپه منځ کښی لږترلږه دیوه تسبیح ویلوپه اندازه آرام کول چه دغه ته طمانیه وایی، که یوله دغو واجباتونه په سهوه سره پاتی شی نودسهوی سجده واجب شوه او که په قصد سره پریښودل شی لمونځ نقصانی شوبیرته به لمونځ له سره کوی که ئې ونه کړی نو ګنهګا ر شو .

دریم دلمانځه په دننه کښی دغـه اوه لس عمـلونه سنـت دی (۱) دصف برابرول په بشپړه برابری سره چه نه داړخ له ملګری نه مخکی ولاړوی اونه شاته (۲) دلومړی تکبیرسره ددواړولاسو پورته کول چه نارینه به دبټوګوتوسرونه دغوږودنرمۍ سره برابروی اوښځه بـه دبټوګـوتوسرونه داوږوسـره برابروی (۳) مقتدئ به متصل په امام پسی نیت کوی اولومړی الله اکبربه وایی (۴) امام به تکبیرونه په لوړ آوازسره وایی چه ورپسی ولاړقوم ئې واوری (۵) دتکبیرتحریمه په وخت کښی بیله سرکږولومستقیم دریدل (٦) د نارینه دپاره په قیامه کښی ښی لاس پرچپ لاس باندی ترنامه لاندی نیول، دښځی دپاره ښی لاس پرچپ لاس باندی پرځګر(سینه) باندی نیول (۷) په اول رکعت کښی له تکبیرتحریمه وروسته سبحانك اللهم ترآخره پوری ویل (۸) په اول رکعت کښی اعوذباالله ترآخره پوری ویل (۹) بسم الله تر آخره پوری ویل (۱۰) په آخرکښی دالحمدلله آمین ویل (۱۱) په لوړآوازسره به امام سمع الله لمن حمده وایی اومقتدئ به ربناولك الحمد په قراره سره وایی، مګرپه ځانی لمانځه کښی سمع الله لمن حمده او ربنالك الحمد دواړه په قراره سره ویل (۱۲) په رکوع اوسجده په دواړوکښی دری ځله یاپنځه ځله یااوه ځله تسبیح ویل (۱۳) مستقیم دریدل پسله رکوع څه اونیغ کښینستل د دووسجدوترمابین (۱۴) په خلاصو ګوتو سره ددواړو لاسواینښودل پرورنوباندی په مابین کښی د دوو سجدو لکه د التحیات په حالت کښی سره د غوږولودچپه پښی اوګه درول

دراسته پښې دنارینه دپاره، پرادمو(کناټو) کښینستل د ښځې دپاره (۱۵) دفرضوپه آخردوورکعاتوکښې یوازې الحمدلله ترآخره پورې ویل یعنې بل سورت دقرآنکریم به نه ورسره وایی (۱٦) ټوله تکبیرونه د لمانځه ویل بیله تکبیرتحریمه نه، ځکه چه تکبیرتحریمه فرض عین دی (۱۷) درودونه دااللهم صل اوااللهم بارك ترآخره پورې اودعادااللهم ربناترآخره پورې ویل، که یوله دغوسنتو څخه پاته شی کوم څه نه لازمیږی بلکه سنت ئې پرېښودل چه دسنتوپرېښونکی ګنهګاردی.

امام اعظم ابوحنیفه (رح) له لمانځه نه وتل په فعل سره دلمونځ کونکی فرض ګڼی مګریاران (رح) ئې فرض نه ګڼی . مصنف (رح) ذکرکړیدی چه بیله شپږ فرضونودلمانځه نورټول عملونه په لمانځه کښې سنت دی یعنی واجب عملونه ئې هم پکښې شمیرلی دی چه په واقعیت کښې ثبوت د واجباتو اوسنتو ټول په سنت (حدیث) نبوی (ص) سره شویدی .

کله چه څوك اراده دلمانځه وکړی وروسته له نیت نه دی لاسونه پورته کړی دلاسوورغوی دی له اوږو سره برابرکړی اودلاسوبټې ګوتی دی دغوږو د نرمیوسره برابری کړی تکبیرتحریمه (الله اکبر) دی و وایی، امام اعظم ابوحنیفه (رح) اوامام محمد (رح) وایی که څوك په تکبیر تحریمه کښی د الله اکبر په عوض کښی الله جل، اعظم، الرحمن اکبر ووایی روادی یعنی لمونځ کونکی دی ذکر د خپل خدای دنوم وکړی بیادی لمونځ وکړی، مګرامام ابی یوسف (رح) وایی بیله الله اکبر یا الله کبیر یا الله الکبیر په بل نوم سره تکبیرتحریمه روانه دی، ځکه چه (الله) هم اسم ذات دی او هم اسم خاص دی بل څوك په دغه نوم سره نه شی بلل کیدلای او اکبر او کبیر دواړه صفتونه دالله (ج) دی، بیادی نارینه دراسته لاس خپره اودمابین دری ګوتی دچپ لاس پرمړوندباندی کښیږ دی اودراسته لاس بټه ګوته اوخمچه ګوته دی دچپ لاس پرمړوند راوګرځوی اودواړه لاسونه دی ترنامه لاندی ونیسی، ښځه دی هم په عین ترتیب سره راسته لاس پرچپ لاس کښیږدی اودواړه لاسونه دی پرځګر (سینه) باندی ونیسی ﴿سبحانك اللهم وبحمدك وتبا رك اسمك وتعالجدك ولااله غـیرك﴾ دی ووایی بیادی ﴿اعوذ بالله من الشیطن الرجیم او بسم الله الرحمن الرحیم﴾ یوپه بل پسی په خفیه سره ووائی، بیادی سورت د الحمدالله اوورپسی دخپل خوښی دقرآنکریم یوسورت یا دسورت دری آیتونه یا د سورت یواوږد آیت چه د درو(۳) وړوآیتوپه اندازه وی ووایی ځکه چه ویل دالحمدلله اودسورت واجب دی، امام شافعی (رح) دالحمدلله ویل فرض ګڼی اوامام مالك (رح) دواړه فرض ګڼی، زموږ دلیل دقرآن کریم په (۲۹) جزدالمزمل دسورت شلم (۲۰) آیت مبارك دی ﴿فـاقـرءو ماتیسر من القـرآن﴾ یعنی تاسوله قرآن نه هغه څه ووایاست چه تاسوته آسان وی ددغه آیت په حکم قرائت فرض دی اوالحمدلله اوضم د الحمدلله بل سورت په احادیثو سره ثابت دی نوځکه واجب دی، کله چه امام لفظ د ولاالضالین ووایی ورپسی دی آمین په خفیه سره ووایی همدارنګه مقتدی دی هم آمین په خفیه سره ووایی، دماپښین اومازدیګرلمونځونه چه په خفیه سره دی نومقتدی ته د امین ویلودرك نه معلو میږی سکون دی وکړی اوامام یاځانګړی لمونځ کونکی دی په ټولو لمونځو کښی له الحمدلله نه ورو سته آمین وایی، بیادی تکبیر ووایی رکوع دی وکړی اولاسونه دی په خلاصو

ګوتوسره پر زنګونو تکیه کړی ملادی وغوړوی اوسردی تر ملانه لوړوی اونه دی کښته کوی، په رکوع کښی دی سبحان ربی العظیم چه کم شمیرئې دری ځلی دی ووایی، بیادی سر او ملاراپورته کړی فقط سمع الله لمن حمده دی ووایی مقتدی دی ربنالك الحمد ووایی په ځانګړی لمانځه کښی به دواړه وایی، کله چه امام دسمع الله لمن حمده په ویلوسره اومقتدئ دربنالك الحمد په ویلو سره سم سیده ودریږی نوتکبیردی ووایی اوسجده دی وکړی، که عذرونلری اول دی دواړه زنګنونه پرځمکه کښیږدی بیادی دواړه لاسونه چه ګوتی ئې سره منښتی وی پرځمکه کښیږ دی، بیادی مخ دغوړوپه برابری د دواړو لاسودخپړوپه مابین کښی کښیږدی سجده دی پر پوزه اوپرتندی وکړی، امام ابوحنیفه (رح) وایی چه یوازی پرپوزه یا یوازی پرتندی سجده رواده مګریاران (رح) وایی که عذرنه وی یوازی پرپوزه سجده روانه ده، نارینه دی په سجده کښی ګیډه له ورونوپورته څنګلی له ځمکی پورته او متی له بغلو (تخرګو) څه لیری ونیسی، ښځه دی ګیډه دورنوسره څنګلی دځمکی سره اومتی له تخرګوسره ومښلوی دواړه نراو ښځه دی دپښوګوتی وقبلی ته مخامخ کړی، په سجده کښی دی سبحان ربی الاعلی چه کم شمیرئې دری ځلی دی ووایی بیادی سرراپورته کړی اوتکبیردی ووایی، د تشهد کولو په توګه دی کښینی کله چه ئې په دغه ناسته (جلسه) کښی دیوه تسبیح ویلو په اندازه آرام وکړ بیادی تکبیرووایی اودوهمه سجده دی وکړی سبحان ربی الاعلی دی دری ځله ووایی اوبل تکبیردی ووایی د پښوپرسینودی ددوهم رکعت وولاړی (قیامی) ته راپورته شی، د دوهمی سجدی نه و ولاړی ته د راپورته کیدوپه وخت کښی دی پرځمکه نه کښینی اونه دی لاس په ځمکه تکیه کوی، دوهم رکعت دی هم د اول رکعت پشان اداکړی، تکبیرتحریمه سبحانك اللهم اواعوذبالله دی په دوهم رکعت کښی نه وایی، کله چه د دوهم رکعت له دوهمی سجدی نه راپورته شی نارینه دی چپه پښه وغوړوی او پردغه پښه دی کښینی اوراسته پښه دی جګه ودروی دپښوګوتی دی وقبلی ته برابری کړی (حضرت بی بی عائشی (رض) د رسول (ص) دلمانځه دغه روایت کړیدی)، ښځه دی دواړی پښی راسته لوری ته وباسی لاسونه دی په خلاصو ګوتوسره پر ورنوکښیږدی نودی ووایی:

﴿التحیات لله والصلوات والطیبات السلام علیك ایهاالنبی ورحمة الله وبرکاته السلام علیناوعلی عبادالله الصالحین اشهدان لااله الا الله واشهد ان محمد عبده ورسوله﴾ په اوله ناسته کښی دی له دغه الفاظونه زیادت نه کوی، که دومره زیادت وکړی چه اللهم صل علی محمد دسهوی سجده پر لازمه شوه، په آخرو دوو(۲) رکعتوکښی دی (الحمدلله) ووایی بل سورت دی نه ورسره وایی، که په قدردالحمدلله پټه خوله ودریږی لمونځ ئې روادی خوویل دالحمدلله ډیرفضیلت لری همدارنګه که دفرضوپه آخرو رکعتوکښی له الحمدلله نه وروسته بل سورت ووایی نودسهوی سجده نشته لمونځ ئې صحیح دی . کله چه په آخرکښی دلمانځه جلسه (ناسته) وکړی داناسته هم د اولی ناستی په ترتیب ده یعنی التحیات دی ترعبده ورسوله پوری ووایی بیادی درود﴿اللهم صل علی محمد وعلی ال محمدکماصلیت علی ابراهیم وعلی ال ابـراهیم انـك حمیدمجید﴾ اوبل درود ﴿اللهم بارك علی محمد و علی ال محـمـد کما بارکت علی ابراهیم وعلی ال ابراهیم انك حمیدمجید﴾ او ورپسی دی دغه دعا ﴿اللهم ربنااتنافی الدنیا حسنة وفی الاخرة حسنة وقناعذابنار﴾ ووایی یادی په مثال ددغه په قرآنی الفاظو بله دعاووایی بیادی اول ښی خواته

بیا کینږ خواته په دغه کلماتو سره سلام وګرځوی ﴿السلام علیکم ورحمة الله﴾، په سلام ګرځو لوسره دهغه طرف دباړخوسپینوالی باید ووینی، که دعااللهم ربنا ونه وایی لمونځ ئې صحیح دی .

که څوك دقمیص پرلمن، دلنګوټۍ پرول، شمله، دپوړنی پرپلو او داسی نورچه دلمونځ کونکی جامه وی سجده وکړی رواده، پسله رکوع څخه په ولاړه (قومه) کښی بیله کوږوالی مستقیم دریدل، د دوو سجدوپه مابین کښی ناسته کول اوپه رکوع اوسجده کښی آرام کول دامام اعظم اوبوحنیفه (رح) او امام محمد (رح) په مذهب سره فرض نه دی بلکه مؤکدسنت دی، امام ابی یوسف (رح) او امام محمد بن ادریس الشافعی (رح) ئې فرض ګڼی.

امام دی دسهارپه لمانځه، دماښام دلمانځه په اول دوو رکعاتو او دماخستن دلمانځه په اول دوو رکعتوکښی قرآئت په لوړآواز وایی اودماښام دلمانځه په آخر رکعت اودماخستن دلمانځه په آخردوو رکعتوکښی دی په قراره (خفیه) سره قرآئت وایی، که لمونځ ځانته وو نولمونځ کونکې اختیارلری چه دخپل قرائت داوریدلودپاره قرائت په لوړآوازوایی که ئې په خفیه سره وایی، همدارنګه امام دی دماپښین اومازدیګرپه لمونځوکښی قرائت خفیه وایی خو تصحیح دحروفوحتمی ده یعنکه څوك پټه خوله ولاړوی او قرائت په زړه کښی وایی لمونځ ئی صحیح نه دی.

وترلمونځ په مذهب دامام اعظم اوبوحنیفه (رح) دری رکعته په یوه نیت اوپه یوه سلام ګرځولوسره واجب دی چه په دریم رکعت کښی وروسته له سورت فاتحی اوسورت څخه اومخکی له رکوع څخه به دعای قنوت وایی:

﴿اللهم انانستعینك ونستغفرك ونؤمن بك ونتوکل علیك ونثنی علیك الخیرونشکرك ولا نکفرك ونخلع ونترك من یفجرك اللهم ایاك نعبدولك نصلی ونسجد والیك نسعی و نحفد ونرجو رحمتك ونخشی عذابك ان عذابك باالکفار ملحق﴾، امام شافعی (رح) وتریورکعت، دری رکعته، پنځه رکعته اواوه رکعته روابولی لیکن دری رکعته افضل ګڼی، زموږ دلیل د حضرت عباس (رض) نه روایت دی چه رسول (ص) د وتر په اول رکعت کښی دسبح اسم ربك الاعلی سورت ووایه په دوم رکعت کښی ئې قل یاایهاالکفرون اوپه دریم رکعت کښی ئې دقل هوالله احد سورت ووایه، وتر دیارانو(رح) په نیزسنت دی که پاته شی قضاء ئې په اتفاق دټولوامامانوشته، دوترپه درو واړو رکعتونو کښی دی سورت فاتحه اویوبل سورت ووایی کله چه ددریم رکعت په آخرکښی د دعای قنوت اراده وکړی الله اکبردی ووایی او لاسونه دی ترغوږوپوری پورته کړی بیرته دی لاسونه ترنامه لاندی ونیسی دعای قنوت دی شروع کړی، په نورولمونځوکښی دی دعای قنوت نه وایی . امام اعظم اوبوحنیفه (رح) وایچه په لمانځه کښی تعین دقرائت نشته چه حتمی دی دسهاردلمانځه په اول رکعت کښی دغه سورت اوپه دوهم رکعت کښی دغه سورت یادماپښین دلمانځه په اول رکعت کښی دغه سورت اوپه دوهم رکعت کښی دغه سورت وویل شی که قرائت تعین کړی لمونځ ئې مکروه دی، د قرآنکریم سورتونه یادسورتونوآیتونه لکه څنګه چه په قرآن کښی لیکل شیویدی په هغه ترتیب سره به ئې وایی یعنی که په اول رکعت کښی یوسورت ووایی اوپه دوهم رکعت کښی بیاپه سهوه یاپه عذرسره هغه سورت ووایی څه حرج نشته که ئې په قصد سره ئې ووایی لمونځ مکروه شو، همدارنګه که په اول رکعت کښی دقرآن

يوسورتووايى اوپه دوهم ركعت كښې له هغه نه مخكنى سورت ووايى هم لمونځ مكروه شو، كمه اندازه دقرائت هغه ده چه له قرآنكريم نه شميرل كيږى مگرياران (رح) وايى قرائت به تر درى كوچنى آيتو يايواوږدآيت چه د درى كوچنى آيتوپه اندازه وى كم نه وى لكه آيت دمدائنة اوآيت كرسى . ځوك چه اراده وكړى چه په بل چاپسى په جماعت لمونځ وكړى و دوه نيتوته احتياج لرى يعنى يونيت دلمانځه اوبل نيت دمتابعت د امام چه وايى به اقتدامى ده پدغه حاضرامام پسى، مقتدئ چه په امام پسى لمونځ كوى هيڅ قرائت دى نه وايى مگرامام شافعى (رح) وايى كه خفيه لمونځ وى كه جهرى لمونځ وى الحمد لله به حتمى وايى، زموږ دليل دغه حديث مبارك دى ﴿من كان له امام فقرائة الامام قرائة﴾ يعنىكه چالره امام وى دامام قرائت دده قرائت دى.

د جماعت لمونځ

لمونځ کول په جماعت مؤکدسنت (ټينګ سنت) دی يعنی واجب ته نژدی دی حتی بعضی فقهاء وايی چه لمونځ په جماعت کول فرض دی اوکمال الهمام (رح) ئې واجب ګڼی، مسلم شریف له حضرت عبداله ابن مسعود(رض) نه حديث رانقل کړيدی چه بيله عملی منافق څخه بل څوك دجماعت د لمانځه مخالفت نه کوی دجماعت د پريښيدودپاره شرعی عذرونه شته :

۱ .چه ډيرحاجت ورته پيداشی نوجماعت دی پريږدی خپل حاجت دی رفع کړی ځکه چه په ډير درونډ اودس لمونځ مکروه دی

۲ .ويره له دښمن ياله څيرونکوحيواناتونه ۳. ډيرباران ياختې ياډيره تاريکه ياسخت باد چه د مسجد دلارې په پيداکولوکښی خنډ کيږی ۴. داسی ناروغی چه مسجدته دتګ توان نلری ۵. چه د مسجد امام مبتدع وی اوبل مسجدليری وی . دامامت وړسړی هغه څوك دی چه دشريعت په احکاموښه خبروی، دغه حکم هغه وخت دی چه امام راتب دمسجدحاضرنه وی ځکه دمسجد امام که څه هم کم علمه وی تربيګانه ملاښه دی، که دشريعت په علم سره برابروه بياهغه څوك دامامت وړدی چه ښه قاری وی، که په قرائت کښی هم سره برابروه بياهغه څوك دامامت وړدی چه پر هيزګاروی، رسول الله (ص) فرمايی که چاپه پرهيزګارامام پسی لمونځ وکړلکه په نبی پسی چه ئې لمونځ وکړ، که په پر هيزګاری کښی هم سره برابروه بياهغه څوك دامامت وړدی چه په عمرمشر وی، امامت دمريی مکروه دی ځکه چه مريی دبادارله خدمت نه وزده کړی ته خلاص ندی همدارنګه امامت د صحرانشينه مکروه دی ځکه چه په صحراکښی جهل غالب دی، امامت د فاسق هم مکروه دی يعنی چه په کبيره ګنهونواخته وی لکه زنا، لواطت، غيبت، د شرابوڅښل، غلاکول اوداسی نور، امامت دړانده هم مکروه دی ځکه چه ړند خپلی جامی له نجاست نه نشی ساتلای امامت د ولدزنا (ارمونی) مکروه دی ځکه چه له ارمونی نه دهرچا نفرت کيږی، که دغه خلګ امامت وکړی لمونځ پسی روادی مګرمکروه دی. امام نبايدپرمقتديانوباندی لمونځ اوږدکړی (اوږد والی دلمانځه هله مکروه دی چه ترسنت قرائت بالاوی خوپه قدردمسنون دچالحاظ نشته).

دښځولمونځ په امامت دښځی مکروه دی بياهم که ښځوپه اما مت دښځی لمونځ کوی نوښځه امامه دی په مابين کښی د صف ودريږی لکه لوڅ نارينه چه لمونځ په جماعت کوی .

که دجماعت په لمانځه کښی يومقتدئ وی دامام وراسته طرف ته ترامام يوقدم وروسته دی ودريږی اوکه مقتديان له يوه نه زياد وه نودامام ترشاه دی په امام پسی ودريږی .

دنارينه اقتداپه ښځه ياپه نابالغ هلك پسی روانه ده، رسول (ص) وايی تاسی ښځی وروسته کوی لکه خدای (ج) چه دوی وروسته کړيدی، همدارنګه دنابالغ هلك لمونځ نفل دی نواقتدادمفترض په نفل کونکی پسی روانه ده.

دجماعت په لمانځه کښی دصف ترتیب داسی دی چه اول دی لوی خلگ بیانابالغه هلکان بیا نرښځیان او بیادی ښځی صف یا صفونه تنظیم کړی، د ردمختاراوهدایه په حواله که امام دنراو ښځودامامت نیت کړیوی اوښځه په صف کښی دنرپرڅنگ ودریدل دښځی لمونځ صحیح دی مگر د نارینه لمونځ فاسددی همدارنگه که امام دښځودامامت نیت کړی نه وی نودنارینه لمو نځ صحیح دی اودښځی لمونځ فاسددی، دغه رنگه دځوانانوښځو حاضریدل دجماعت لمانځه ته مکروه دی ځکه ویره دفتنی (زنا) شته .

امام اعظم اوبوحنیفه (رح) وایی چه دزړوښځوحاضریدل دسهار ماښام اوماخستن لمانځه ته مکروه نه دی اونه څه حرج شته همدارنگه امام ابی یوسف (رح) اوامام محمد(رح) وایی چه د سپین سرو ښځوحاضریدل دټولولمونځودپاره روادی ځکه چه سپین سری ښځی ته دچاشوق نه کیږی، مگر د کوکب دری په حواله په ننني فتوی سره دی زړی یاسپین سری ښځی هم دجماعت لمانځه ته نه حاضریږی ځکه چه فتنی ډیری دی دزنا اوربل دی پربعضو زناکاروخلگوځوانه اوزړه ښځه فرق نلری او په سپین سرو ښځوهم اعتمادنشته.

پاك سړی دی په هغه امام پسی لمونځ نه کوی چه دبولودڅڅیدو ناروغی ولری یائې بادونه جاری وی یاټپی (زخمی) وی اوله ټپ (زخم) نه ئې وینی جاریوی، همدارنگه پاکی ښځی دی په مستحاضه پسی لمونځ نه کوی، قاری دی په امی پسی لمونځ نه کوی (مطلب له قاری څخه هغه څوك دی چه دومره حفظ دقرآن کریم ئې کړیوی چه لمونځ په رواوی، امی هغه څوك دی چه دومره حفظ دقرآنکریم ئې نه وی کړی چه لمونځ په رواوی)، هغه څوك چه دومره جامی ئې اغوستی وی چه عورت ئې پټ وی په لوڅ اوبرمنډ پسی دی لمونځ نه کوی . امام چه تیمم ئې کړیوی د اودس کونکولمونځ پسی روادی، همدارنگه امام چه مسح ئې پر موزوباندی کړیوی دهغوکسانولمونځ ورپسی روادی چه پښی ئې پریولی وی، ولاړخلگ دی په ناست امام پسی لمونځ وکړی یعنی چه امام دناورغۍ په هکله په ولاړه لمونځ نشی کولای ځکه چه په حدیث شریف کښی دبخاری، مشکوۀ اومسلم ذکر شویدی چه رسول کریم (ص) آخرلمونځ په ناستی کوي اواصحاب کرام (رض) به ورپسی ولاړوه.

څوك دی لمونځ په داسی امام پسی نه کوی چه هغه لمونځ په اشاره کوی، همدارنگه فرض لمونځ دی په هغه امام پسی نه کوی چه لمونځ ئې نفلی وی، دقضائی لمونځ کونکۍ دی په هغه امام پسی لمونځ نه کوی چه داصلی وخت لمونځ کوی ځکه چه په اقتداکښی یووالی دلمانځه شرط دی، اونفل

کو نکۍ دی لمونځ وکړی په هغه امام پسی چه فرض لمونځ کوی، که چاپه امام پسی اقتداوکړه وروسته ورته معلومه شوه چه امام لمونځ بی اودسه راکړنودغه مقتدی دی خپل لمونځ بیرته راوگرځوی، دامام له بی اودسی نه خبریدل پخپله دامام په اقرارسره یا د دووکسانو شاهدی غواړی چه ووایی چه موږ دغه امام ولیدی چه بی اودسه شواوبیاپرلمانځه ودریدی، که امام په هیره سره لمونځ په بی اود سی ورکړ واجب دی چه مقتدیان له خپلی بی اودسی نه خبرکړی چه هغوی خپل لمونځونه راوگرځوی پدغه خبرتیاکښی دی امام شرم نه کوی. امام شافعی (رح)

په وینه اودس مات نه بولي نوپه شافعی امام پسی دحنیفیانواقتدانه رواکیږی ولی چه دامام پوزه وینی شی دی اودس نه نوی کوی نواحتیاط پکاردی کله چه معلومه شی چه دغه شافعی امام دحنیفی مذهب مراعات کوی یعنی له وینی څه اودس نوی کوی نواقتدادی ورپسی وکړی همدا رنګه په داسی امام پسی اقتدا روا نده چه دهغه عقائد ستاپه مذهب کښی سبب دده دکفروی لکه (خوارج).

لمونځ کونکې چه په جامویابدن لوبی کوی لمونځ ئې مکروه دی لکه چه پرږیره لاس تیروی یاپه پوزه ګوتی وهی یاجامی څنډی او داسی نور، ځکه چه په صحیح حدیث کښی ذکرشویدی چه په تحقیق سره الله (ج) وتاسی تـه دری عملونه مکروه ګڼلی دی : په لمانځه کښی په جامولوبی کول، په روژه کښی بی باکی اوبد ویل کول اوپه هدیره کښی خندل . په لمانځه کښی دی شګی یاډبری له سجدی له ځای نه نه لیری کوی که پردغه شګوسجده سمه نه لګیدل نویوځل یادوه ځلی دی پلاس برابری کړی، په لمانځه کښی دی په ګوتوټکان نه کوی اونه دی ګوتی سره جار باسی اونه دی پرتشی لاس نیسی ځکه چه دغه شیطانی عملونه دی، په لمانځه کښی دی جامی نه ځوړندوی لکه چه پټه پرځان واچوی اودواړه پلونه ئې ایله وی یعنی پراوږوئې نه وی راګرځولی یاچپنه یا پوستین یاکورتۍ ئې اغوستی وی مګرلستونی ئې نه وی اغو ستی، په لمانځه کښی دی دسروینښتان نه غوټه کوی اونه دی ښی اوکیڼ طرف ته ګوری (په لمانځه کښی کتل دری قسمه دی دسترګوترکنجانوکتل چه کراهت پکښی نشته لیکن دخشوع څخه دلمانځه مخالف عمل دی، بل دسرګرځول چه دا عمل مکروه دی دریم دځګرګرځول چه په دغه عمل لمونځ فاسدیږی) . همدارنګه په التحیات کښی دی دسپی په څیرنه کښینی، دامام ابوجعفرطحاوی (رح) فیقه دسپی په څیردناستی تفسیرداسی کړی دی چه کناټی پرځمکه کښیږدی زنګنونه جګ ودروی ځان سره ټول کړی اولاسونه هم پرځمکه کښیږدی چه په صحیح حدیث کښی هم له دغسی ناستی نه نهی راغلی ده همدارنګه په لمانځه کښی دی دچادسلام ځواب نه په خوله ورکوی اونه پلاس . په لمانځه کښی دی بیله عذره چهارزانونه کښینی ځکه چه سنت طریقه پاتیږی خورك اوچښنګ به هم نه کوی که دغه عملونه وکړی نوپه اتفاق سره لمونځ فاسددی.

په لمانځه کښې بې اودسه کېدل

که لمونځ کونکې په لمانځه کښې بې اودسه شي يادبولوڅاڅکی ورنه خارج شي سلام دی نه ګرځوی له لمانځه نه دی راووزی خبری، خورك، چښنګ یابل داسی عمل دی نه کوی خپل اودس دی نوی کړی بل نیت ته ضرورت نشته بیرته دی په لمانځه کښی شریك شی، کله چه امام سلام وګرځوی نودئ دی تیرشوی رکعت یارکعتونه داسی اداکړی لکه په امام پسی، که لمونځ ځانګړی وو داودس نوی کیدونه وروسته دی بیرته لمونځ له هغه ځای نه شروع کړی اوپاته لمونځ دی پای ته ورسوی، که پخپله امام بې اودسه شی سمدستی دی بیله خبرویومقتدئ پرخپل ځای ودروی چه قوم ته پاته لمونځ په جمع ورکړی اودئ دی خپل اودس نوی کړی، کله چه له اودس نه بیرته راستون شوکه جماعت باقی وو ګډون دی ور سره وکړی، که جماعت تمام شوی وولمونځ دی له هغه ځای نه شروع کړی چه ورنه خارج شوی وو، پاته لمونځ دی داسی اداکړی لکه په امام پسی، مګرلمونځ بیرته له سره راګرځول افضل کار دی، که څوك په لمانځه کښی ویده شواوشیطان احتلام ورپیښ کړغسل دی وکړی لمونځ دی لـه سره راوګـرځـوی، کـه چـاتـه په لمانځـه کښی لیونتوب ورپیښ شو یابیهـوښه شـو یائې پـه زوره

وخندل نواودس دی نوی کړی اولمونځ دی بیرته له سره راوګر ځوی، که چاپه لمانځه کښی په قصد یا په سهوه خبری وکړی لمونځ ئې باطل شو، که په آخره ناسته کښی ترالتحیات وروسته بې اودسی ور پیښه شوه نوبیله سلام ګرځولودی له لمانځه نه ووزی خبری، خورك، چښنګ یابل دلمانځه مخالف عمل دی نه کوی اودس دی وکړی بیرته دی بیله نیت نه لمانځه ته داخل شی فقط سلام دی وګرځوی ځکه چه دغه سلام واجب دی، که له التحیات نه وروسته په قصدسره اودس مات کړی یاخبری وکړی یابل داسی عمل وکړی چه منافی دلمانځه وی لمونځ ئې پوره شو ولی چه دلمانځه له افعالوڅخه شی پاته نه شوکه څه هم واجب سلام پاته دی خوپه مابین کښی ئې منافی پیداشوه .

امام اعظم اوبوحنیفه (رح) وایی که چاتیمم کړی وواوپه لمانځه کښی ئې له التحیات نه مخکی یائې له التحیات نه وروسته اوبه ولیدلی لمونځ ئې باطل شو ولی چه امام حنیفه (رح) له لمانځه نه وتل په صنع دلمونځ کونکی فرض ګڼی، مګریاران (رح) وتل له لمانځه نه په صنع دلمونځ کونکی فرض نه ګڼی نوداوبو لیدل ئې وروسته ترلمانځه شوه، همدارنګه که چاپرموزومسح کړیوه مدت دمسح ئې په لمانځه کښی تیرشو یائې موزه له پښی نه په لږ عمل سره وختل یا امی وو یوسورت دقرآن ئې زده شو (ورپیادشو) یالوڅ ووچاجامی ورکړی یائې په اشاره لمونځ کوی بیاپررکوع او سجده قادرشو یا ور پیاد شوه چه ترمخه ددغه لمونځ پرده بل قضائې لمونځ پاته دی یاقاری امام په لمانځه کښی بې اودسه شواو امی سړی ئې خلیفه کړیا دسهارپه لمانځه کښی لمرپرراوختی یا دجمعی په لمانځه کښی دمازدیګروخت پرداخل شو یائې مسح پرپنډکې کړیوه هغه پنډکې ولویده اوزخم جوړوو یا ښځه مستحا ضه وه استحاض ئې جوړشو ددغوټولولمونځ باطل شو، امام ابی یوسف (رح) اوامام محمد (رح) وائې چه ددغو ټولوکسانولمونځو نه پوره شوه.

دوولس (۱۲) مسئلی دی چه امام اعظم (رح) اویاران (رح) اختلاف پکښی لری، اصل مقصددادی چه امام اعظم (رح) وتل له لمانځه نه په فعل دلمونځ کونکی فرض ګڼی که څه هم دغه عوارض له التحیات نه وروسته پیښ شوه، نوځکه چه وتل له لمانځه نه په صنع پاته دی اودلمانځه په مابین کښی په پیښیدلو د دغو عوارضولمونځ باطلیږی نواودس هم باطل شو، یاران (رح) وایی چه وتل له لمانځه نه په صنع فرض نه دی نولمونځ کونکی چه په قدردالتحیات کښینستی لمونځ ئې پوره شو، دغه عوارض لکه د باندی ترلمانځه چه پیښ شوه نوله لمانځه نه دباندی په دغو عوارضولمونځ نه باطلیږی.

قضايي، نفل او سنت لمونځونه

د قـضائي لـمونـځـونـوقـضاء راوړول

که له چانه لمونځ فوت (قضاء) شونوکله چه ورپیادشی دهغه لما نځه قضاء دی راوړی، قول دعلیه السلام دی ﴿من نام عن صلوة اونسیهافلیقضهااذاذکرها﴾ یعنی که څوك ویده شوله لمانځه څخه یائې هیرشونوکله چه ورپیادشی قضاء دی راوړی، قضائي لمونځ دی دوخت دلمانځه ترمخه وکړی، که ویره وه چه د قضائي لمونځ په کولودوخت لمونځ قضاء کیږی نودوخت لمونځ دی تر مخه کړی بیادی قضائي لمونځ وکړی، که له چانه ډیرلمونځونه قضاء شویوه نوپه ترتیب سره دی قضاء راوړی لکه څنگه چه په اصل کښی واجب شویدی، دبخاری اودحدیثونوپه نوروکتابو کښی ذکرشوی دی چه دخندق په مشهوره غزاکښی له رسول الله (ص) او اصحابانو(رض) څخه څلورلمونځونه قضاء شول نوعلیه السلام په ترتیب سره راوگرځول بیائې داسی وویل ﴿صلو کما رایتمونی اصلی﴾ یعنی لمونځ وکړی لکه څنگه چه زه مو ولیدم چه لمونځ می وکړ، څرنگه چه هغه لمونځونه په ترتیب وه نوپه امر د علیه السلام ترتیب واجب شو، که له چانه ترپنځه لمونځو ډیرقضاء شول نودقضاء راوړلودپاره ئې ترتیب ساقط شو مگر قضاء به ئې راوړی.

په کوموو‌ختو کښی لمونځ مکروه دی

سهاردلمرراختلوپروخت، غرمه دلمردزوال پروخت، اومازدیگر د لمرلویدوپروخت هیڅ لمونځ روانه دی مگردهغی ورځی دماز دیگرلمونځ یادمازدیگرقضائي لمونځ دلمرلویدو پروخت روادی . د لمر لویدو پروخت دی ومړی ته لمونځ نه ورکوی اوهم دی دتلاوت سجده نه کوی، وروسته له سهارله لمانځه نه دلمرختومخ کښی نفل لمونځ مکروه دی، همدارنگه دمازدیگردلمانځه نه وروسته ترلمر لویدوپوری نفل لمونځ مکروه دی مگرکه په دغودواړو وختو کښی دهغه وخت قضائي لمونځ را وگرځوی یادتلاوت سجده وکړی یادمړی لمونځ وکړی نوڅه حرج نشته مگرپه مازدیگرکښی چه لمرضعیف شی دغه دی هم نه کوی، سهارله سپیدونه وروسته بیله دسهاردوه رکعته سنت نورنفل دی نه کوی همدارنگه دماښام دلمانځه نه مخ کښی دی نفل نه کوی.

دنـفل اوسـنت لـمونـځـونوبـیـان

په حواله د۳۳صفحی دکوکب دری نفل دفرض اوواجب نه وروسته زائدي چه سنت هم پکښی شامل دی نوهرسنت نفل دی او هرنفل سنت نه دی، په ترمذی اونسائی کښی لیکلی دی چه رسول (ص) فرمایی که چاپه شپه اوورځ کښی پردوولس رکعتو همیشه توب وکړالله (ج) به په جنت کښی کور ورته جوړکړی، دوه رکعته دسهاردلمانځه ترمخه، څلوررکعته دماپښین دلمانځه تر مخه اودوه رکعته وروسته، دوه رکعته دماښام ترلمانځه وروسته دوه رکعته دماخستن دلمانځه وروسته.

سهارپسله سپیدونه دوه رکعته لمونځ سنت دی، څلوررکعته سنت دماپښین ترلمانځه ترمخه اودوه رکعته وروسته، څلوررکعته نفل دمازدیګردلمانځه ترمخه مستحب دی که څوك وغواړی دوه رکعته دی وکړی، دوه رکعته سنت دماښام دلمانځه وروسته او څلوررکعته نفل دماخستن دلمانځه ترمخه مستحب دی که څوك وغواړی دوه رکعته دی وکړی اودوه رکعته سنت دماخستن دلما نځه وروسته، که څوك غواړی چه نفل لمونځ دورځی دوه رکعته په یوه سلام وکړی اوکه ئې خوښه وی څلوررکعته دی په یوه سلام وکړی خوترڅلوررکعته اضافه په یوه سلام مکروه دی، امام اعظم اوبوحنیفه (رح) وایی نفل لمونځ په شپه کښی اته (۸) رکعته په یوه سلام روادی مګراضافه تراته رکعته په یوه سلام مکروه دی، امام ابی یوسف (رح) اوامام محمد (رح) وایی چه په شپه کښی اضافه تردوه رکعته نفل لمونځ په یوه سلام روانه دی یعنی دوه رکعته افضل دی، دامام اعظم (رح) په نیزڅلوررکعته نفل دی دورځی او دشپی اوپه نیزدیارانو(رح) دورځی څلوررکعته نفل په یوه سلام دی اودشپی دوه رکعته نفل په یوه سلام دی، قرائت ویل د فرض لمانځه په اول دوه رکعتوکښی واجب دی اوپه آخردوه رکعتو کښی لمونځ کونکی اختیارلری که غواړی قرائت دی ووایی که غواړی تسبیح دی ووایی اوکه ئې خوښه وی خاموش دی ودریږی مګر قرائت ویل افضل دی ، قرائت ویل په ټولونفل او وترلمونځو کښی واجب دی، که چاپه نفلی لمونځ شروع وکړه اولمونځ ئې فاسدکړ نوبیرته دی قضاء راوړی، مګرامام شافعی (رح) وایی چه قضاء ئې نشته، داحکم هله دی چه په قصدسره داخل شی که په سهوه سره داخل شی بیائې قضاء نشته لکه چه څلوررکعته نفل پوره کړی په سهوه سره پنځم رکعت ته ولاړشی وروسته ورپیادشی هغه فاسدکړی نوقضاء ئې نشته، که چادڅلوررکعتونفل لمونځ نیت کړی وو اوله ناسته ئې وکړه وروسته لمونځ ورنه فاسدشونو د دوو رکعتوقضاء دی راوړی ځکه چه اول دوه رکعته ئې داولی ناستی په تکمیل سره صحیح شوه، که څوك په ولاړه سره دنفل لمانځه پرکولوقادروی ولی بیله عذره ئې په ناسته وکړی څه حرج نشته مګرثواب ئې نیم دی، امام اعظم ابوحنیفه (رح) وایی که چاپه ولاړی دنفل لمونځ شروع وکړه اوبیابیله عذره کښینستی لمونځ ئې صحیح دی ځکه چه ولاړه په نفل لمانځه کښی فرض نه ده نو کول اونه کول ئې برابردی، که څوك دښاردباندی وی یعنی تر آبادیووتلی وی پربوده (حیوان) باندی نفل لمونځ کول روادی هر طرف ته چه دبوده مخ وی وهغه طرف ته دی په اشاره لمونځ وکړی.

د سهوې د سجـدې بيـان

سجده دسهوې په زيادتوب اونقصان سره وروسته له سلام نه لازم ده، امام اعظم اوبوحنيفه (رح) وايي دسهوې سجده پسله سلام نه ده که له زيادت نه وي که له نقصان نه، دامام شافعي (رح) په نيز دسلام نه مخکې ده اودامام مالك (رح) په نيزکه له نقصان نه وه مخکې ترسلام ده اوکه دزيادت نه وه وروسته ترسلام ده، اختلاف محضې په اوليت کښې دی مگردواړه روادي، دفقه شريفي په بعضې کتابوکښې ذکرشويدي که لمونځ کونکې ځا نگړی وونو د سجده سهوې ترمخه دی پر دواړو طرفو سلام وگرځوي بيادي د سهوې سجده وکړي، که امام وو نودراسته طرف له سلام گرځو لووروسته دی دسهوې سجده وکړي ځکه که دواړو لوروته سلام وگرځوي ښايي هغه مقتديان چه اول دلمانځه ورنه تيرشويوی وپاته رکعتوته ولاړشي، په فتاواي قاسميه کښې په حواله دنورو فتاواوولیکلي دي چه ځانگړی لمونځ کونکې دی هم پسله راسته لوری سلام نه دسهوې سجده وکړي ځکه که پردواړه خوا سلام وگر ځوي نوله لمانځه څخه خارج شوبياسجده نشي کولای.

دسهوې دسجدې ترتيت داسې دی چه په آخره ناسته کښې دی التحيات ترمحمد عبده ورسوله پورې ووايي نوپرراسته لور دی سلام وگرځوي په تکبير ويلو سره دی دوې سجدې وکړي او په هره سجده کښې دی سبحان ربی الا علی ووايي چه کم شميرئې درې ځلې دی بيادی التحيات ترآخره، درودونه اودعاداللهم ربنا ووايي بيادی دواړه خواته سلام وگرځوي نولمونځ خلاص شو قبليدل ئې دالله (ج) کاردی.

که دلمانځه واجب عمل په سهوه سره پاته شي يافرض عمل په سهوه سره وځنډيږي نودسهوې سجده واجبيږي لکه په سهوه سره دالحمدلله پريښودل، پريښودل ددعای قنوت، په آخره ناسته کښې د التحيات پريښودل، داختر په لمانځه کښې پريښودل دتکبيرونو، په کوم لمانځه کښې چه قرائت خفيه ويل کيږي او امام ئې په لوړ آوازووايي ياپه کوم لمانځه کښې چه قرائت په لوړآوازويل کيږي اوامام ئې خفيه ووايي ځکه چه داټول واجب عملونه دی دسهوې سجده واجبيږي، که په قصدسره پاته شي لمو نځ فاسدشو، همدارنگه که په سهوه سره پسله اولې ناستې نه قيامه وځنډ يدل ياپه ولاړه کښې قرائت وځنډيدی ياله قيامې نه رکوع وځنډيدل ياله قومې نه سجده وځنډيدل ياپه آخررکعت کښې له سجدې نه وروسته ولاړشوآخره ناسته وځنډيدل په دغو ټولوعملونوسره دسهوې سجده واجبيږي، که دغه عملونه په قصدسره وځنډول شي نولمونځ فاسدشو، په سهوه دامام پرمقتدي باندې هم سجده دسهوې واجبيږي ځکه چه مقتدي دامام تابع دی که امام دسهوې سجده ونکړه نومقتدئ دی هم نه کوی ځکه چه له امام نه مخالفت روانه دی، که مقتدئ سهوه شي سجده د سهوې نه پرامام لازم ده اونه پرمقتدي ځکه که امام سجده وکړي نومتابعت دمقتدي ئې وکړاوکه مقتدئ سجده وکړي نومخالفت دامام ئې وکړ، که لمونځ کونکې په لومړی ناسته کښې سهوه شووروسته ورپيادشوه چه لومړی ناسته ده که وناستی ته نژدی وو ناسته دی وکړي التحيات دی ووايي اوکه ولاړی ته نژدی وو د ناستي هڅه دی نه کوی جگ دی شي پاته لمونځ دی پوره کړي په آخرکښې دی دسهوې سجده وکړي، که مقتدئ په آخره ناسته کښې سهوه شويعنې ناسته ئې ونه کړه وپنځم رکعت ته جگ

شو ترڅوچه دپنځم رکعت سجده ئې کړی نه وی بیرته دی کښینی د لمانځه په آخرکښې دی دسهوی سجده وکړی، که ئې دپنځم رکعت سجده وکړه لمونځ ئې باطل شواوفرض ئې په نفل سره بدل شول نولازم ده چه شپږم رکعت هم ورسره یوځای کړی ځکه چه په نفل لمونځ کښې طاق رکعتونه نشته، که ئې دڅلورم رکعت ناسته وکړه اوله التحيات نه وروسته ئې سلام ونه ګرځاوه دلومړی ناستی په فکروپنځم رکعت ته جګ شوپه قیامه کښې ورپیادشوه چه پنځم رکعت ته جګ شویدی نورکوع اوسجده دی نه کوی بیرته دی کښینی سمدستی دی ښی خواته سلام وګرځوی او د سهوی سجدی دی وکړی الحتیات، درودونه اودعا داللهم ربنادی ووایی دواړو خواووته دی سلام وګرځوی لمونځ ئې پوره شو، که ئې دپنځم رکعت سجده وکړه نوبیادی شپږم رکعت هم ورسره یوځانکړی دسهوی سجدی دی وکړی ناسته دی تکمیله کړی دواړوخواووته دی سلام وګرځوی لمونځ ئې پوره شو آخردوه رکعته ئې نفل شول، دسهاراوماښام په لمونځوکښې هم دغه ترتیب دی.

که څوك په ژوندکښې اول ځل دلمانځه درکعتوپه شمیرکښې شکمن شوچه دری رکعته می وکړه که څلورنولمونځ دی بیرته له سره راوګرځوی ځکه چه رسول (ص) وایی ﴿فلیستقبل صلوة﴾ یعنی لمونځ دی بیرته راوګرځوی، که شك اول نه وولمونځ کونکی ډیر شکمن کیدی نوکوم شمیرته چه ئې ګمان ډیر وو هغه صحیح دی ځکه چه رسول (ص) فرمایی ﴿ من شك فی صلوته فلیتحر الصواب ﴾ یعنی که څوك په لمانځه کښې شکمن شونوپه حق کښې دی فکر وکړی، که ګمان وهیڅ شمیرته ډیرنه وو نو پر کم شمیردی یقین وکړی یعنی که شك په دری اوڅلورکښې وویقین دی پردری وکړی که شك په دوه اودری کښې وویقین دی پردوه وکړی.

د نـاروغـه لـمـونـځ

لمونځ کونکی که ناروغه ووپه لمانځه کښې ئې قیامه نه شوای کولای نولمونځ دی په ناسته اداکړی رکوع اوسجده دی کوی، که ئې طاقت درکوع اوسجدی هم نه درلودی نولمونځ دی په اشاره کوی خو سجده دی تررکوع کښته کوی اودسجدی دپاره دی کوم جنس مخ ته نه ورپورته کوی لکه بالښت یا داسی نور، نبی علیه السلام فرمایی ﴿ان قدرت ان تسجد علی الارض فاسجدوالا فامی برأسك﴾ یعنکه ئې قدرت ووچه پرځمکه سجده وکړی نو سجده دی وکړی که ئې قدرت نه وو په سرسره دی اشاره وکړی که ئې دناستی طاقت نه ووستونی ستخ (دشاپرتخته) دی وغزیږی پښې دی وقبلی ته کړی رکوع او سجده دی په اشاره کوی یادی پربغل پریوزی مخ دی دقبلی وطرف ته کړی رکوع او سجده دی د سرپه اشاره وکړی، که ئې دسرپه اشاره هم لمونځ کولای نشو نو په سترګو یا په ورځو یا په زړه دی اشاره نه کوی لمونځ دی وځنډوی ترڅوچه صحت مومی، امام ابوحنیفه (رح) فرمایی که لمونځ کونکی پرولاړه قادر ووخوپررکوع اوسجده قادرنه وو نوولاړه یا (قیامه) پرلازم نه ده لمونځ دی په ناسته اداکړی رکوع اوسجده دی په اشاره سره وکړی، که لمونځ کونکی څه لمونځ په ولاړه وکړ بیاپه همدغه لمانځه کښې ناروغه شود

ولاړی قدرت ئې نه در لودی نوپاته لمونځ دی په ناسته ادا کړی رکوع اوسجده دی وکړی که ئې رکوع اوسجده هم ورته سخته وه نودواړه دی په اشاره سره وکړی که ئې په اشاره هم لمونځ کولای نشونوستونی ستخ دی وغزیږی په اشاره دی لمونځ اداکړی، که چا د ناروغۍ له کبله لمونځ په ناسته کوي رکوع اوسجده ئې هم کوله په همدغه لمانځه کښی په ولاړه قادر شو نوپاته لمونځ دی په ولاړه وکړی دغه لیکنه په قدوری کښی دشیخینو(رح) مذهب دی، دوی اقتدا د ولاړوخلګوپه ناست سړی پسی رواګڼی، په مسلم، بخاری او مشکوة کښی لیکلی دی چه رسول (ص) په ناسته امامت کوی او اصحابان (رض) ورپسی ولاړوه، که چاڅه لمونځ په اشاره سره وکړ اوبیاپه همدغه لمانځه کښی پررکوع اوسجده قادرشونوټول لمونځ دی له سره راوګرځوی، پر دغه مسئله باندی ټولواماماتواتفاق کړیدی ځکه چه اقتدادرکوع کونکی اوسجده کونکی په اشاره کونکی پسی روانه ده، که څوك بیهوښه شوپنځه لمونځونه یا ترپنځولمونځوکم ورنه قضاء شوه نو کله چه بیرته پرهوښ شی قضاء دی راوړی اوکه له پنځـولمـونځـونه زیادورنه قضاء شوه نو قضاء ور باندی نشته.

د تـلاوت سجـده

په قرآن مجیدکښی څلورلس آیتونه دی چه دامام اعظم اوبوحنیفه (رح) په مذهب دهغوی په تلاوت سره پرقاری اواوریدونکی سجده واجب کیږی، دآیتونوپه شمیرکښی اختلاف دی بعضی علماوایی پنځه لس آیتونه دی اوبعضی وایی چه یوولس آیتونه دی چه دفقه په لویوکتابوکښی ئې تفصیل شته دتلاوت سجده په آخرکښی د سورت اعراف، په سورت رعد، سورت النخل، سورت بنی اسرائیل، سورت مریم، اوله سجده دسورت حج، سورت فرقان، سورت نمل، سورت الم تنزیل، سورت ص، سورت حم السجده ، سورت نجم، سورت والانشقاق اوسورت والعلق، په دغوځایوکښی پرتلاوت کونکی او اوریدونکی سجده دتلاوت واجب ده که ئې قصد د قرآن داوریدوکړیوی که ئې نه وی کړی ځکه چه رسول (ص) فرمایی ﴿السجدة علی من سمعهاوعلی من تلاها﴾ یعنی سجده د تلاوت شته پراوریدونکی اوپرتلاوت کونکی، که امام آیت دسجدی ووایه سجده به کوی اومقتدئ به هم سجده کوی که امام په خفیه لمانځه کښی آیت دسجدې ووایه سجده به کوی مقتدیانو که څه هم آیت نه دی اوریدلی خودامام په متابعت به سجده ورسره کوی، شخین (رح) وایی مقتدئ چه په لمانځه کښی دقرآن دتلاوت نه منع دی که ئې آیت دسجدې ووایه سجده نه پرامام واجب ده اونه پرمقتدی، مګرامام محمد (رح) وایی چه له لمانځه نه وروسته به ټوله سجده کوی ځکه چه سبب دسجدی پیدا شو امام اعظم اوامام ابی یوسف (رح) وایی مقتدئ چه په لمانځه کښی لـه قـرائت نـه منع دی نـو دا سبب دسجـدي سـبب نه دی.

اهل سنت اواهل جماعت چه حنيفى مذهب دى دخپل مذهب درى واړه امامان (رح) ائمه ثلاثه بولى، امام ابى يوسف اوامام محمد (رح) ياران بولى، امام اعظم ابوحنيفه اوامام ابى يوسف (رح) شيخين بولى يعنى سپين ږرى، امام اعظم ابوحنيفه اوامام محمد(رح) طرفين بولى يعنى يوسپين ږرى بل ځوان.

شيخين (رح) وايى كه لمونځ كونكوله داسى چانه آيت دتلاوت د سجدې واوريدى چه په لمانځه كښى شريك نه وو دوى دى په لمانځه كښى دتلاوت سجده نه كوى چه له لمانځه نه فارغ شول سجده دى وكړى، كه ئې په لمانځه كښى سجده وكړه كافى نه ده اولمونځ هم نه په فاسديږى ځكه چه سبب د سجدى چه اوريدل د آيت دى پيداشواوسجده پرلازمه شوه، په لمانځه كښى ځكه روا نده چه آيت د سجدې په لمانځه كښى نه دى ويل شوى، لمونځ ځكه نه په فاسديږى چه سجده دلمانځه جنسى عمل دى فتوى هم پردغه مذهب ده، مگرامام محمد (رح) وايى كه لمونځ كونكو په لمانځه كښى ددغه آيت د اوريدوپه سبب سجده وكړه لمونځ ئې فاسدشو .

كه چاله لمانځه نه مخكى آيت دسجدې ووايه سجده ئې ونكړه مجلس ئې بدل نكړ په لمانځه كښى داخل شواوپه لمانځه كښى ئې بياهمهغه آيت ووايه اوسجده ئې وكړه نودغه يوه سجده د دواړو تلاوتودپاره رواده، كه چابيله لمانځه نه تلاوت دسجدې وكړ اوسجده ئې هم وكړه كله چه په لمونځ كښى داخل شوبيائې هم هغه آيت دسجدې ووايه نوپه لمانځه كښى به بله سجده كوى چاچه په يوه مجلس كښى يوآيت دسجدې څوځلى تكرارکړيوه سجده ورباندى واجب ده، كه ئې څوآيتونه د سجدې وويل نو د هر آيت دپاره به سجده كوى، كه ئې په يوه مجلس كښى يوآيت د سجدې په څو مختلفوځايوكښى ووايه نوپه هغه شميربه دتلاوت سجدې كوى .

كله چه څوك نيت دتلاوت دسجدې وكړى الله اكبردى ووايى لاسونه دى نه پورته كوى سمدستى دى سجده وكړى په سجده كښى دى درى ځلى سبحان ربى الاعلى ووايى اوسردى راپورته كړى نه ناسته شته نه دوهمه سجده شته اونه تشهد شته، كه چا آيت دسجدې ووايه له هغه ځاى نه ولاړى اوبيرته هلته راغى بيائې هغه آيت تكرارووايه نودوى سجدې به كوى، همدارنگه كه تلاوت كونكى آيت د سجدې ووايه اوريدونكى واوريدى له هغه ځاى نه ولاړى اوبيرته هلته راغى بياتلاوتكونكى هغه آيت تكرار ووايه اواوريدونكى واوريدى نواوريدونكى به دوى سجدې كوى دقرآن تلاوت كه په لمانځه كښى وى ياغيرله لمانځه نه دآيتوويل په ترتيب سره واجب دى، پريښودل دتلاوت دسجدې مكروه عمل دى ځكه چه پريښودل دتلاوت دسجدې مشابهت دهغه چاسره دى چه له سجدى نه منكر وى په حقيقت سره منكردسجدى كافردى نومشابهت ئې مكروه دى، كه قارى دخلگو په موجوديت سره د قرآن شريف تلاوت كوي اوآيت ته دسجدى راورسيدى په خفيه سره دى ووايى چه دغه شفقت پراوريدونكودى .

په روح البيان كښى ذكرشويدى كه چاځه مشكل درلودى دقرآن شريف څلورلس دسجدى آيتونه دى په ترتيب سره ووايى خو د هر آيت ترمخه دى مخكنى آيت ورسره ملگرى كړى چه څورلس آيتونه او څلورلس سجدې خلاصى شوى نودالله (ج) څخه دى د مشكل دحل په باب غوښتنه وكړى انشاء الله مشكل به ئې حل شى.

د مسافـرلـمونـځ

دسفرقصداوپه قصدسره عمل کول چه په شرعی سفرسره یادیږی په احکاموکښی تغیرراوړی لکه د روژی خوړل او دڅلوررکعته لمو نځ په بدل کښی دوه رکعته لمونځ کول، که دسفرقصدنه وی چه پر ټوله نړۍ راوګرځی مسافرنه دی، همدارنګه که دسفرنیت وکړی اوپه سفرئې شروع کړی نه وی هم مسافرنه بلل کیږی، دسفرمسا فه دمقصد ترځای پوری پروچه لارداوښ په میانه تګ یا پیاده (پلی) میانه تګ د درو ورځولارده شپه نه حسابیږی ځکه چه شپه د اسراحت دپاره ده، په سفرکښی له سهار نه ترماښامه تګ شرط نه دی ځکه چه لمونځ کول، ډوډۍ خوړل اواسرحت کول هم په سفر کښی داخل دی لکه چه په فتاواووکښی وایی که څوك د ورځی له سره بیاترماپښین پوری تګ وکړی داسراحت ځای ته ورسیږی هلته شپه تیره کړی دوهمه اودریمه ورځ همداشان وکړی نوشرعی مسافردی، په هدایه کښی وایی چه اندازه په فراسخو سره معتبره ده چه په ضعیف روایت یوویشت (۲۱) فرسخه اوفتوی پراته لس (۱۸) فرسخه ده.

که څوك د درو ورځولاردموټرپه ذریعه په لس (۱۰) ساعته کښی یادالوتکی په ذریعه په یوه ساعت کښی قطع کړی شرعی مسافر دی .

د وچی دلاری تګ د اوبوله لاری سره برابرنه دی ځکه هره لارځان ته تعین دوخت غواړی، داماماعظم اوبوحنیفه (رح) په حکم مسا فربه څلوررکعتیزه فرض لمونځ دوه رکعته اداکوی اضافه تردوه رکعته روانه دی که ئې تردوه رکعته اضافه فرض لمونځ وکړ ګنهګاردی، که فرض لمونځ څلوررکعته داسی وکړی چه وروسته له اولو دوو رکعتوپه قدردالتحیات ناسته وکړی نواول دوه رکعته ئې فرض او آخر دوه رکعته ئې نفل شول مګردغه لمونځکونکۍ ګنهګارشوځکه چه د دوو رکعتوفرضوسلام وځنډی دی، همدارنګه که وروسته له اولو دوو رکعتوناسته ونه کړی اوڅلوررکعته فرض ادا کړی فرض لمونځ ئې باطل شواوپه نفل سره بدل شو، مګردامام محمدبن ادریس شافعی (رح) په حکم د مسافر څلوررکعته فرض لمونځ عزیمت دی او دوه رکعته ئې رصخت دی، دسهاراوماښام لمونځونه مسافر ندی ځکه کموالی هم پکښی نشته، په سفرکښی چه څوك آرام وی دلمانځه سنت دی نه پریږدی که ئې تلواروچه موټرورنه تلی یادسفرملګری ناراضه کیدل نوسنت دی پریږدی.

څوك چه په نیت دسفرله کوره ووت چه له خپل استوګن ښار یا کلی د آبادیونه تیرشی دسفرلمونځ به کوی، ترڅوچه داقامت نیت پنځه لس ورځی یااضافه ترپنځه لس ورځوپه کوم بل ښاریاکلی کښی کوی، دغه پنځه لس ورځی یا اضافه مذهب دامام اعظم ابو حنیفه (رح) دی اوروایت ئې عبداله بن عباس (رض) اوعبداله بن عمر(رض) کړیدی، دعسکرنیت دقبول وړنه دی بلکه دامیرنیت معتبردی همدارنګه د ښځی د اقامت نیت اعتبارنلری دمیړه نیت ئې معتبردی، دسفرلمونځ له نیت وروسته پر مسافرلازم دی، که مسافرنیت له پنځه لس ورځونه کم وکړنولمونځ به پوره نه کوی ځکه چه مسافردی یعنی دڅلور رکعته فرض پرځای به دوه رکعته کوی همدارنګه که دمقصد منزل ته

ورسیږی اونیت د اوسیدوئې له پنځه لس ورځونه کم ووخوپنځه لس ورځی ئې تیری کړی بیائې هم داسی نیت ووچه نن یاسبابه ځم اوپه دغه ترتیب کلونه ورباندی تیرشول لمونځ به پوره نه کوی دوه رکعته د سفرلمونځ به کوی ځکه چه مسافردی، له بیهقی نه په صحیح سندسره روایت دی چه عبداله بن عمر(رض) په آذر بایجان کښی شپږ میاشتی او انس (رض) په نیشاپورکښی شپږ میاشتی تیری کړی لمونځونه ئې دوه رکعته مسافرانه کول، که موټرچلونکی کوم بل ښارته بارووړی وی او د بیرته راتلودپاره دبارپه لټه کښی وی چه نن یا سبا به بارپیدا شی لدی ښارنه ځم پدغه امیدکښی میاشتی پرتیری شی لمونځ به دوه رکعته مسافرانه کوی، همدارازهغه دسوارلی وړونکی موټرچلونکی چه له خپل استوګن ښار نه ووزی لمونځ به مسافرانه کوی کله چه بیرته خپل ښارته راشی پوره لمونځ به کوی، داسلام عسکر چه دغزادپاره دکفروطن ته ننوزی ترڅوچه فتح ئې کړی نه وی په مابین کښې د قرار او فرار وی د اقامت نیت ئې صحیح نه دی، مسافرچه په مقیم امام پسی اقتداوکړی اودلمانځه وخت نورهم پاته وی نوپرځان ئې متابعت دامام لازم کړکه په اول دلمانځه کښې شریك شویوی که په آخرکښی لمونځ به پوره څلوررکعته کوی، د مسافر د قضائی لمونځ اقتدادمقیم امام په قضائی لمونځ پسی روانه ده ځکه چه دمسافرقضائی لمونځ په متابعت دامام څلوررکعته نشی کیدای، که امام مسافر وو او مقتدیان مقیم وه امام دی خپل دوه رکعته لمونځ وکړی سلام دی وګرځوی مقیم خلګ دی سلام نه ګرځوی خپل لمونځ دی داسی اداکړی چه په پاته رکعتوکښی دی هیڅ قرائت نه وایی په قدر د الحمد لله دی خاموش ودریږی ځکه چه دوی خلف الامام دی، پرامام باندی مستحب ده چه وروسته له سلام نه پرمقتدیا نو ږغ وکړی (زه مسافریم تاسی خپل لمونځونه پوره کړی) ددی ویناګټه داده چه مقیم خلګ پوه شی چه په پاته لمانځه کښی قرائت ونه وایی، په ابوداود او ترمذی کښی لیکلی دی چه رسول الله (ص) چه مکی ته مسافرراغلی وو اودمکی خلګوته ئې لمونځ ورکړ وروسته له سلام نه ئې داسی ویناوکړه، کله چه مسافرخپل داستوګنی ښاریاکلی ته راورسیږی لمونځ به پوره کوی که څه هم د اقامت نیت ئې کړی نه وی ځکه چه په خپل ښارکښی داقامت نیت ته حاجت نشته، که څوك داستو ګنی ښاریاکلی بدل کړی یعنی کوم بل ښاریاکلی ئې داستوګنی دپاره غوره کړبیاپه سفر ولاړی اوهغه اول استوګن ځای ته ورسیدی لمونځ به پوره نه کوی ځکه چه مسافردی، که حاجی نیت داقامت وکړ چه پنځه لس ورځی به په مکه شریف اومنی کښی تیره وم نیت داقامت ئې صحیح نه دی ځکه چه په نیت کښی دوه ځایه چه فاصله سره لری وویل شوه، همدارنګه که یوازی مکی شریفی ته ورغی اوپه مکه مکرمه کښی دپنځه لس ورځوداوسیدووخت نه وو داقامت نیت ئې صحیح نه دی لمونځ دی پوره نه کوی ځکه چه مسافر دی، دامام اوبوحنیفه (رح) په مذهب مسافرلره جمع کول د دوو لمونځو دفعل په لحاظ روادی اودوخت په لحاظ روانه دی یعنی مسافرته روادی چه دماپښین لمونځ د وخت وآخر ته وځنډوی او دمازدیګرلمونځ دوخت په اول کښی وکړی، دغه رنګه دماښام او ماخوستن لمونځونه سره جمع کړی چه دغه عمل په جمع صوری سره یادیږی، جمع حقیقی (جمع وقتی) دوه ځایه رواده لکه په عرفات کښی چه دمازدیګرلمونځ دماپښین په وخت کښی اداکیږی چه دتقدم جمع بلل کیږی اودماښام لمونځ دماخستن په وخت کښی اداکیږی

چه دځنډ جمع بلل کیږی، په احادیثوکښی چه درسول الله (ص) دجمع روایت شویدی مقصدئې جمع صوری ده، په نورومذهبوکښی جمع حقیقی په هرعذر روا ده لکه سفر، باران، ناروغی اوداسی نور.

دغه راز دامام اوبوحنیفه (رح) په مذهب په کښتې کښی په هرحال لمونځ په ناستی روادی مگرامام ابویوسف (رح) اوامام محمد (رح) وایی چه بیله عذره روانه دی . که په سفرکښی لمونځ قضاء شی اوپه کورکښی ئې قضاء راوړی نود دوو رکعتودسفردلمونځ قضاء به راوړی، که له مقیم نه لمونځ قضاء شوغوښتل ئې چه په سفرکښی ئې قضاء راوړی دڅلوررکعتوقضاء به راوړی، فرمان وړونکی اوګنهگارپه سفرکښی یوشان رصخت دی یعنی دواړوته کسردلمانځه او د روژی خوړل روادی ځکه چه دقرآنکریم دالبقره دسورت په (۱۸۴) آیت کښی الله (ج) فرمایلی دی ﴿فمن کان منکم مریضااو علی سفرفعدة من ایام اخر﴾ یعنی که څوك ستاسونه په روژه کښی ناروغه وی یاپه سفرکښی وی روژه وخوری نو روژه نیول په شماردخوړل شوو ورځوپه نورو ورځوکښی ورباندی لازم ده پدغه آیت مبارك کښی د ګنهگاراو فرمان وړونکی توپیرنشته، په حدیث شریف کښی راغلی دی د﴿صلوة المسافر رکعتان﴾ یعنی د مسافرلمونځ دوه رکعته دی، په حدیث شریف کښی هم دفرمان وړونکی اوګنهگارتوپیرنشته، امام شافعی (رح) وایی چه ګنهگار ته رصخت نشته.

د جمعی دورځی لمونځ

دجمعی لمونځ په آیت، حدیث اواجماع سره ټنګ فرض دی او منکرئې په اتفاق سره کافردی، دجمعی لمونځ بیله دښاردجامع اودښاردعیدګاه څخه بل ځای روانه دی، عیدګاه خاص شرط نده بلکه په ټولو طرفوکښی دښاردجمعی لمونځ روادی، دښار د اطرافو په پیژندنه کښی اختلاف دی څوك وایی اطراف د ښارهغه دی چه یومیل له ښارنه لیری وی څوك وایی چه دوه میله له ښارنه لیری وی څوك وایی چه دوه فرسخه لیری وی څوك وایی چه دمؤذن اذان وروسیږی اوڅوك وایی هغه منطقه چه یو سړی سهارپلی ورڅه روان شی دجمعی لمونځ په ښارکښی وکړی مخکی د ماښام نه بیرته خپل ځاټوبی ته ورسیږی، امام اعظم اوبوحنیفه (رح) اوامام محمد(رح) وایی چه په یوه ښارکښی څوځایه دجمعی لمونځ کیدونکی دی چه دغه مذهب صحیح اوهم پردغه مذهب فتوی ده، دمصر(ښار) په تعریف کښی هم اختلاف دی امام ابو یوسف (رح) وایی چه ښارهغه ځای دی چه هلته امیراوقاضی وی او د شرع شریفی احکام اوحدود جاری وی دغه حکم امام کرخی (رح) هم غوره کړیدی، دامام ابویوسف (رح) بل روایت دادی چه دښارجامع هغه لویه جامع ده چه دښارترمسجدوډیرلمونځ کونکی پکښی ځایدلای شی دغه روایت هم امام کرخی (رح) غوره کړیدی، د جمعی لمونځ په کلیوکښی روانه دی اوامامت د جمعی دورځی دلمانځه بیله پاچا یا امیرد وخت یاهغه څوك چه امیردوخت ماموركړیوی روانه دی

دجمعی دورځی دلمانځه شرطونه : دماپښین وخت دی وروسته له ماپښین نه روانه دی، امام به دلمانځه نه مخکی دوی خطبی وایی په لیږ ناسته سره به دخطبو په مابین کښی بیلوالی کوی چه پدغه باندی اجماع د امت ده اوهم

به امام خطبه په ولاړی اوپاك بدن سره وايی، امام ابوحنيفه (رح) فرمايی كه خطيب لنډه خطبه ووايی رواده يعنی كه خطيب دخطبی په نيت دومره ذكروواييی سبحان الله والحمدلله ولااله الاالله كفايت كوی ځكه چه خدای پاك دقرآنكريم دالجمعه دسورت په نهم (۹) آيت مبارك كښی ذكركړيدی ﴿فاسعوالی ذكرالله﴾ پدغه آيت كښی ذكرراغلی دی كه اوږدوی اوكه لنډوی، ياران (رح) وايی چه نوم د خطبی شونوداوږد ذكرڅخه چاره نشته، ديارانو(رح) دمذهب بناء پرعرف ده چه فقط سبحان الله والحمدلله خطبه نه شميری . خطبه په ناستی ياپه بی اودسی ويل رواده ځكه چه مقصد حاصل شومګرمكروه ده ځكه چه دنبی عليه السلام له سنت نه مخالفت دی، د جمعی دلمونځ بل شرط جماعت دی اودامام اوبوحنيفه (رح) په مذهب په جماعت كښی به بيله امام نه لږترلږه دری كسان نورموجودوی، ياران (رح) وايی چه بيله امام نه به دوه كسان نورموجودوی، امام دی په دواړوركعتوكښی قرائت په لوړآوازوايی اودقرآن شريف دسورت تعين نشته، دجمعی لمونځ پرمسافر، پر ښځه، پرناروغه، پرنابالغه، پرړانده فرض نه دی كه دوی دجمعی لمونځ دخلګوسره په جماعت وكړ دماپښين لمونځ ورباندی ساقط شويعنی دماپښين لمونځ دی نه كوی . مسافر، نارو غه اومريی لره روادی چه دجمعی په لمانځه كښی امامت وكړی ځكه چه د جمعی لمونځ ته حاضرشی نوورباندی فرض شو، كه چابيله عذره په كوركښی دماپښين لمونځ دجمعىدلمانځه دجماعت نه مخكی وكړلمونځ ئې روادی مګرمكروه دی، امام اوبوحنيفه (رح) وايی كه دغه لمونځ كونكی په كوركښی دماپښين دلمانځه وروسته فكربدل كړاودجمعی لمانځه ته روان شوهغه لمونځ چه كورئې كړيدی باطل شو، كله چه مسجدجامع ته ورسيدی دجمعی لمونځ هم ورنه تيرشوی وو نودماپښين لمونځ به بيرته راګرځوی، امام ابی يوسف (رح) اوامام محمد(رح) وايی چه دكوردماپښين لمونځ ئې هغه وخت باطل دی چه دجمعی دورځی په لمانځه كښی له امام سره ګډون وكړی، په ښاركښی معذور كسانواو د زندان زندا نيانوته دجمعی دورځی دماپښين لمونځ په جماعت سره مكروه دی . كه څوك دجمعی لمانځه ته حاضرشوپه جماعت كښی دی له امام سره ګډون وكړی وروسته له سلام نه دی ولاړ شی دتيرشوی لمونځ قضاء دی راوړی، دمثال په توګه كه دامام سره په دوهم ركعت كښی ګډون وكړی نو وروسته له سلام نه دی د اول ركعت قضاء راوړی، امام اوبوحنيفه (رح) وايی كه امام په حال كښی دناستی وواوتشهدئې ويل يادسهوی په سجده كښی وو ګډون دی ورسره وكړی، مګرامام ابی يوسف (رح) اومحمد(رح) وايی كه دغه سړی ددوهم ركعت ډيره حصه له امام سره ونيول دجمعی لمونځ دی ورسره پوره كړی كه ئې ددوهم ركعت لږ حصه له امام سره ونيول نودامام له سلام ګرځولو وروسته دی دماپښين څلور ركعته فرض پوره كړی يعنی كه د دوهم ركعت په ركوع كښی په جماعت كښی ګډون وكړی نودامام له سلام نه وروسته دی د ماپښين څلورركعته فرض پوره كړی، امام اعظم ابوحنيه (رح) وايی كله چه امام وخطبی ته حاضرشی نولمونځ كونكی دی سنت اونفل لمونځ پريږدی په دغه وخت كښی قرائت دقرآن، سلام اچول، دسلام ځواب وركول، سنت لمونځ ياتحية المسجد مكروه دی ترڅوچه امام له خطبی نه فارغ كيږی څوك دی خبری هم نه كوی دامام خطبی ته دی غوږشی ځكه چه دخطبی اوريدل واجب دی، ياران (رح) وايی ترڅوچه امام په خطبه شروع كړی نه وی خبری كول روادی، امام شافعی (رح) وايی سنت قبلی ياتحية المسجد يادسلام ځواب مكروه نه دی بلكه روادی . كله چه مؤذن اول اذان

ناری کړی خلګ دی پلورل اوپیرودل بس کړی دجمعی لمانځه ته دی حاضرشی په دغه قول دالله (ج) چه دسورت الجمعه په نهم (۹) آیت مبارك کښی فرمایی ﴿یایهاالذین امنوااذانودی للصلوة من یوم الجمعة فاسعواالی ذکرالله وذرواالبیع﴾ یعنی ای مؤمنانوکله چه دجمعی دورځی دلمانځه اذان ناری شو پلورل اوپیرودل بس کړی دالله دذکر و لوری ته منډی وهی، پدغه وخت کښی هرهغه عمل چه دلمانځه خنډ کیږی حرام دی لکه خوراك خوب، مجلس، پلورل، پیرودل اوداسی نور. امام چه دجمعی د ورځی د دووخطبوپه مابین کښی کښینی دغه وخت ددعا د قبلیدو وخت دی هرڅوك دی یوه لنډه دعاوکړی.

د اختـرونـو لـمونـځ

ددواړواخترولمونځونه واجب دی دکمکی اخترپه ورځ و عیدګاه ته دتګ نه مخکی څه شئ خوړل مستحب دی، دلمانځه دپاره دی غسل وکړی ځان دی خوشبویه کړی ښی جامی دی واغوندی که ئې دفطرصدقه (سرسایه) ورکړی نه وی هغه دی هم له ځان سره واخلی اودعیدګاه په لوردی روان شی، امام اعظم ابوحنیفه (رح) وایی چه دعیدګاه پرلاردی تکبیرنه وایی مګریاران (رح) وایی چه دعیدګاه پرلوردی تکبیروایی، داختردلمانځه نه مخکی دی نفل نه کوی کله چه په راختلودلمرپه قدر د دوو نیزودلمانځه وخت رواشو اودلمانځه دوخت ترختمیدوترمخه چه دلمرزوال دی امام دی دوه رکعته واجب په جماعت دخلګواداکړی، دکمکی اختردلمانځه نیت داسی دی (نیت می دی دزړه داخلاصه لمونځ کوم دوه رکعته واجب دکمکی اخترسره دشپږتکبیروپه دغه حاضروخت دڅاښت اقتدامی ده پدغه امام پسی مخ می دی پرلوری دکعبی شریفی) دلوی اختردلمانځه په نیت کښی دکمکی اخترپه عوض کښی (لوی) اخترویل کیږی نورنیت ئې فرق نلری، لومړی رکعت دی په تکبیرتحریمه سره شروع کړی سبحانك اللهم دی ووایی بیادی لاسونه ترغوږو پوری لوړکړی بل تکبیردی ووایی او لاسونه دی ځوړند ونیسی بیادی دوهم تکبیروو‌ایی لاسونه دی ترغوږو پوری لوړکړی لاسونه دی ځوړندونیسی بیادی دریم تکبیر ووایی لاسونه دی ترغوږوپوری لوړکړی اوترنامه لاندی دی ونیسی سورت فاتحه اویوبل سورت دی په لوړآوازووایی دنورولمونځوپشان دی رکوع او سجده وکړی، کله چه دوهم رکعت ته راجګ شی اول به سورت فاتحه اویوبل سورت په لوړآوازووایی بیابه داول رکعت پشان دری تکبیرونه ووایی لاسونه به ځوړند ونیسی په څلورم تکبیرسره به دنورولمونځوپشان رکوع، سجده اوناسته وکړی پسله سلام نه به امام دوی سنت خطبی ووایی دخطبی په لړکښی به خلګ دفطرپه صدقه اودهغه په احکاموخبرکړی اودعابه وکړی، دغه ترتیب له عبداله بن مسعود، حذیقه، دابوموسی اشعری اونوروصحابه کرام رضی الله عنهماڅخه رانقل شویدی، نوراحناف ئې هم معتبر ګڼی

که له چانه داختردلمانځه جماعت پاته شو قضاء ئې نشته ترك د واجب ئې وکړګنهګاردی . که داختر میاشت نه معلومیده په اوریځ کښی پټه وه وروسته له زوال نه دووکسانودقاضی یاحاکم په حضور کښی دمیاشتی دلیدلوشاهدی ورکړه نوپه سباورځ دی د اخترلمونځ اداکړل شی، که په کوم عذرسره په دوهمه ورځ دلما نځه مخنیوی وشی نوپه دریمه ورځ دی لمونځ نه کوی .

مستحب دی چه دلوی اختردلمانځه دپاره غسل وکړی خوشبویی ولګوی اودلمانځه ترفراغت پوری خورك وځنډوی وعیدګاه ته دی روان شی پرلاری دی تکبیرونه په لوړآوازوایی په عیدګاه کښی دی امام دوه رکعته واجب لمونځ دکمکی اخترپشان په جماعت دخلګواداکړی، دلمانځه نه وروسته دی امام یوپه بل پسی دوی خطبی ووایی اوپه خطبه کښی دی خلګوته دقربانۍ احکام او د تشریق تکبیرونه بیان کړی، که دکوم عذرپه سبب داختردلمانځه مخنیوی وشی نوسباورځ دی لمونځ وکړی، په دریمه ورځ داختر لمونځ روانه دی، دامام حنیفه (رح) په مذهب دتشریق تکبیرونه دعرفات د ورځی دسهاردلمانځه وروسته شروع اوداختردلومړۍ ورځی دمازدیګروروسته ختمیږی چه ټوله اته (۸) لمونځونه کیږی ، دامام ابویوسف (رح) اوامام محمد(رح) په مذهب تکبیرونه د آخری ورځی دمازدیګردلمانځه وروسته ختمیږی چه ټوله درویشت (۲۳) لمونځونه کیږی، همدارنګه دامام اعظم ابوحنیفه (رح) په مذهب دتشریق تکبیرونه دکلوپراوسیدونکو، پرمسافر، پرښځه پرهغه چاچه لمونځونه ئې په جماعت نه وی واجب نه دی، په مذهب دیارانو(رح) د تشریق تکبیرونه پر نراوښځه، پرمقیم او مسافر، دښاریادکلوپراوسیدونکوکه ئې لمونځ په جماعت وی یا په ځانګړه توګه وی پر ټولوواجب دی، ټولوشرحواوفتاواوو د یارانوپرمذهب فتوی کړیده، دتشریق تکبیرونه پسله فرض لمانځه نه دادی ★الله اکبر الله اکبر لااله الاالله والله اکبر الله اکبرولله الحمد★ داختردلمانځه دپاره اذان اواقامة نشته.

تراویح، د کسوف او استسقا لمونځونه

د کسوف لمـونځ

کله چه لمرتورشي (تندري ونيسي) امام دی دخلگوسره په جما عت دوه رکعته نفل لمونځ وکړی په هررکعت کښی دی په خفيه سره اوږدقرائت وايی اويوه رکوع دی کوی، امام ابو يوسف (رح) او امام محمد(رح) وايی چه قرائت دی په لوړ آواز وايی بيادی په گډون دټولوخلگو دعا وکړی ترڅوچه لمرله تندری نه خلاصيږی امامت دی دجمعی دورځی امام وکړی، که امام حاضرنه وو نو هريودی ځان ته لمونځ وکړی، که سپوږمۍ توره شي (خسوف) دپاره دجماعت لمونځ نشته هرڅوك دی ځانته لمونځ وکړی همدارنگه دخسوف په لمانځه کښی خطبه نشته.

د استسقـاء لـمـونـځ

امام اعظم ابوحنيفه (رح) وايی چه دباران غوښتلودلمانځه دپاره سنت لمونځ په جماعت سره نشته که هرڅوك ځانته لمونځ کوی روادی، امام ابويوسف (رح) اوامام محمد(رح) وايی چه په جماعت سره دی دوه رکعته نفل لمونځ وکړی امام دی قرائت په دواړو رکعتوکښی په لوړآوازووايی وروسته له لمانځه دی پرځمکه خطبه ووايی يعنی خطبه دی پرمنبرنه وايی چه خلگ له گنهونه توبه وباسی، بيا دی مخ پرقبله ودريږی دعا اوزاری دی وکړی امام دی خپل څادر واړوی اومقتديان دی څادرونه نه اړوی، اړول دڅادر د نيك پالۍ دپاره کيږی که څادرڅلورکنجه وو نولوړدی کښته او کښته دی لوړ کړی اوکه څادرگردئ وو راسته پلودی چپ اوږی ته او چپ پلودی راسته اوږی ته واړوی داستسقاء دپاره دی دکفارو اهل ذمه نه حاضريږی.

د روژی د ميـاشتـی قـيـام (تـراويـح)

د روژی په مياشت کښی دماخستن وروسته دخلگوراغونډيدل مستحب دی امام دی پدغه خلگو سره پنځه ترويح لمونځ اداکړی (ترويح څلوررکعته دی) او هره ترويح دی په دوه سلامه اداکړی او په مابين کښی ددووترويحودی په قدرديوی ترويح ناسته وکړی بيادی امام دخلگوپه گډون وترلمونځ اداکړی، بيله د روژی دمیا شتی بل وخت دی وترلمونځ په جماعت نه کوی.

د قدوری ملاصاحب تراويح مستحب وگڼلی چه دا روايت ضعيف دی، په صحيح مذهب او روايت سره چه دحنيفيانودلوړو فقهاوو(رح) غوره دی شل رکعته تراويح سنت مؤکددی، همدارنگه و نارينو ته تراويح په جماعت سره سنت مؤکددی.

Download from:aghalibrary.com